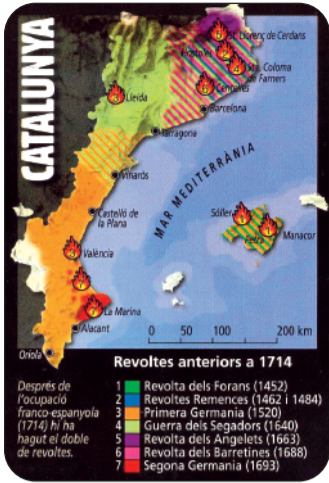

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatata.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.com

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVII. NÚMERO 622

1ER DE MARÇ DEL 2008

PREU: 2 €

Davant les declaracions del president rus Vladimir Putin, segons les quals, la independència de Kosovo seria "il·legal i immoral", Bernat Joan, Secretari de Política Internacional d'Esquerra, ha manifestat que "la independència no és il·legal ni immoral, si arriba seguint mètodes democràtics". Segons Joan, "la independència de Kosovo pot ser de dubtosa legalitat des de la perspectiva legislativa sèrbia, però des de l'òptica de la Unió Europea, no ha de ser-ho, si segueix les vies democràtiques". Segons el secretari de Política Internacional d'Esquerra, "no hem de confondre, a més, legalitat amb legitimitat. Les repúbliques bàltiques, per exemple, basaren la seva independència en el principi de legitimitat, i contra la legalitat soviètica, considerada il·legítima pels bàltics".

Joan ha desitjat "el bo i millor per als governants i per al poble kosovar, a l'espera del que decideixin aquests pròxims dies" i ha manifestat que "seria molt interessant que, immediatament després de la independència, Kovoso començàs el procés d'acostament a la Unió Europea, tal i com va fer l'any 2006 la recentment independitzada república de Montenegro". Així mateix, Bernat Joan ha suggerit que "Europa hauria de preparar també una política pròpia, no estatalista i democràtica, per al dia després de la independència de Kosovo".

<http://www.esquerra.cat/actualitat/bernat-joan-la-independencia-no-es-il.legal-ni-immoral>

Bernat Joan: "La independència de Kosovo no és il·legal ni immoral"

In pictures: Kosovo independence

Kosovo Albanians are celebrating their parliament's declaration of independence from Serbia.

VALLDEMOSSA

Na Cati Nadal fa floreres de copinyes i les ven al mercat dels diumenges a Valldemossa. Tel. 971 467 503

Fa un quart de segle que en Guillem Cerdà regenta la Pastisseria La Cartoixa al carrer Blanquerna, 1 de Valldemossa. Tel. 971 612 520

La investigació assenyala el mart com a nova espècie del Parc Natural de Mondragó, al municipi de Santanyí

L'Obra Social "la Caixa" i la Conselleria de Medi Ambient presenten el primer estudi sobre els animals carnívors de l'illa de Mallorca

Aquest matí, el conseller de Medi Ambient del Govern de les Illes Balears, Miquel Àngel Grimalt, i el director de l'Àrea de Medi Ambient i Ciència de l'Obra Social "la Caixa", Xavier Bertolín, han presentat a Palma el primer estudi per conèixer l'estat de conservació dels mamífers carnívors a Mallorca, realitzat pel biòleg i zoòleg Samuel Piña. La investigació s'ha dut a terme en dues àrees naturals importants de l'illa: l'espai natural es Trenc-Salobrar de Campos i el Parc Natural de Mondragó.

Entre els resultats obtinguts destaca, per una banda, la trobada per primer cop d'exemplars de mart al Parc Natural de Mondragó i al municipi de Santanyí, i, per l'altra, que en es Trenc-Salobrar de Campos s'ha observat una alta densitat de conills de camp, possiblement per la manca de depredadors.

Aquesta iniciativa s'emmarca dins del conveni de col·laboració signat entre "la Caixa" i la Conselleria de Medi Ambient del Govern de les Illes Balears al qual l'entitat financera destina 4,5 milions d'euros en tres anys. Aquest acord té dos objectius principals: millorar i preservar els espais naturals de les Illes, a més de promoure la inserció laboral de les persones amb risc d'exclusió social.

Palma, 18 de febrer de 2008.- En general, a Mallorca no es veuen carnívors o tan sols es perceben de passada. El conseller de Medi Ambient del Govern de les Illes Balears, Miquel Àngel Grimalt, i el director de l'Àrea de Medi Ambient i Ciència de l'Obra Social "la Caixa", Xavier Bertolín, han presentat aquest matí el primer estudi sobre els animals carnívors de Mallorca per informar de manera acurada sobre les espècies, el nombre d'exemplars, els hàbits alimentaris, la distribució i l'estat sanitari, entre d'altres, dels carnívors a l'illa. La investigació s'ha centrat en dues àrees concretes de Mallorca, ambdues considerades Lloc d'Interès Comunitari (LIC) i Zona d'Especial Protecció per a les Aus (ZEPA): la Reserva Natural de Mondragó, al municipi de Santanyí, i l'Espai Natural es Trenc-Salobrar de Campos, a Campos.

Les actuacions per conèixer l'estat de conservació dels mamífers carnívors

a la zona s'han dut a terme entre febrer i desembre de 2007 i han consistit, entre d'altres, a capturar i amollar animals, recollir excrements i exemplars morts i avaluar-ne l'estat de salut (càrrega parasitària i estat corporal, revisió dentària, analítica, necròpsies del cadàvers recollits...).

Així mateix, s'ha elaborat un mapa d'abundància per a cada espècie trobada, així com un document tècnic que té en compte les possibles mesures de gestió integrades en els espais naturals investigats.

Resultats al Parc Natural de Mondragó

Un total de 4 espècies carnívores han estat detectades en aquest espai natural: la geneta (*Genetta genetta*), el mart (*Martes martes*), el mostel (*Mustela nivalis*) i el moix assilvestrat (*Felis catus*), essent aquest darrer el més present a la zona, mentre que, pel contrari, la població de geneta és la menys abundant. Per reforçar aquesta mancança, s'han alliberat exemplars de geneta procedents d'un centre de recuperació de fauna.

Com a novetat, destaca la presència d'exemplars de mart, població no detectada mai abans a la zona, cosa que converteix aquest carnívor en una nova espècie tant al Parc Natural com al municipi de Santanyí.

Fora ja del grup dels carnívors, s'ha pogut aprofundir en el coneixement de la distribució de l'eriçó (*Atelerix algirus*) a la zona.

El Parc Natural de Mondragó està situat a la costa sud-est de Mallorca, al municipi de Santanyí, i compta amb una extensió de 785 hectàrees i una gran varietat de paisatges, com zones humides, alzinars i grans extensions de parcel·les de cultius d'arbres fruiters. A més, hi ha una gran diversitat d'ocells. Està considerat com a Zona d'Especial Protecció per a les Aus (ZEPA) i Lloc d'Interès Comunitari (LIC).

Resultats a l'Espai Natural es Trenc-Salobrar de Campos

S'hi ha determinat la presència de tres espècies de carnívors: la geneta (*Genetta genetta balearica*), el mostel (*Mustela nivalis*) i el moix assilvestrat (*Felis catus*). Destaca la feble presència de poblacions de geneta i, per contra, una alta densitat de conills de camp, possiblement com a conseqüència de la manca de depredadors. També s'han alliberat exemplars de geneta per tal d'augmentar-ne el nombre al territori.

A més, s'han pogut incrementar els coneixements referents a la distribució d'espècies no carnívores però que habiten a la zona, com són l'eriçó (*Atelerix algirus*) i la rata cellarda (*Eliomys quercinus*).

L'Espai Natural es Trenc-Salobrar de Campos, al municipi de Campos, sud de Mallorca, té una superfície d'unes 1.500 hectàrees. Aquestes comprenen la platja des Trenc, les dunes posteriors i paral·leles a la costa, les salines i les terres de conradís de la seva àrea d'influència. També està considerada com a Zona d'Especial Protecció per a les Aus (ZEPA) i Lloc d'Interès Comunitari (LIC).

Radiografia dels quatre carnívors de Mallorca

Mart (*Martes martes*): és una espècie de carnívor europeu d'uns 25 centímetres d'alçada amb una cua de prop de 30 centímetres de llargada. De cos més aviat prim, té unes potes curtes, el pelatge espès i suau, més fosc pel llom que pel ventre. És d'hàbits nocturns, viu normalment als arbres i s'alimenta de petits mamífers i aus, insectes i granotes. També menja alguna fruita. Els seus depredadors més freqüents són les àligues i les guineus, tot i que el seu gran enemic és l'ésser humà, que l'aprecia per la seva fina pell. En captivitat poden viure uns devuit anys, mentre que en llibertat no solen superar els quatre anys.

Geneta (*Genetta genetta*): es caracteritza pel cos allargat i esvelt, una cua grossa i ampla, i barrada amb anells de color negre. La mida dels mascles pot arribar a poc més d'un metre de llarga-

da, mentre que les femelles són una mica més petites. Habitualment, s'alimenten de mamífers petits. L'espècie és capaç de viure en tot tipus de medis, sempre que hi hagi algun tipus de cobertura amb forma d'arbres o matolls. **Mostel** (*Mustela nivalis*): no arriba als trenta centímetres de llargada, cosa que el fa ser el mustèlid més petit. El coll i el cos són molt allargats i flexibles; té el dors de color canyella fosc i el ventre, blanc. Tot i ser de mida reduïda, és un caçador formidable i pot vèncer preses molt més grans que ell, com el conill i la llebre. A la seva dieta inclou molts més àpats: rates, esquiroles, aus, granotes, serps, llançardaixos, peixos, insectes, ous i una mica de productes vegetals. D'entre tota aquesta varietat, les rates i els talps són el seu menjar preferit. Poden viure de sis a vuit anys.

Moix assilvestrat (*Felis catus*) o gat silvestre viu perfectament sense l'home. S'alimenta de petits vertebrats (rates, dragons, amfibis, conills joves, ocells) i grans invertebrats. És l'animal carnívor amb més presència a Mallorca.

El conveni entre "la Caixa" i el Govern de les Illes Balears

Aquest estudi forma part dels projectes de millora dels espais naturals, la conservació de la biodiversitat i la sensibilització mediambiental, entre d'altres actuacions, incloses en el conveni de col·laboració entre l'Obra Social "la Caixa" i la Conselleria de Medi Ambient del Govern de les Illes Balears. Aquest acord suposa el finançament de 4,5 milions d'euros en tres anys per part de l'entitat financera amb un doble objectiu: millorar l'entorn natural i promoure la integració de les persones en situació de risc d'exclusió social. Així, en les activitats de conservació i millora, es dóna prioritat a l'ocupació de col·lectius de persones socialment desfavorides.

Per a més informació: Gabinet de Premsa de la Conselleria de Medi Ambient. **Telèfons: 971 17 66 69 / 647 34 87 86/ 638 16 15 42**

Bàrbara Siquier. Àrea de Comunicació de l'Obra Social Fundació "la Caixa". **Telèfons: 971 17 85 03/ 618 00 49 49/ bsiquier@fundaciolacaixa.es**

 Obra Social "la Caixa"

Govern de les Illes Balears
Conselleria de Medi Ambient

BERNAT JOAN I MARÍ
dirigent d'Esquerra

Un espai polític per a l'ecologisme

El moviment ecologista, especialment a la nostra part del món, s'ha desenvolupat amb força durant les últimes dècades del segle XX, i ha tingut una incidència inqüestionable en el pensament polític europeu. Noms com Alexander Langer, Petra Kelly, l'infant terrible Daniel Cohn-Bendit, o Joshka Fischer ja formen part de l'imaginari polític de l'Europa dels grans canvis. Enfront dels *catch all parties*, l'ecologisme té un problema fonamental: que la seua doctrina se centra fonamentalment en una sola qüestió, que és la defensa de la natura (amb tot el que hi pot estar relacionat que, de tota manera, només constitueix una part de tot allò que implica l'activitat política). Certament, hi ha aspectes que seria molt difícil de pensar-hi directament, que guarden relació amb el consum de recursos energètics, per exemple, que serien molt indefensables des

dels renglers ecologistes més coneguts. Per exemple, com s'ha apuntat molt bé des d'alguns mitjans de comunicació, el divorci és negatiu per al medi ambient (separar-se implica més habitatges, més despesa energètica, canvi d'hàbits que també porten a gastar més recursos naturals...). Si l'ecologisme fos estrictament coherent amb el seu punt fonamental, els ecologistes haurien de sumar esforços amb la conferència episcopal i dir que el matrimoni és, necessàriament, per a tota la vida. Però els ecologistes que jo conec són liberals i partidaris de l'aprofundiment en els drets civils. Per tant, en alguns aspectes, quan la llibertat de les persones i els seus drets xoquen amb la defensa del medi ambient, solen optar pels primers. Quedaria fora d'aquesta premissa, per exemple, quan el xoc es produeix entre el dret a la propietat privada i el consum de recursos naturals (amb moltes matisacions necessàries, de tota manera). Per tant, ni els ecologistes defensen un ecologisme químicament pur. I això és molt convenient per a l'espècie humana, perquè, efectivament, es tracta d'una espècie malèfi-

ca per a la sostenibilitat del planeta. Som capaços de provocar canvi climàtic i de deforestar totes les selves del planeta. Per tant, per a Gaia, el millor que podria passar (i això hi ha ecòlegs que ho defensen obertament) seria que l'espècie humana desaparegués. Un ecologisme radical de debò, conseqüent fins a les últimes conseqüències, hauria d'advocar per la desaparició de la Humanitat. De mètodes per aconseguir-ho, sobretot si apareixien combinats entre ells, no hi ha dubte que n'existeixen.

Entre nosaltres, l'ecologisme s'ha vinculat, habitualment, amb formacions polítiques progressistes. Durant algun temps, hem tingut, a les illes Balears (no pas a la resta dels Països Catalans, ni de l'Estat espanyol), representació ecologista parlamentària autònoma. Però aquesta s'ha acabat. Actualment, entre nosaltres, el moviment ecologista es vincula a diverses formacions polítiques. I s'expressa socialment sobretot a través d'això que ara se'n diuen oenagès, és a dir, en associacions concretes fora de l'àmbit estrictament polític i d'una

manera relativament transversal dins la política.

Per això podria despistar una mica els electors, de cara a les pròximes eleccions generals espanyoles (i a d'altres conteses que hi hagi en el futur), que una força política concreta—Esquerra Unida—porti adjuntada la marca “verds” (directament relacionable amb l'ecologisme), com si fos l'única força ecologista que es presenta a les eleccions. De fet, s'hi presenten uns “verds” guadiànics, que només apareixen quan hi ha eleccions i la resta del temps romanen desapareguts, amb base exclusiva a Eivissa. Els Verds que varen abocar l'ecologisme polític al fracàs a la mateixa Eivissa estan fora de combat i no se'n sap gall ni gallina des de fa un grapat d'anys. Els socialistes incorporen en el seu programa qüestions importants de l'ecologisme i de sensibilitat mediambiental. I fins i tot el Partit Popular s'ha convertit al nou credo polític-social, especialment en aquells aspectes en què es pot fer mal a PSOE-ExC. Així, doncs, des de l'ecologisme més naïf fins al neoecologisme cínic,

tenim tot un ventall de possibilitats.

Els ecologistes amb més pes específic a la seua illa —Els Verds de Menorca—, aquells que tenen més suport social i que no han practicat el tactisme polític ni la frivolitat que ha caracteritzat d'altres, concorren a les eleccions dins Unitat per les Illes (amb les forces nacionalistes no estatalistes). Unitat per les Illes, emperò, no incorpora dins el propi logo la marca “verda” per una simple qüestió de coherència i d'honestedat política. Ni són els únics que defensen principis ecologistes, ni volen ser-ho. I, per tant, no es volen apoderar amb prepotència i supèrbia de la marca ecologista.

En aquest context, i veient les pràctiques d'uns i altres, que algú porti la marca en el logo hauria de ser vist més com una estafa electoral que no com a contribució a cap tipus de clarificació política. I, a partir d'aquí, es produirà una paradoxa inevitable: la majoria d'ecologistes no votaran una opció que reclamarà en exclusiva la marca “verds”. És com allò del respecte i protecció, però igual.

QUIM GIBERT
psicòleg i coautor
d'*Elogi de la transgressió*.

En la incomoditat lingüística

L'any 1964 Martin Luther King va rebre el premi Nobel de la Pau i fou nomenat L'home de l'any als Estats Units. De fet, de reconeixements d'institucions tant nord-americanes com d'altres punts del planeta en va tenir un sac ple. No obstant això, ser negre el feia suspecte de ser detestable per menys de cinc cèntims. En una societat dominada per les tendències wasp (inicials de white, anglo, saxon i protestant), on el segregacionisme racista campava al seu aire, maltractar els afroamericans no era delictes. I segurament els esmentats honors a King encara irrita-

ven més els racistes blancs.

El despit és un fenomen que també es produeix envers la nostra identitat nacional. Tot i que la cultura catalana ha sortit reforçada de Frankfurt i el català és present en les nostres institucions de govern, això no evita que un cambrer et pugui etzibar un «no te entiendo». Malgrat que el que demanis sigui un simple «café», beguda d'allò més corrent i universal en un bar, i, per tant, fàcilment comprensible per al més humil dels cambrers.

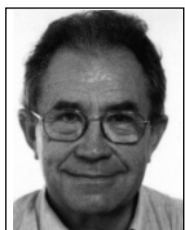
Una de les característiques dels contextos colonials és precisament que els líders dels colonitzats poden ser doblegats lingüísticament (i, en general, menyspreats impunement) per qualsevol dels colons, per més modesta que sigui la jerarquia laboral

d'aquests darrers. I, aleshores, la dinàmica que s'estableix és fatal per a l'esdevenidor de la identitat lingüística del colonitzat. És en aquesta línia que em va caure l'ànima als peus el dia que vaig adonar-me que alts càrrecs de la Generalitat i d'altres institucions nostrades es passen al castellà davant d'un cambrer, conserge, dependent... castellanoparlant, que els pot entendre perfectament. I que paral·lelament el govern català fa campanyes en favor del manteniment de la nostra llengua quan l'interlocutor no la parla malgrat viure entre nosaltres. Abandonen el català sense que ningú els ho demani aquells que haurien de donar exemple, segurament perquè els envaeix una incomoditat i una por insuportable. Pel psicòleg Ferran Suay, aquesta incomoditat no és, de cap

manera, una cosa natural o espontània: «Ans al contrari, es tracta de la conseqüència final d'un llarg procés d'aprenentatge individual i també social (...) se'ns ha ensenyat a sentir-nos incòmodes». Suay també és del parer que l'aprenentatge de la submissió lingüística és un aprenentatge de la por: «una por que van aprendre amb molta brutalitat les generacions que ens han precedit, i que continua renovant-se ara, (...) es tracta de la por de mostrar qui som i com parlem, perquè hem après que d'aquestes dos coses poden derivar-se càstigs diversos (...) ridiculitzar-nos, ignorar-nos o perjudicar-nos». Segurament el colonitzador sent tanta incomoditat i por com el colonitzat, però la por del primer no l'impedeix passar a l'acció i, en canvi, la del segon tendeix a bloquejar-lo

en moments claus.

El colonitzat no només gira de llengua davant del colonitzador sinó que el seu món gira segons les revolucions d'una metròpoli que legalment l'inferioritza. I que, per postres, el convida a racionalitzar l'espòli i altres greuges flagrants que li infligeix la colonització. És a dir, allò que no és altra cosa que un maltracte col·lectiu cal interpretar-ho com un fet excepcional, un malentès, una dificultat imprevista, una cosa sense importància... Per això la complicitat del colonitzat és determinant. He sentit dir que si no vius com penses, acabaràs pensant com vius. I és que la colonització se sustenta en aconseguir que el colonitzat interioritzi inicialment la submissió com inevitable i que, més tard, la concebeixi com a raonable i positiva.

ALEXANDRE PINEDA
I FORTUNY

El meu blasme és a la constitució espanyola, quina sinó! Segurament en podria criticar amb virulència d'altres, per exemple la francesa que ja amb la meua crítica a l'Acadèmia de Ciències Morals i Polítiques de França, ja quedava prou explícita. Emperò ara i aquí, tenc sobre la taula la Carta Magna espanyola podríem dir-ne *carta manga*, perquè és una bona botifarra a la democràcia, entesa com més endavant explico. La meua és una desaprovació total. No faré una exposició exhaustiva, llegiré alguns articles puntals.

Article, 2 Diu:

La Constitució es fonamenta en la indissoluble unitat de la Nació Espanyola, pàtria comuna de tots els espanyols, i reconeix o garanteix el dret a l'autonomia de les nacionalitats i regions, i la solidaritat entre totes elles.

L'expressió *indissoluble unitat*, és una garantia pel poder que mantenen d'ençà tres-cents anys. Podria ara mateix i jo mateix, discutir-los que contemplo una unitat verídica, sense l'encofurnament obligat per les jerarquies de sempre. Llavors per exemple en una confederació podríem parlar d'unitat, de democràcia, d'aquell *demo*: de poble que ells han rovellat, i aquella *cràcia*: de govern, de poder encara més oxidat. Resultat del que vol dir democràcia: el poble exerceix la sobirania. La *solidaritat* també l'entenen

graciosament, als Països Catalans, en forma de balances fiscals brutalment desfavorables, i esquarterats, només per posar un exemple, el tren València, Barcelona inexistent per a mercaderies i passatgers amb la velocitat adequada al dia; i amb voluntat expressa de no fer-lo. L'autonomia, és només la seva, per poder manipular les paraules, els fets i les lleis que ells mateixos promulguen.

Article, 3. Diu:

En relació a la llengua castellana, oficial a tot l'estat: Tothom (m'estalvio el gentilici) té el deure de conèixer-la i el dret a usar-la. Punt 2: les altres llengües (torno a estalviar-me el gentilici) seran oficials a les seves comunitats. Per no *embrutar* tan preciós document no esmenta per a res el català: queda emmarcada en aquest irrisori *les altres*; deure per una, i dret per a l'altra. Crec que queda clar el diagnòstic a aplicar-li. No cal continuar, foragiten la igualtat i quan els convé l'esmenten demagògicament.

Article 8. Diu:

Les forces armades (quina sort poder disposar-ne), constituïdes per, -aquí les tres de que disposen. No esmenten a la policia ni a la guàrdia civil: Tenen com a missió garantir la independència d'Espanya, defensar la seva integritat territorial i l'ordenament constitucional. En l'apart, 2, d'aquest article, rebla els claus: Una llei orgànica regularà les bases de l'organització militar conforme als principis de la present constitució. Els militars de vigilants de moviments, i de l'encasellat jurídic que els convé, (integri-

tat de l'ordenament constitucional).

Com és palès la llei s'arroga l'ús de les forces armades, quan els de la cultura diferent a la que assenyalen com a prioritària -la dels tots els espanyols diuen-, arribant fins i tot als que vulguin assolir un estat democràtic dins de plataformes horitzontals, no com les verticals que ells han organitzat, ho expressin desitjos de llibertat igualitària. El redactat és una amenaça i un xantatge. No veurem a cap constitució democràtica de l'Europa més avançada, aquests paràmetres, clarament contraris al que vol proclamar.

Article, 47. Diu:

Tots els espanyols, ara no m'estalvio el gentilici però no l'accepto; tenen dret a un habitatge digne i adequat. Els poders públics promouran les condicions necessàries i establiran les normes pertinents per fer efectiu aquest dret, regulant la utilització del sòl d'acord amb l'interès general per impedir l'especulació. La comunitat participarà en les plusvàlues que generi l'acció urbanística dels ens públics.

Vist aquest article impecable. Amb la trenta anys des de que és vigent, tothom estarà d'acord amb mi que és un veritable sarcasme. Ha estat des de la *democràcia*, que la construcció i l'urbanisme han estat camps idonis per a tota mena d'especulacions públiques i privades, arribant a actuacions pròpies de màfies, de gàngsters, deixant al poble sense possibilitats de viure en habitatges dignes sense haver-se d'hipote-

car per tota la vida. Amarrats per sempre a obligacions que junyeixen resten: Els drets de les persones i llurs famílies conculcats.

Article, 56. Diu:

La persona del rei és inviolable i no està subjecte a responsabilitat. Per tan s'arroga poders ultres, està per sobre la llei. No cal estendre's més: s'entenen perfectament els 1.700 milions d'euros que ha atresorat, amb aquest extens *dreta a cuixa*, xifra que denuncio que va ser ratificada i justificada per Telecinco.

Article.99. Diu:

És llarg, permeteu-me abreujar-lo: El rei sempre té l'última paraula per a la constitució del congrés de diputats. Pot anomenar el president del govern, dissoldre les cambres, i convocar eleccions. Ho comento: resta palès que estem sota una *democràcia del monarca*.

Article. 155. Diu:

Resumeixo: Si alguna comunitat autònoma no compleix les obligacions de la constitució, o d'altres lleis que l'imposin, o actués de forma que atempti greument a l'interès general. El govern, previ requeriment al president de la comunitat, el forçarà al compliment, obligant-lo per a la protecció de l'anomenat *interès general*. El meu comentari es cenyeix al fet que l'autonomia de que es vanta la constitució que *concedeix* a les *comunitats*, és simple faramella, que se la pot cremar com encenalls, quan d'on de veritat emana el poder s'ho proposi.

A les envistes del 9 de març,

eleccions de l'estat. Digueu-me, en quin marc es produeixen els beneficis que recull Endesa, pels evidents suports polítics de que gaudeix. Hi ha grups que no paguen impostos, perquè estan sota el control de la CNMV -mercat de valors-, que determinades elits s'encarreguen de controlar per estalviar-se'ls. Aquest frau no només és un model del PP, el PSOE, continua igual. És clar que els polítics estan exponencialment lluny de les necessitats i prioritats dels ciutadans. Banyats amb la confortable aigua tèbia de la *democràcia*.

Tanmateix sembla clar que les forces polítiques que manegen el poder i l'economia, estan gestant un pacte subterrani per collar, blindar fortament, crear l'alcaçaba dins les muralles del hiero -sagrat-nacionalisme, envers a les identitats que els molesten, com la catalana, valenciana, mallorquina...La centralització, -de fet pur imperialisme. Aquest encarcament incivil, anti-democràtic, els anirà provocant una rigidesa fins a la paràlisi en tots els vessants:

L'ideològic, el polític etc., és per on es trencaran, la pròpia feblesa d'arguments de modernitat, els desfalcara, som un dels pilars on vehiculen les fòbies. Mentre els catalans internacionalitzarem la nostra emancipació. Només caldrà deixar-los espais, enretirar-se el suficient perquè caiguin. Les seves nostàlgies èpiques i essencials, sempre tan dolces se'ls trenquen, estan en dispersió. La seva substància s'està liofilitzant, congelant i deshidratant.

La candidata de la màfia madrilenya, Salom, es presenta a matances vestida de Ruiz de la Horterada

La candidata de la màfia madrilenya i del PP que pretén exterminar la tribu dels mallorquins i convertir Mallorca en una nova província andalusa, **Marieta Salom**, es va presentar l'altre dia a un dinar de matances de Muro vestida amb un jersei de la forastera **Ágatha Ruiz de la Horterada**. En lloc de

posar-se un davantal típic de matances mallorquí la candidata fatxa del PP va fer acte de presència a les matances amb un jersei de corets de la cosidora madrilenya de raves, domàtiques i pebres podrits, **Ruiz de la Horterada**.

Fotografia DM 11-02-2008

PERE FELIP I BUADES

Els compromisos que els treballadors necessiten

En la campanya electoral d'enguany, els candidats oficials executen les seves acrobàcies damunt un terreny molt movedís. Ningú pot dissimular la magnitud de la crisi financera ni la cadena de tancaments, acomiadaments, desnonaments, que se comença a provocar. Ningú sap encara la dimensió que assolirà aquesta crisi, que se preveu duri fins el 2009. Tot està pendent de si se confirma la recessió en els Estats Units.

La crisi ve de l'esclat de la bombolla especulativa. Muntanyes gegantines de capitals no assoleixen a invertir se en la economia real (ja que sota el capitalisme els mercats tenen una capacitat limitada d'absorbir mercaderies, i això limita la producció). Per cada dolar invertit en la producció de mercaderies, n'hi ha tretze que se dediquen a especular en les vivendes, l'or, el petroli... El capitalisme no te avui altra manera de funcionar.

Creix la preocupació de les famílies treballadores, que veuen perillar allò més fona-

mental: els llocs de feina, la vivenda. I la preocupació dels autònoms, petits agricultors, comerciants o industrials.

Resulta cridanera la resposta que dona la campanya electoral oficial a aquestes preocupacions.

Per una part, se prometen milions de llocs de feina sense explicar com se crearan en aquesta situació de la economia.

Per altra banda, cada dia els candidats treuen del capell de copa regals fiscals.

Aleshores la majoria treballadora se troba com un aturat sense doblers per a pagar la hipoteca i que està davant una tómbola on prometen premis meravellosos.

Quina és la explicació d'aquest absurd?

El Banc Central europeu agreuja la crisi negant se a baixar els tipus d'interès a fi de pressionar els salaris a la baixa.

La patronal reclama "una rebaixa de la càrrega tributària de les famílies i de les empreses" a fi que aquest diner sostingui, més que les ventes, l'especulació.

Com és normal, el PP o CiU transformen aquestes exigències en el programa electoral i les presenten com a beneficioses per a tots.. Diu en Pizarro, borsista amic de n'Aznar fixat per Rajoy: "on està millor el diner és en la butxaca del capitalista". Com rebaixar les contribucions significa retallar la despesa social i la inversió productiva.

El PP, CiU o el PNV recullen també les exigències del capital financer de retallar les pensions per a fomentar els plans de pensions, liberalitzar el sol per a sostenir l'especulació immobiliària, privatitzar més serveis públics a fi que els financers facin negoci.

I no diuen que tota aquesta política destinada a sostenir l'especulació sagnant al treballador, prepara noves bombolles, noves crisis.

Ningú podia esperar altra cosa d'aquests partits. En canvi, ningú pot entendre que en nom del socialisme se retallin més encara les contribucions del capital i dels especuladors subvencionant escoles privades o assistència privada als ancians. O que es lliuri a la borsa el diner de els pensions.

A aquells que pretenen representar a la majoria treballadora, cal reclamar-los, en primer lloc, mesures que protegeixin als treballador de l'enfonsament econòmic provocat pels especuladors. I en segon lloc, mesures que permetin sortir del forat econòmic en que el capital ens està enfonsant. Cal parlar clar: si els 35 valors principals de la Borsa espanyola han perdut uns 100.000 milions d'euro, que se s'han evaporat de la nit al dia, ¿com poden el Govern i les Corts requisar als especuladors altres 100.000 milions per tal d'atendre a les necessitats de la majoria amb un pla de recuperació econòmic i social?

100.000 milions d'euro són 5 milions de pessetes de treball durant un any (cotitzacions socials incloses). Permeten construir hospitals públics, escoles infantils públiques, vivendes públiques, desenvolupant el consum popular, i, per tant, l'ocupació. Permeten reforçar les innumerables pensions de misèria.

Un pla de recuperació econòmica i social hauria de tallar les deslocalitzacions i els tancaments, nacionalitzant les emp-

reses amenaçades.

Si el Partit Socialista i tots aquells que parlen en nom dels treballadors i dels pobles se comprometessin a realitzar un pla així, els bancs no els subvencionarien la campanya, però el 9 de març agranariem la dreta.

Només fa falta que se decideixin a trencar la disciplina de la Unió Europea, que imposa la llei dels especuladors (privatització, deslocalització, desmantellament social).

Fa quatre anys, amb l'elecció de Zapatero, s'obria una alternativa. No podia donar cap passa important a favor de la majoria sense enfrontar se a la Unió Europea i als franquistes. La balança d'aquests 4 anys i la difícil situació actual fan molt més peremptori l'exigència del trencament amb aquest poders antidemocràtics.

Davant la gravetat de la crisi capitalista, ¿poden renunciar els representants de la majoria treballadora a emprendre un camí que eviti a la població els terribles patiments que està començant a provocar la crisi?

Presentació del llibre: 'Repressió borbònica i resistència catalana (1714-1736)'

Dimarts, 12 de febrer

Avui dimarts dia 12 de febrer la Fundació d'Estudis Històrics de Catalunya organitza la presentació del llibre "Repressió borbònica i resistència catalana (1714-1736)", d'Antonio Muñoz i Josep Catà. Es tracta d'una obra que recull una recerca exhaustiva sobre la repressió borbònica posterior a la Guerra de Successió en els seus diversos vessants: social, militar, econòmic, cultural...

La cita és doncs avui dia 12 de febrer, a les 7 de la tarda a la seu del Centre Comarcal Lleidatà, lloc on s'ha celebrat més d'una festa de Racó Català, situat a la Gran Via de les Corts Catalanes, 592 principal, de Barcelona (sobre el bar Estudiantil de Plaça Universitat). Per complementar la pre-

sentació l'autor d'aquestes línies s'ha permès inserir a l'article unes frases que Francesc Ferrer i Gironès va escriure per animar a conèixer aquesta i altres obres que no fa gaire temps van aparèixer per omplir el gran buit historiogràfic que teníem sobre aquesta època.

"Tradicionalment la història del mal que va fer la Casa de Borbó als catalans es coneixia des de l'aparició del llibre de Salvador Sanpere i Miquel "El fin de la nació catalana". Tanmateix, la descripció del genocidi borbònic més aviat era superficial. S'ha tardat molt de temps perquè els historiadors agafessin el brau per les banyes i fessin una descripció pormenoritzada de les accions genocides. Primer va ser Agustí Alcoberro, que va fer la descripció del desterrament català amb

el títol "Exili Austracista 1713-1747" on es va poder verificar com 30.000 ciutadans hagueren de fugir de les urpes de Felip Vè. I ara darrerament han aparegut dos llibres més. Un de J. Torres i Ribé que es titula "Felip Vè contra Catalunya" i "Repressió borbònica i resistència catalana 1714-1736" d'Antonio Muñoz i Josep Catà. Aquests dos volums expliquen fil per randa l'ocupació militar, i d'ençà de l'aplicació del dret de conquesta l'estat d'excepció permanent, i la fiscalitat del Cadastre.

La repressió contra els catalans va ser duríssima. En la prohibició d'armes, com els afusellaments dels caps polítics, la supressió de les institucions, la imposició de la llengua castellana, la supressió de les universitats catalanes, la supressió dels símbols catalans, la

presó dels austracistes, etc. Ara que s'ha tornat a parlar en detalls de la voluntat dels castellans contra Catalunya. Ara que s'han trobat documents a l'arxiu de Simancas on es palesa que la idea era suprimir de soca arrel a tots els catalans, es pot documentar un veritable genocidi

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XIV LLIBRE

(Les Il·lustrades del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

L'Ajuntament de Palma i l'Any de Jovellanos: un il·lustrat contra l'endarrerida "Espanya" imperial dels borbons

Jovellanos serà condemnat, desterrat a Mallorca per la camarilla de Carles IV i la Inquisició amb l'acusació de ser lector d'aquest material considerat "dissolvent". Se l'acusa d'haver-se trobar en el seu domicili un exemplar del Contracte social de Rousseau.

L'Ajuntament de Palma ha declarat l'any 2008 "Any Jovellanos" en commemoració del dos-cents aniversari de l'alliberament de Gaspar Melchor de Jovellanos del seu captiveri a Mallorca. La regidora de Cultura Nanda Ramon ha informat als mitjans de comunicació que l'Ajuntament de Palma prepara nombroses exposicions il·lustratives del personatge i la seva època, edicions de llibres i cicles de conferències. Igualment hi ha la possibilitat, en paraules de la regidora de Cultura, de muntar un gran espectacle teatral evocant els anys de captiveri de Jovellanos a Mallorca.

Recordem que Jovellanos era un il·lustrat espanyol i, segurament, per la seva actuació política i per la seva obra, el més important de tota aquella colla (Aranda, Campomanes, Olavide, Floridablanca, Cabarrús...) que volgué fer avançar l'endarrerit estat espanyol mitjançant l'eina insubstituïble de la cultura i la creació de les infraestructures culturals i econòmiques que permetessin el progrés científic, tècnic i econòmic de la societat del seu temps. Autor d'una nombrosa obra literària i de gran quantitat d'estudis de caràcter pedagògic, econòmic, jurídic i polític, Jovellanos aportà igualment la seva intel·ligència a les traduccions, a la investigació de la problemàtica econòmica i cultural d'Astúries, a la botànica, i féu importants aportacions a la modernització del pensament progressista espanyol de finals del segle XVIII i començaments del XIX.

Per copsar la importància del pensament i l'obra de Gaspar Melchor de Jovellanos ens hauríem de situar en la seva època, en les dificultats que tenien les idees de la Il·lustració per a semblar la llavor a l'estat espanyol. El control polític, econòmic i cultural de les classes dominats damunt el poble és

aclaparador. Basta estudiar a fons el llibre d'Ignacio Fernández de Castro *De las Cortes de Cádiz al Plan de Desarrollo: 1808-1966* (París, Ruedo Ibérico, 1968) per a copsar-ho en tota la profunditat. Existeixen ordres severíssimes que prohibeixen l'entrada dels llibres científics i filosòfics. El mateix Jovellanos serà condemnat, desterrat a Mallorca per la camarilla de Carles IV i la Inquisició amb l'acusació de ser lector d'aquest material considerat "dissolvent". Se l'acusa d'haver-se trobar en el seu domicili un exemplar del Contracte social de Rousseau. El cert és que Jovellanos va ser condemnat per haver criticat l'escandalós aprofitament personal dels recursos de l'estat per part de Godoy, amant de l'esposa del rei Carles IV, la famosa, per les seves aventures amoroses, Maria Lluïsa de Parma. Ho explica l'historiador Tristán de la Rosa en el llibre *España contemporánea. Siglo XX* (Barcelona, Ediciones Destino, 1972). L'excusa va ser la lectura dels llibres prohibits, però el cert era que havia caigut en desgràcia davant la reina a conseqüència de les crítiques fetes al seu amant.

Els protoliberals espanyols com Jovellanos, Cabarrús o els "afrancesats" que donen suport a la Junta Central que fa costat a Napoleó contra l'Espanya imperial i clerical, representen, amb totes les contradiccions que vulgueu, l'expressió política de més d'un segle de lluita cultural contra el poder de l'Església i la monarquia absoluta.

En aquella època, el concepte "llibres prohibits" englobava gairebé qualsevol volum que no fos referent a vides de sants i beats. La filosofia, la ciència en totes les seves vessants, la història, fins i tot l'estudi de determinats llibres de botànica, arquitectura o medicina eren considerats "sospitosos" de propagar idees "dissolvents". Podem trobar una documentació i una informació exhaustiva d'aquella època —regnats de Carles III, Carles IV i Ferran VII—, de la dificultosa introducció de les idees de la Il·lustració a l'estat espanyol en la imprescindible obra —

una autèntica enciclopèdia! — de Richard Herr *España y la Revolución del siglo XVIII* (Jérez de la Frontera, Aguilar de Ediciones, 1964).

Si volem aprofundir en el pensament dels il·lustrats espanyols del segle XVIII, d'homes de la vàlua de Gaspar Melchor de Jovellanos, haurem d'aprendre a viatjar en el temps, retrocedir molt enrere, situar-nos en les coordenades espanyoles de finals del segle XVIII i començaments del XIX. Els protoliberals espanyols com Jovellanos, Cabarrús o els "afrancesats" que donen suport a la Junta Central que fa costat a Napoleó contra l'Espanya imperial i clerical, representen, amb totes les contradiccions que vulgueu, l'expressió política de més d'un segle de lluita cultural contra el poder de l'Església i la monarquia absoluta. A l'estat espanyol l'atac contra les concepcions endarrerides del clergat, la noblesa parasitària i el poder de la Inquisició

comença ja en el segle XVI amb la introducció i traducció de certs tractats luterans. Algunes traduccions —moltes depurades per la censura—, de llibres de ciència, els tractats sobre astrologia, matemàtiques, fauna i flora, agricultura o arts i oficis permesos en temps de Carles III i, posteriorment, per Floridablanca, seran els fonaments de la Il·lustració espanyola i dels moviments polítics revolucionaris de finals del segle XVIII i començaments del XIX, de l'obra i el pensament de Gaspar Melchor de Jovellanos.

Així, a partir dels anys trenta del segle XVIII comencen a circular pels cercles antiinquisitorials els llibres de Noël Antoine Puche *l'Espectacle de la nature i Essai sur l'électricité des corps*.

Estudiant l'imprescindible obra de Richard Herr *España y la revolución del siglo XVIII* ens assabentam que, malgrat el control de la Inquisició i la

censura, a partir de 1731 hi ha traduccions a l'espanyol de les obres científiques més avançades del moment. Durant els regnats de Felip V i Ferran VI ja trobam esperits crítics com Benito Jerónimo Feijó, un erudit de casa pobra que és el primer intel·lectual que, de forma prou intel·ligent, denuncia l'endarreriment cultural i econòmic de l'estat espanyol sota la monarquia oprobiosa dels borbons. Pot publicar amb certes dificultats i sota l'acostumada censura els seus famosos assaigs, sota el títol general de *Teatro crítico universal* (1739), obra en nou volums a la qual hem d'afegir altres cinc nous volums titulats *Cartas eruditas*. Per la vastedat dels seus coneixements, per la lluita que porta contra la superstició i l'endarreriment espanyol, podem considerar Feijó com uns dels primers precursors de Jovellanos, ja que l'interès que ambdós tenen per donar a conèixer els avanços literaris, filosòfics, matemàtics, botànics i històrics és molt semblant.

Hem parlat una mica de Feijó perquè, ja des del regnant de Carles II, amb totes les dificultats que hom pot imaginar, sorgeixen les individualitats, poques, però hi són, que, com aquest autor, empren els mètodes experimentals de Francis Bacon per a fer front a l'escolàstica vaticanista espanyola que barra el pas a la ciència experimental, als avanços en tots els camps del coneixement.

Així, a partir dels anys trenta del segle XVIII comencen a circular pels cercles antiinquisitorials els llibres de Noël Antoine Puche l'*Espectacle de la nature* i *Essai sur l'électricité des corps*. També es llegeix la *Histoire naturelle* de Buffon i tenen molt d'èxit els treballs de Linné sobre la classificació de les plantes. Entre 1760 i 1770 circulen per tots els cercles il·lustrats traduccions i opuscles defensant una visió científica de la natura i de la societat. I són precisament aquestes obres i moltes altres les que conformen els fonaments del pensament il·lustrat de Jovellanos i tota l'elit d'enemics de l'Antic Règim de la seva generació. L'atac contra l'escolàstica i la metafísica inquisitorial és directe en les avantguardes culturals més avançades, i malgrat que sota els regnats de Ferran VI i Carles III s'afavoreixen alguns aspectes de la recerca (es varen poder construir tres observatoris astronòmics i amb Carles III foren abundoses les construccions de jardins botànics), la llibertat intel·lectual no avançava abastament. Recordem que l'*Encyclopédie* va ser prohibida. El ministre Campomanes autoritzà la traducció d'alguns articles relacionats amb les arts i els oficis, però el clergat al servei de la Inquisició s'hi oposava a mort. Cap a 1787, l'il·lustrat de sa Pobra

(Mallorca) Cristòfol Cladera Company fundà a Madrid el periòdic més avançant del moment, *Espíritu de los mejores diarios literarios que se publican en Europa*. El periòdic surt aprofitant les contradiccions internes i les lluites pel poder de les camarilles de la Cort espanyola. És un diari que aconsegueix una tasca importat en la consolidació de l'esperit de la Il·lustració.

Per anar eliminant totes aquestes rèmores del feudalisme, Jovellanos analitza a fons el problema de les mans muertas, proposant la repartició de les terres improductives que són en determinats sectors de l'església i terratinents

Alguns historiadors i investigadors situen Gaspar Melchor de Jovellanos entre el sector d'il·lustrats "moderats" d'opositors a les rèmores del règim feudal que atenalla Espanya i les nacions oprimides per l'estat centralista. És una opinió prou discutible, ja que avui dia ningú no discuteix la importància cabdal, l'atac frontal a la línia de flotació del règim clerical-aristocràtic de la monarquia borbònica, que representa l'estudi de Jovellanos *Informe sobre la ley agraria* que començà a redactar el 1784 i que envià a la *Sociedad Económica Matritense* l'any 1795. El famós *Informe...* va ser publicat pel *Consejo de Castilla* el 1795. Potser mai en la història de l'estat espanyol s'ha fet un atac als fonaments del règim de propietat feudal com va fer en aquesta ocasió Gaspar Melchor de Jovellanos. A part d'una acurada anàlisi de la situació desastrosa de l'agricultura —Jovellanos descriu la manca d'escoles de formació per a propietaris i pagesos, la quasi inexistència de canals, terres de regiu i ports moderns—, l'erudit asturià va directe al nus de la qüestió fent unes propostes radicals que són, com hem escrit més amunt, un atac directe a les rèmores feudals que atenallaven la població treballadora i les classes artesanals de les nacions de l'estat.

Per anar eliminant totes aquestes rèmores del feudalisme, Jovellanos analitza a fons el problema de les *manos muertas*, proposant la repartició de les terres improductives que són en determinats sectors de l'església i terratinents; terres improductives heretades d'ençà l'època de la "reconquesta". Jovellanos apunta igualment que amb la implantació d'uns lloguers més justos de la terra, la vida de l'agricultor pobre seria molt més fàcil. Es tracta d'alliberar de les servituds feudals un pagès que de temps immemorial resta sotmès als designis del clergat —les immenses propietats en mans de l'església i les congregacions religioses— o del noble que només pensa en les curses de braus. Unes classes dominants que mai no han pensat a modernitzar les seves explotacions

agràries i, molt manco, augmentar el nivell cultural de la població fent inversions en escoles de formació o creant instituts. Per a les classes parasitàries de l'Antic Règim, la "cultura" que ha de tenir el poble no vas més enllà del rosari i la missa dominical. La resta, sobra, i a més pot esdevenir —com la Revolució Francesa ha demostrat— extremament perillós. Els sermons de munió de sacerdots reaccionaris és tot el "saber" que, durant segles, el poble s'ha hagut d'empassar sota amenaça de galeres, presó, desterrament o mort, en el cas dels intel·lectuals més avançats.

Karl Marx i Jovellanos

La importància cabdal del famós estudi de Jovellanos *Informe en el expediente de Ley Agraria* de 1795 —n'hem parlat més extensament en un comentari anterior— va merèixer un interessant article publicat per Karl Marx en el *New York Daily Tribune* (25-IX-1854). L'article portava per títol "La España revolucionaria" i, com de costum en Karl Marx, l'article, més que una nota periodística de circumstàncies, és tot un estudi de la política i l'economia de l'estat espanyol, una acurada anàlisi de la història espanyola de finals del segle XVIII i començaments del XIX.

En parlar de les possibilitats de canvi social que s'obrien a l'estat amb la revolta popular contra la dominació francesa i contra els sectors de les classes dominants —clergat, terratinents, aristocràcia feudal—, que es posa —juntament amb una grapada d'il·lustrats— al servei de Napoleó de i Josep I, la nova monarquia imposada a Baiona amb la forçada abdicació de Carles IV, Marx destaca la importància històrica de l'*Informe* de Jovellanos.

Karl Marx no dubta mai de situar Gaspar Melchor de Jovellanos com a capdavanter del sector més progressista de tots aquells que s'oposen a l'Antic Règim, a les claudicacions de les classes dominants espanyoles davant França, als errors que, al seu parer, han comès els il·lustrats de bona fe que confien en les possibles reformes progressistes de Napoleó. En aquest estudi, Marx explica que, malgrat que la direcció política d'oposició a la invasió francesa és en mans de sectors profundament imbuïts de prejudicis religiosos i inquisitorials, hi ha també una minoria il·lustrada que participa en la sublevació popular i considera l'inici de la guerra com el començament del final de l'Antic Règim i l'inici de la regeneració política, cultural i econòmica de l'estat: el començament, en paraules de Marx, de la "revolució espanyola" antifeudal i anticlerical.

Karl Marx escriu: "Componien aquesta minoria els habitants dels ports

de mar, de les ciutats comercials i part de les capitals de província, on, sota el regnat de Carles III, s'havien desenvolupat fins a cert punt les condicions materials de la societat moderna. Els donava suport la part més culta de les classes superiors i mitjanes —escriptors, metges, advocats i fins i tot clergues—, per als quals els Pirineus no havien estat prou barrera contra la invasió de la filosofia del segle XVIII. Autèntica declaració de principis d'aquesta facció és el cèlebre report de Jovellanos sobre la millora de l'agricultura i la llei agrària, publicat en 1795 i elaborat per ordre del Consejo Real de Castilla".

Jovellanos proposa, a part d'una modernització del sistema d'imposts, reforçar les mesures proposades en el seu *Informe* amb una reforma radical de l'ensenyament, donant molta més importància a les matèries científiques que no a la indigesta escolàstica clerical del moment. A tots aquests sistemes de modernització s'hauria d'afegir un pla d'inversions de l'estat per a crear les infraestructures —comunicacions, ports, sistemes de reguis...— que puguin treure definitivament "Espanya" del seu crònic endarreriment econòmic i cultural.

Karl Marx és un dels primers investigadors que saben veure la importància històrica de les aportacions de Gaspar Melchor de Jovellanos en el desenvolupament i consolidació de les idees de progrés en lluita contra l'obscurantisme clerical-feudal

Karl Marx és un dels primers investigadors que saben veure la importància històrica de les aportacions de Gaspar Melchor de Jovellanos en el desenvolupament i consolidació de les idees de progrés en lluita contra l'obscurantisme clerical-feudal. En parla sovint en la seva època de corresponsal del *New York Daily Tribune*, quan analitza els avenços de les forces progressistes a l'estat espanyol durant el segle XIX. Aquestes valoracions referents a Jovellanos es poden trobar —ja n'hem parlat més amunt— en la recopilació d'articles del *New York Daily Tribune* titulada *La Revolución en España* (Moscu, Editorial Progreso, 1974). Concretament en l'article del *New York Daily Tribune* de 27-X-1854 podem trobar aquesta clarivident anàlisi del gran filòsof i economista alemany en referència al paper de Floridablanca i Jovellanos en la seva època.

Any 1646.

per Ricard Colom

LA REVOLUCIÓ PURITANA DERROTA ELS REIALISTES A GRAN BRETANYA.

7-1-1646: A les negociacions de Westfàlia, els ambaixadors suecs llancen propostes d'indemnitzacions territorials per a Suècia.

11-1-1646: Els ambaixadors francesos també fan demandes d'indemnitzacions territorials.

Finals-1-1646: Amb molts ciutadans morts o morint-se de fam, l'alcalde finalment persuadeix Byron de rendir Chester.

Hivern-1646: El general i estadista polonès Stanislaw Koniecpolski derrota els tàrtars a Brody, i el rei polonès Wadysaw IV negocia una aliança amb els cosacs.

1 a 8-1646: La campanya a Hesse és, com de normal, tranquil·la a la 1^a part de l'any, cada exèrcit s'ocupa sobretot del seu aprovisionament. Però, per fi, l'arxiduc es retira una mica i deixa lliures Turenne i Wrangel d'unir llurs forces. Turenne no té cap intenció de repetir les experiències de Freiburg i Nördlingen. La guerra s'havia instal·lat a hores d'ara en l'estratègia, per assolir els objectius modestos: fer maniobrar l'exèrcit de l'enemic cap a districtes pobres per tal de fer-los patir fam, o empènyer el propi exèrcit cap a zones riques sense tenir en compte l'exèrcit de l'enemic. La pràctica habitual era el primer mètode. Turenne escull el segon. Deturat a principis de l'any per ordres des de Mazarin fins que l'elector de Baviera hagués obert les negociacions, per a guanyar temps perquè l'arxiduc

Leopold Wilhelm marxà cap a l'oest.

HENRI DE LA TOUR D'AUVERGNE, VESCOMTE DE TURENNE.

3-2-1646: Les forces del William Brereton ocupen Chester.

4-2-1646: Naix Hans Erasme Aßmann († 1699), estadista i poeta alemany.

17-2-1646: Naix Pierre Le Pesant, *sieur* de Boisguilbert, economista francès (†1714)

20-2-1646: Les forces reialistes de Raglan (comandades per Sir Charles Kemeys) són enviades a Caerdydd/Cardiff, capital de Gal·les, en suport de Carne. Forts combats, amb derrota completa dels reialistes: la ciutat torna als parlamentaristes.

23-2-1646: Naix Tokugawa Tsunaioixi, *xogun* japonès (†1709).

28-2-1646: Roger Scott és processat a Massachusettes per dormir a l'església.

6-3-1646: Joseph Jenkes rep la primera patent colonial d'una màquina.

11-3-1646: EL Gral. Stanislaw Koniecpolski emmalalteix i mor.

3-1646: L'Església Presbiteriana queda formalment establerta com a oficial d'Anglaterra.

4-4-1646: Naix Antoine Galland, arqueòleg francès (†1715)

10-4-1646: Mor Santino Solari arquitecte i escultor suís (*1576).

14-4-1646: Pau d'Eilenberg, entre Saxònia i Suècia, en un armistici final pel qual Saxònia queda com a neutral per a la resta de la guerra.

15-4-1646: Naix el rei Cristià V de Dinamarca (†1699)

16-4-1646: Naix Jules Hardouin-Mansart, arquitecte francès (†1708).

26-4-1646: Naix el rei Pere II de Portugal (†1706)

27-4-1646: El rei Charles I fuig d'Oxford.

5-5-1646: Charles I, assabentat que té ja la guerra perduda, i adonant-se que el Nou Exèrcit vol el seu cap, es ret a l'exèrcit *Covenanter* escocès a canvi de Newark, prop d'Oxford, i comença a explotar les diferències entre anglesos i escocesos per guanyar temps davant les rigoroses proposicions de Newcastle que el Parlament li presentarà.

D.-5-1646: Escòcia empresona el rei Charles a Newcastle upon Tyne, amb el Comte de Leven com al seu carceller.

25-5-1646: El Castell de Chepstow, Monmouthshire és pres per les forces parlamentaristes del Coronel Ewer després d'una aferrissada defensa de *Sir* Nicholas Kemeys, qui hi mor i és soterrat.

6-1646: Els "Roundheads" prenen Oxford, i per a Charles I ja no queda regne propi per a defensar. **Fi de la Guerra Civil anglesa, amb victòria parlamentarista-puritana.**

23-6-1646: Proclamació del nou *Kaiser*, Ferdinand IV (fins a 9-7-1654).

1646: Països Catalans:

Situació prerevolucionària a València pel tema de la insaculació. El virrei d'Orpesa, temorós que la revol·ta catalana s'estengui a València (**ben significativament, ell en diu la "democràcia"**), aboleix la insaculació al municipi i restableix el sistema d'elecció directa. Així mateix la Corona fa efectives les places de capa i espasa requestades per la noblesa valenciana.

Moltes quadrilles de bandolers corren pel regne de València i de Múrcia amb el rebuig de la lleva.

Harcourt sofreix un seriós contratemps davant Lleida a les mans del seu vell adversari Leganés, i Mazarí hi envia Enghien, ara Príncep de Condé, per reemplaçar-lo.

Alexandre Ros, partidari de Felipe IV, publica a Nàpols "*Cataluña desengañada*", obra d'interessants observacions sobre la societat catalana.

Bagà (Berguedà) envia 40 soldats, en dues ocasions distintes.

Josep d'Ardena, antic "capità de cavalls" i mestre de camp de la Generalitat, futur lloctinent general dels exèrcits de Louis XIV, és promogut comte d'Illa

(Rosselló), vila que vol ser "franca" (lliure), fins que retornarà als ducs d'Híxar després de la pau.

Edició pòstuma del "*Diccionari de tres llengües, Castellana, Francesa i Catalana*", obra lexicogràfica més important d'aquests anys, de l'impressor gascó Pere Lacavalleria, on els mots es presenten en tres columnes, sota els corresponents epígrafs de "*Diccionario castellano, Dictionarie françois, Dictionari català*". L'obra conté exemples de col·loquis i és el primer manual de conversa per aprendre llengües modernes a Catalunya, està adreçat a ensenyar francès als catalans. L'obra va dedicada al marquès de Brezè, mariscal de França i virrei del Principat. Hi diu: "*Catalunya palpitava, mal acrisolada estava i en eclipsi, i sas lleis en tenebras. Amenaçava-lo Castellà de mort i deshonra general, esclavitud i funest pillatge (...)* Catalunya isqué del jou cruel dels moros per los auxilis de França, i cui torna a França perquè defense lo que li donà i restituí, tornant-se a ella baix son domini en l'ocasió més apretada i perillosa, tenint a l'enemic poderós, victoriós i ple de despulles, a la vista de son cor (...). Entre tant rumor d'armes, judiqué necessari traure a llum aquest Diccionari, instrument principal per aprendre les llengües i reunir los cors".

Imperi Habsburg: La situació als dominis dels Habsburg és caòtica, amb anys de revoltes i conspiracions pertot, la guerra contra França, les males collites i fam, etc.

A Flandes, Gaston d'Orleans i el duc d'Enghien prenen Dunkerk i unes altres fortaleses.

L'Arxiduc Leopold Wilhelm és nomenat governador dels Països Baixos hispànics.

A Itàlia, on ataquen les fortaleses toscanes, els francesos i llur aliat el Príncep Thomas reculen al principi fins que Mazarin envia un cos de refresc i restaura l'equilibri.

França i Guerra dels 30 Anys:

Mor Henri II de Bourbon, príncep de Condé, Primer Príncep de Sang. El seu fill, el duc d'Enghien, el succeeix com a Louis II, príncep de Condé.

Continua l'enfrontament polític a Westfàlia. Saxònia és oficialment fora de la guerra, amb la Pau d'Eilenberg, i França i Àustria preparen un tractat preliminar.

Els suecs prenen Praga. Enèrgica i definitiva embranzinada franco-sueca contra l'Emperador.

La Comtessa Amalie Elizabeth de Hesse-Darmstadt intenta conquerir Hesse-Cassel i Hesse-Marburg. L'arxiduc austríac Leopold William, que espera consolidar els seus aliats i desviar francesos i suecs, envia el seu exèrcit a Hesse-Cassel, i deixa Maximilià, el general bavar, per encarar-se amb els exèrcits conjunts.

Turenne i Wrangel ignoren l'estratagema i conquereixen tot Baviera excepte Munic.

KARL GUSTAV WRANGEL (1603-73).

Illes Britàniques:

L'Oest de Gran Bretanya queda pacificat després de la captura de Torrington a Cornualla.

El Príncep de Gal·les s'exilia a França.

Oliver Cromwell, que s'adona del talent quan l'albira, dóna el comandament de les forces Parlamentaristes d'Irlanda a l'anterior general reialista, George Monck.

Els *Covenanters* escocesos ocupen la part del nord d'Anglaterra.

Mor el noble i col·leccionista anglès Thomas Howard, 2n Comte d'Arundel.

Mor el Robert Devereux, general anglès i 3r Comte d'Essex, anterior comandant de l'exèrcit Roundhead abans de la seva reorganització.

Les forces rebels d'Owen Roe O'Neill derroten l'Exèrcit escocès de Monro a la batalla de Blenburb (Guerra d'Escòcia).

Quan el Rei inesperadament es ret als Covenanters el 1646, la campanya acaba de cop i volta i Montrose escapa a terra ferma europea.

La Confederació de Kilkenny, Owen Roe O'Neill i el *Nuncio* Rinuccini no tenen una política en comú. O'Neill, en essència, tracta de restaurar els feus dels seus avantpassats –perduts en una revolta antianglesa–; la Confederació segueix una política menys contenciosa (i sovint ho passa mal per arribar a qualsevol acord), el nunci utilitza Irlanda com a mera eina de la diplomàcia papal.

Montrose marxa a Noruega, mentre MacColla se'n torna a Irlanda amb les tropes irlandeses i dels escocesos de les Terres Altes per reunir-se amb els Confederats. Els qui havien lluitat per a Montrose i especialment els irlandesos, són massacrats pels Covenanters sempre que els capturen, com a represàlia per les atrocitats comeses pels reialistes a Argyll.

El final de la Primera Guerra Civil deixa un buit de poder parcial en el qual qualsevol combinació de les tres faccions angleses, reialistes, independents del Nou Exèrcit Modèlic (d'ara endavant anomenat l'Exèrcit), i presbiterians del Parlament anglès, així com el Parlament escocès aliat amb els presbiterians escocesos (la "Kirk" o Església presbiteriana), podria resultar prou forta com per a dominar la resta. El reialisme polític armat era a les acaballes, però malgrat ser un presoner, el rei Charles és considerat tant per ell mateix com pels seus adversaris (gairebé fins al final) com a necessari per assegurar que l'èxit d'un nou sistema de poder. Així el rei passa successivament a les mans dels escocesos, del Parlament i de l'Exèrcit. El rei intenta anul·lar el veredict de les armes negociant a totes les bandes.

Europa Oriental:

Després de la mort del general Koniecpolski, només per molestar el rei polonès, els vots de Sejm per aturar la guerra contra el Khanat Tàrtar de Crimea. El cosac Bogdan Xmielnicki havia lluitat al costat de Koniecpolski, però les autoritats poloneses tenen una actitud de deixadesa política, i mentrestant un noble polonès menor roba la seva propietat i la seva núvia. Els sentiments de Xmielnicki de traïció provocaran molt dolor per a Polònia en els anys posteriors.

Deli Husejin Paixà conquereix Creta per a l'Imperi Otomà des de Venècia.

Mogols i Índia:

El Xah Jahan envia un exèrcit al nord en un intent de capturar Samarkanda. Hi fracassa, li destrueixen l'exèrcit i l'Imperi Mogol queda afeblit.

Xivaji Bhosle de 19 anys es llaura un regne per a si mateix capturant el fort Torana fora de Pune. Adil Xah es pregunta sobre la lleialtat del seu governador de Bangalur, el pare de Xivaji Xahaji.

Xina:

Els exèrcits de Dorgon, el general Manxú, continuen la conquesta del sud de Xina. Fujian, regida pel Príncep Tang, és la pròxima província a caure. Mor el Príncep Ming del Sud, Tang.

Zheng Zhilong decideix trencar el pacte amb Dorgon. A causa d'això, ell i el seu fill Zheng Chenggong (més tard conegut com a 'Koxinga') separen llurs camins. A Beijing, Dorgon assegura la dinastia del seu nebot en restablir el sistema d'examen del servei civil amb un enfocament confucià.

Victòria de la revolta camperola San-Kwei a Xina.

"KOXINGA"

1-7-1646: Naix Gottfried Wilhelm von Leibniz (†1716), filòsof, científic i matemàtic alemany.

30-7-1646: El parlament anglès presenta les Proposicions de Newcastle del Rei Charles I, les condicions per pau, allò més important és que hi demanen que el presbiterianisme sia declarada la religió nacional. Charles objecta, tot esperant una divisió entre els Puritans i Covenanters.

5-8-1646: Coronació de Ferdinand IV.

8-8-1646: Naix Godfrey Kneller, pintor anglo-alemany (†1723).

9-8-1646: La rendició del Castell de Raglan al Parlament sota termes honorables. Tot Gal·les del Sud és en mans del Parlament.

Principis-8-1646: Turenne troba impossible d'arribar a Hesse per la ruta curta i directa, i per això fa una marxa ràpida i secreta Rhin avall fins a Wesel.

10-8-1646: Els exèrcits de Turenne (francès) i Wrangel (suec) s'uneixen al Lahn superior. Els 2 exèrcits units fan només 19.000 homes.

14-8-1646: L'exèrcit franco-suec volta el flanc imperial i avança cap a Baviera. Els imperials, que tenen por de ser rodejats i morir de fam entre Turenne i el Rhin, cauen per darrere de Fulda i deixen oberta la carretera de Munic. L'interior de Baviera no havia patit la guerra des de feia més d'onze anys, i és així, gairebé, la única terra pròspera en una Alemanya assolada.

8-1646: Turenne i Wrangel avancen en un front ample, no deixen darrere res de menjar per a l'Exèrcit imperial que els persegueix per tal de protegir Baviera.

19-8-1646: Naix John Flamsteed, astrònom anglès (†1719)

19-8-1646: Mor Alexander Henderson, teòleg escocès.

28-8-1646: Fulvio Testi (53), poeta italià ("*Poesie liriche*"), mor.

31-8-1646: Els Habsburgs cedeixen Phillipsburg als francesos.

1-9-1646: Mor Francis Windebank, estadista anglès (*1582).

9-1646: L'exèrcit franco-suec devasta Augsburg i els rodals de Munic per forçar Maximilià a signar.

13-9-1646: Tractat preliminar Franco-Imperial. Els ambaixadors imperials refusen les propostes sueques sobre temes religiosos.

14-9-1646: Mor Robert Devereux (*1591), 3er comte d'Essex, general anglès de la Guerra civil.

24-9-1646: Mor Duarte Lobo, compositor portuguès.

4-10-1646: Mor Thomas Howard, 21è Comte d'Arundel i estadista anglès (*1586).

5-10-1646: Sabent la guarnició felipista de Tortosa que aquella vila estava mal defensada a causa d'una

epidèmia, Ginestar és atacada per les tropes castellanes, amb l'objectiu de saquejar-la. La resposta decidida dels defensors, i l'arribada de reforços provinents de les poblacions veïnes, que sentiren el repic de les campanes per demanar ajut, obligaren els assaltants a fugir, i després foren perseguits fins als mateixos murs de Tortosa.

9-10-1646: Mor el príncep Baltasar Carlos, de vora 17 anys.

12-10-1646: Mor François de Bassompierre, el cap de policia de França (*1579).

10-1646: Abolició de l'Episcopat a Gran Bretanya.

Tardor-1646: Els francesos i els suecs hivernen a Wurttemberg sud.

18-10-1646: Mor Isaac Jogues, el missioner jesuïta francès (*1607).

28-10-1646: 1ª Assemblea eclesial protestant per a indis, a Massachusetts.

Mor William Dobson, pintor anglès (*1610).

21-11-1646: El monarca espanyol havia reintegrat al front de Lleida el marquès de Leganés, conqueridor de la ciutat dos anys abans. Aquella nova confiança reial havia estat acompanyada, de bell antuvi, per l'èxit, en l'assalt del fort Rebé -construït sobre el lloc abandonat de Vilanoveta-, punt immillorable per a dominar Lleida i sols a 1 km. de distància del pont sobre el Segre. Això li permet de simular una retirada devers Alfés, com si anàs cap a Flix, Mequinensa i Fraga. Però retorna en un ràpid moviment, i de sobte sorprèn l'enemic quan menys aquest s'ho esperava.

29-11-1646: Mor Laurentius Paulinus Gothus, teòleg astrònom suec (*1565).

22-12-1646: Mor Peter Mogila, Metropolita Ortodoxe de Kiev i Galítsia (*1596).

23-12-1646: Mor François Maynard, poeta francès (*1582).

26-12-1646: Naix Robert Bolling, colonitzador anglès de Virgínia (†1709).

BLASI PASCAL

E. TORRICELLI.

Ciència:

Blasi Pascal reproduceix els resultats d'Evangelista Torricelli que ensenya que la disminució de la pressió de l'aire a major altitud. També es converteix al Jansenisme.

John Greaves publica les primeres mesures de la Gran Piràmide de Giza en el seu "*Pyramidographia*".

Naix l'astrònom anglès John Flamsteed.

Cultura, Filosofia i Lleis:

Naix l'erudit francès Antoine Galland, primer traductor de "*Les Mil i una nits*" a llengües occidentals.

Naix la compositora i filòsofa veneciana Elena Lucrezia Cornaro Piscopia, la primera dona a rebre un doctorat (de la Universitat de Pàdua, el 1678).

Mor la germana de Shakespeare, Joan Hart.

Mor el jurista anglès Sir Ranulph Crewe.

Comerç, Empresa i Colònies:

Charles I dóna una llicència a la Creu de Plata per a servir com a bordell i alhora com a establiment de beguda.

Gluckel de Hameln naix a Hamburg. Es casarà als 14

i tindrà 12 fills, vídua als 44 anys. Continuarà durant 3 dècades més com a única empresària i fidel diarista.

Roger Williams retorna d'Anglaterra amb una carta per a les Plantacions de Rhode Island i de Providence.

Un tractat amb els indis de Virgínia requereix a l'Estat de protegir el Mattaponi dels "enemics," però sols en la reserva del Comtat del Rei William.

James Morton, autor del "Nou Canaán anglés" mor a Maine.

GEORGE FOX.

Religió:

George Fox (1624-1691) té una revelació, abandona l'església a Anglaterra i comença a seguir la "claror interior" Explica que la veritat es podria trobar escoltant una veu interior que Déu parla directament a l'ànima. Els seus ensenyaments formen la base a la Societat Religiosa d'Amics, àlies Quakers. Els creients seuen i tremolen esperant l'Esperit Sant per induir-los a parlar.

Els missioners jesuïtes Isaac Jogues i Jean de la Lande són morts pels iroquesos.

La jove reina Cristina s'interessa pel catolicisme i temes religiosos, però ho manté en secret perquè el catolicisme és il·legal a Suècia. Comença a demanar a Descartes per cartes escrites per Chanut, nou ambaixador francès a Suècia, i amic seu per a tota la vida. Sosté activament el seu amic teòleg Matthiaes, criticat pel seu llibre favorable a la unió de totes les esglésies protestants. Secretament Cristina rumia la seva abdicació.

Arquitectura:

Mor l'arquitecte alemany Elias Holl.

Un terratrèmol destrueix la catedral de Vieste, del s. XI.

El Xeng Hoon Teng, temple budista és construït a Malacca, Malàisia.

Arts:

Pintura:

Mor el pintor anglès William Dobson, poc després de ser alliberat de la presó dels deutors.

Mor el pintor florentí Francesco Furini.

Naix el pintor anglès John Riley.

Música:

Mor el compositor italià Virgilio Mazzocchi.

Mor el compositor alemany Johann Stobaeus.

Mor el compositor alemany Johann Theil.

Mor el compositor portuguès Duarte Lobo.

Literatura:

Naixement d'Anthony Hamilton (*1720), escriptor franco-irlandès

Edicions:

Publicació de l'autobiografia picaresca d'Estebanillo Gonzalez, però aquest estil s'extingeix.

Unes quantes obres de Sir John Suckling apareixen

pòstumament, així com un recull de poemes, "*Fragmenta Aurea*".

Publicació d'un recull de poesia religiosa de Richard Crashaw: "*Steps to the Temple / Passos al Temple*".

Publicació de les *Èglogues*, recull de poemes pòstum de Francis Quarles.

Publicació del compendi de Sir Thomas Browne sobre els pecats presentats com afliccions mèdiques: "Pseudodoxia Epidemia". Inclou atacs contra les paradoxes de Zeno.

Data de probable publicació del "*Biathanatos*" de John Donne. Publicació anònima per Jeremy Taylor del seu proreialista "Discourse Concerning Prayer Ex Tempore". Publicació del "*Pseudodoxia Epidemica*" de Thomas Browne, "Horae Vacivae" de John Hall, "*London's Liberty / la Llibertat del Londres*" de John Lilburne, i de *The New Planet No Planet* d'Alexander Ross (una resposta a John Wilkins *A Discourse Concerning a New Planet / Un Discurs sobre un Planeta Nou*, 1640).

Publicació pòstuma de Sir John el vers de Suckling a *Fragmenta Aurea*. Publicació de *Steps to the Temple / Passos al Temple*, de Richard Crashaw, els Poemes d'Henry Vaughan, *The Triumph of Beavtie* de James Shirley, i *Men-Miracles* recull satíric de Martin Lluelyn.

PRÍncep DE CONDÉ.

1646-1647: El príncep de Condé no ateny recuperar Lleida.

Revoltes a Nàpols i a Sicília.

1646-1648: **Ambient de crisi i proliferació de pasquins al regne valencià, segons el model de Nàpols, contra les extorsions del poder central.** La proximitat de les tropes catalano-franceses, que avancen cap al sud, i el bandolerisme (el virrei, Fernando Alvárez de Toledo, comte d'Orpesa, desvia els estaments a lluitar contra els bandolers, símptoma del descontentament d'amples sectors socials), són manipulades per tal de deixar en un segon pla la tensió política interna.

1646-1650: Sèrie d'estius freds i humits a França, amb veremes tardanes.

1646-1652: Maties Bayetola Cabanilles, Cancellier de la Corona d'Aragó.

1646-1707: Vida de Jules Hardouin-Mansart, arquitecte francès. Arribarà a director arquitectònic principal de Louis XIV.

DESENGANY DEL MÓN, per Francesc Fontanella

Passen edats i vides
ab moviment subtil,
les unes nos segueixen,
a les altres seguim.
Los anys se precipiten
tan veloçment al fi,
que és començar a viurer
començar a morir.
Los termes corresponen

en cercle repetit:
lo que un sospir anima
acaba altre sospir.
Aquell alat i coixo,
que és nou sempre i antic,
la dalla té per vèncer,
les ales per fugir.
Fugen volant les hores,
i en globus cristal·lins
la pols que cau desperta
a la que està dormint.
Flora la font al naixer
lo breu de son camí,
del bressol d'esmeralda
a l'urna de safir,
quan ab agenes aigües
inunda lo jardí,
si riu no la sepulta,
se precipita al riu.
Vola vaixell superbo
ab les ales de lli
i troba lo naufragi
tan prest com lo perill.
A la dubtosa vida
ab lo crepuscol ix
la meravella bella
en son primer matí.
A la viola dèbil,
al girasol altiu,
mortalla són comuna
los tendres gessamins.
És en florida esfera
fragant emperatriç
efímera de nacre,
cometa de carmí.
Ni sa guarda espinosa
ha pogut encobrir
a la invisible Parca
de sa verdor lo fil.
Des del més noble lliri
fins al clavell més viu,
totes les flors acaben
sols de l'haver florit.
Si fuig la nit vençuda,
en va l'alba se'n riu,
pus que venja lo dia
les mengües de la nit.
No canten la victòria
los ocellets festius,
si causa son eclipse
qui la fa resplendir.
Del temps lo gran monarca,
del temps no s'eximí,
si principi de viure,
exemple de morir.
D'esta manera passen
mos dies fugitius,
que no els tinc per mos dies,
pus són los que no tinc.
Si per los que passaren
altres han de venir,
uns són de l'esperança,
los altres de l'olvit.
Mes olvit favorable
contra mals envellits
que, renovant memòries,
augmenten lo perill.
Desconec la figura
de mi mateix en mi,
tots los colors confusos,
mudats tots los perfils.
Tan lluny d'aquella imatge
del gran pintor diví,
que sols la pot conèixer
qui la pot corregir.
Anticipat cadàver,
si no sepulcre trist,
de mortes altiveses
i de cuidados vius.
Del llum resten les ombres,
del foc la cendra vil,
del cos lo tronc inútil
i del cor lo patir.
Mes, pus la vida tota
és un punt infeliç,
pensem en altra vida
que és nostra fi sens fi.

Dia de les Illes Balears 2008

1 de març

Alguns pensaments sobre la nostra decadència nacional

Tenim una malaltia col·lectiva. Podríem dir-ne decadència nacional, que fa segles (d'ençà "lo Primer Mal Any", 1333) que, amb daltibaixos molt variats, va arrossegant-se i que tingué greus punts d'inflexió el 1522 ó 1640, el 1707-1714 i el 1939. Les malalties s'han de diagnosticar, s'han de medicar i el pacient ha de prendre les medecines escaients. Però el nostre nacionalisme ni diagnostica (autocrítica) ni aclareix quines medecines ha de prendre (alternatives per al canvi de rumb) ni tampoc es pren les medecines que li suggereixen o recepten. Per tant, som enfangats fins al coll en la marjal de sempre

El catalanam, que venim de poble de comerciants, tendim a l'avarícia. No és sols un tòpic que ens encolomen, té certa base. I també entenc que això és un greu entrebanc per a la nostra llibertat nacional, car ens fa massa mesquins, prioritzem molt l'egoisme i l'interès immediats i així hipotequem el nostre futur col·lectiu, per això som esclaus i no podem ser lliures

És menester saber, per a cercar la pròpia llibertat, una mica de geoestratègia internacional, tenir sentit d'Estat (allò que els Estats en diuen també diplomàcia internacional). Sense això no hi ha realment desig de sobirania nacional ni la més remota possibilitat d'atènyer-la. Els catalans sempre es preocupen d'impartir justícia urbi et orbe sense escombrar primer la pròpia casa, es preocupen de tots els dictadors i genocidis haguts i per haver-hi abans de preocupar-te, sobretot, del genocidi (bàsicament cultural, en aquesta època, perquè si l'assimilisme funciona no intenten l'extermini físic, molt més antieconòmic: amor d'amo, aigua en cistella...) que nosaltres mateixos estem patint com a poble, perquè és sobre el que podem actuar més directament i perquè es troba molt menys internacionalitzat que no pas uns altres amb molta més premsa, com ara el del Sahara o el kurd o l'indi (clar, amb tan poc sentit geoestratègic és normal que no n'estigui gens ni mica, d'internacionalitzat). Com va dir Macià, moltes

nobles causes tenen a muntó defensors arreu el món, però la nostra sols ens té a nosaltres

Els espanyols professionals ens han dit tant que el nacionalisme (el nostre, el de les víctimes) és racisme, que sempre hem d'estar disculpant-nos, demostrant que som supersolidaris i superprogres i demanant perdó per existir o...per voler existir i sobreviure a llur odi i racisme (per semblar demòcrates ens volen obligar a fer el paperot de bufons i d'esclaus). En canvi no som sovint prou conscients en les nostres responsabilitats en altres aspectes, com el del sacrifici personal, l'autosolidaritat nacional, etc.

El tarannà actual de l'independentisme català és molt eutanàsic (bandera blanca), rutinari (per individualisme egoista), plebeu (sense autorespecte), provincià (dedueix les coses del propi llombrígol no pas de la Història ni de la realitat), sense perspectiva de realpolitik i psicològicament conservador (que políticament sia progressista no hi serveix més que per refermar la decadència). Els països a l'alça són psíquicament progressistes i políticament més conservadors. Però explicar això als catalans és com tocar el violó a les cols en sessió completa. Ací els catalanets volen repartir pans i peixos sense tenir-los ni tampoc creure en els miracles. En fi, demagògia d'independentistes de tertúlia de cafè" "Tot allò bàsic està per fer i la nostra gent sol fer les coses al revés, com diu en Xavier Roig, els principatins esteu "en vies de subdesenvolupament" (en general, tant al nord com al sud no hi ha ni idea d'infinitat de coses necessàries, tenim una caracteriologia malalta, mediocre, economicista purament però en pla mesquí, provinciana, de xalar i prou, per ex.: parlar massa i fer poc, lemes amenaçants i cagar-se als calçons a l'hora de la veritat, grandiloqüència inconcreta i essencialista repetida mil vegades i no saber pensar els passos per arribar-hi i ni tan sols plantejar-se'ls, etc.). Mentre no solucionem això no hi ha res a fer. Poden escolar-se els anys i ens extingirem abans d'atènyer no ja la independència sinó la simple supervivència

nacional. Les coses corren cada vegada més de pressa, així que, o ens espavilem i podem ja anar apagant els llums. Cert que, a manca de més eines, la nostra gent que fa coses, s'agafa a un clau ardent. Sols que sovint és això: una perspectiva desesperada, poc ordenada per manca de mitjans i de prou estudi i planificació" "El problema de fons és la caracteriologia i la decadència caracteriològica ens ve del secularisme militant, que esborra els valors patriòtics de sacrifici, constància, estudi a fons, compromís, etc... Mentre Holanda s'estigué 80 anys en guerra contra Castella fins alliberar-se'n, o Escòcia guiada pels covenantaires escocesos derrotà al rei Carles d'Anglaterra tot just quan el Principat es revoltava contra l'absolutisme de Felipe IV-Olivars a la guerra dels Segadors...en fi, com tots les nacions que han sabut independitzar-se amb bones eines (les espirituals, que generen canvis caracteriològics i competència general política, empresarial, en marketing, etc.), al Principat, des de fa segles especialitzats en el somiatruitisme i a vendre conills abans de caçar-los ("Som millors que els castellans", etc.), el procés ha estat de subdesenvolupament espiritual i per tant caracteriològic" "El problema català és de mal enfocament vital i caracteriològic. Hem degenerat cap a la superficialitat, el caprici, l'hedonisme, bàsicament és això. Per tant, no hi ha res que carburi bé. La secularització profunda de l'independentisme i de la societat catalana té aquestes conseqüències nefastes (baixa demografia, marginalisme ideològic, decadència familiar, descohesió, etc.). Mentre això no se solucioni una mica anirem de mal a borràs, per més que tanta gent jugui a la política de baixa qualitat (mal endèmic). Potser el caos d'infraestructures sia finalment una bona notícia, perquè implica un sector de la població no tan panxacontenta ni acostumada a l'autoengany: els castellanoparlants. Pel que tinc tractat amb indígenes principatins, i encara que són prou distints en alguns aspectes als del País Valencià, el desastre és igualment profund. No tenen sentit autocrític: s'hi perden. No tenen refer-

ències ni les busquen, defugen un debat responsable, no volen saber-ne res més enllà de positures estètiques, rutinàries, totèmiques, snobs, sempre superficials, inconsistents, sense nervi ni projecció de futur. És una tortura. Hem esdevingut un poble ensopit, sense imaginació, sense energia i sense lògica. I allò pitjor: sense voluntat d'esmena. Això és signar la nostra eutanàsia i és molt perillós. És una bomba de rellotgeria que tenim al tarannà col·lectiu i que hem de saber desactivar. Ens calen, doncs, artificiers psicològics ben entrenats. Es tracta d'una guerra psicològica i espiritual, complexa, profunda, que hem de saber copiar amb la màxima atenció.

No sols per patriotisme: també per dignitat humana i per supervivència psicològica elemental, per la nostra més íntima llibertat" "Hem de deixar-nos de divisions i prioritzar l'eina que ens pot fer sobreviure al genocidi cultural i mental a què ens sotmet Espanya i eixa eina es diu Estat Català o República Catalana independent

El cofoisme cals principatins és cosa antiga i típica, quan les negociacions del 1705 amb els anglesos, els catalans ja criticaven els castellans per ineptes i es consideraven ells mateixos molt superiors. L'espanyolum serà potser imbecil, però el catalanam pateix d'altres imbecilitats, potser més greus i a més és massa individualista, mentre que l'espanyolam és tribal i està unit, i llurs dirigents no es mamen pas el dit, sinó que penquen de valent per mantenir el botí de guerra, el mamellot colonial

Quan la societat autòctona està podrida de superficialitat i materialisme, hi ha crisi demogràfica i la immigració és imprescindible, per més que això vulgui dir anorreament cultural: és el camí triat pel mateix poble autòcton. Si u tira devers la deixadesa i el caprici il·lògic, Déu l'abandonarà. I amb el poble decaurà també la llengua. És un problema espiritual

<http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm>

Suggeriment a l'esquerra abertzale...

.....i als nostres Independentistes. Comenceu a comprar banderes nordamericanes i proveu de nuar-les amb "ikurriñas" i estelades.

Als Kosovars els hi ha donat bon resul-

tat. Al menys és el que s'ha vist pels carrers de la capital kosovar la nit abans de la declaració d'Independència.

Fa temps que moltes veus i darrerament el "Lobby Pau Claris" ho han dit.

Tota independència necessita d'uns bons padrins i poderosos aliats. Ja esteu avisats per centèsima vegada.

Ara, els més "llestos" diran que si els pous de petroli de Kosovo, que si ho han fet per fer la guitza a Serbia-Rús-

sia, que els negociants americans inundaran el nou país de McDonalds i Coca-cola, que si ja veuràs com al final passarà com a l'Irak, que si naps... que si cols....però el fet és que J A L A T E N E N.

Frank Dubé (Febrer de 2008)

Millores a la central elèctrica des Murterar

El conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, i la directora general de Canvi Climàtic, Magdalena Estrany, han visitat avui les obres que Gesa-Endesa està realitzant a la central elèctrica del Murterar, en el municipi d'Alcúdia, per reduir les seves emissions de diòxid de sofre i partícules.

Grimalt i Estrany han estat rebuts pel director general de Gesa-Endesa, Andreu Rotger; el director de Generació de la companyia, Joan Jaume; i el director de la central, Jaume Ribot, que han explicat al conseller i a la directora general el pla d'actuació de l'empresa per a reduir les emissions del Murterar, central que aporta el 85 per cent del subministrament elèctric anual del sistema Mallorca-Menorca.

Gesa-Endesa està desenvolupant actualment a dos dels quatre grups que funcionen en el Murterar un procés de dessulfuració que permetrà una reducció màxima d'emissions propera al 75 per cent per al diòxid de sofre i del 80 per cent per a les partícules. A més, podrà tractar el 100 per cent dels gasos de combustió produïts en la

caldera i la temperatura de gasos de sortida experimentarà una reducció d'un 47 per cent. Els altres dos grups del Murterar ja compten amb processos de dessulfuració.

L'actual projecte de dessulfuració dels dos grups del Murterar suposarà una inversió de 45 milions d'euros, que s'emmarquen en una inversió global de Gesa-Endesa de 70 milions d'euros en actuacions mediambientals.

De la seva banda, el conseller Grimalt ha valorat positivament l'esforç econòmic i la incorporació de tecnologies que realitza Gesa-Endesa amb l'objectiu de reduir les seves emissions, així com en altres qüestions, com per exemple la instal·lació de transformadors elèctrics que disminueixen la pèrdua d'energia. Miquel Àngel Grimalt ha recordat que la Direcció General de Canvi Climàtic regula la contribució de les Illes Balears a la lluita contra l'escalfament global i controla la qualitat de l'aire de la nostra Comunitat. Així

mateix, el conseller ha assenyalat que l'entrada en funcionament del gasoducte, prevista per a final de 2009, permetrà que les centrals elèctriques de Gesa-Endesa a Son Reus i cas Tresorer utilitzin el gas natural com a combustible, substituint el gasoil emprat actualment, i redueixin les seves emissions en 1,5 milions de tones anuals de diòxid de carboni. El conseller també ha destacat la importància de la reducció de les emissions del Murterar per la seva condició de central elèctrica veïna del Parc Natural de s'Albufera.

Finalment, els directius de Gesa-Endesa han informat de què estan tramitant davant la Conselleria de Medi Ambient l'ampliació del abocador de cendres del Murterar.

Hem de rebutjar l'escola ghetto de Madrid

Hem de rebutjar l'escola ghetto de Madrid. Allò normal a França són escoles que ensenyen en francès i on s'hi pot estudiar també l'anglès, l'alemany... Allò normal a Alemanya són escoles en alemany on s'hi pot estudiar l'anglès, el francès... Allò normal a Catalunya són escoles en català on s'hi pot estudiar l'anglès, l'espanyol... Allò normal a Espanya han de ser escoles en espanyol on s'hi hauria de

poder estudiar català, Anglès... L'objectiu de l'escola ghetto-catalana de Madrid és poder justificar després un sistema de ghettos a Catalunya on un alt percentatge de la població estudiés en una llengua forana en comptes de en la llengua pròpia del país. D'aquesta manera, comences dificultant la integració de la població espanyola per després instrumentalitzar-la en contra de Catalunya.

Juguesques

Una dona va a un banc amb una bossa plena de diners, en portava 165 milions d'euros. I es dirigia al banquer, per obrir una cartilla i el banquer tractan-se d'una quantitat molt gran de diners va dir-li al director del banc que parlés amb ella. El director va dir-li que com va aconseguir tant diners. La dona respon:

-Fent apostes.

-Quin tipus d'apostes?

-De tot tipus, per exemple, em jugo 20 milions que els teus collons són quadrats!

-OK!

Tractan-se de molts diners la dona decideix esperar 1 dia. El director del banc accepta.

Al dia següent ella a va al banc amb un amic. L'home era allà esperant-la. La dona li diu que es baixi els pantalons i els calçotets.

Ell se'ls baixa i els miren i efectivament no eren quadrats. La dona, tímidament, li pregunta si els pot tocar per assegurar-se que no eren quadrats, el director accepta. El amic de la dona es comença a donar cops de cap contra la paret. El director pregunta a la dona que perquè ho fa i la dona li diu que el seu amic i ella s'havien apostat 100 milions que ella tindria els collons del director de banc en les seves mans.

Jo també vull escoles bressoles a 5 el mes

Ha tingut lloc un judici a Barcelona per aclarir el què va passar amb uns pares i uns nens que sembla van agredir, a més d'amençar-los de mort, a una Cap d'Estudis, una Conserge i una Directora de l'Escola Pública Eduard Marquina de Barcelona.

Res de nou, llevat que fins ara, les centenars d'agressions a mestres, metges i persones particulars per part de ciutadans rabiuts eren considerades simples "faltes", no delictes.

El fet, de rebot, ha servit per divulgar les ajudes de l'administració a persones *desafavorides*, i que, en aquest cas concret, no volien pagar ni els simbòlics 5 al mes que valia l'acollida a la citada escola.

Queda clar que les administracions han de ser curoses a l'hora de gastar-se els diners públics. Hi ha lectors *desafavorits* que m'estaran llegint i pensaran que ells sí que són mereixedors de l'extraordinari descompte que els fan en contra del que paguen els que no són tan *desafavorits*.

I dic que han de ser curoses perquè hi han milers de casos que no mereixen ni aquest descompte, per més *desafavorides* que siguin certes persones que demostren ser uns simples brètols que s'aprofiten dels diners dels altres. S'hauria d'esbrinar el motiu del perquè es troben en aquest estat de *desafavoridament*. Descobriríem, SEGUR, que en moltíssimes ocasions ja els va bé no fer cap esforç per millorar la seva situació i no haver de demanar ajuda continuament.

Jo us en puc presentar uns quants centenars d'aquests llestos-dropos-desagraïts, quina mala llet i bretolades he hagut de sofrir personalment tot comprovant que NO VOLIEN fer l'esforç que fan els altres per no caure dins el sac dels *desafavorits*.

Si l'administració no diferencia els *desafavorits* brètols dels que es comporten cívicament, serà qüestió de plantejar se el què pot ser més rendible en aquesta vida: Ser BRÈTOL-DROPO o esforçar-se continuament.

Des d'ara demano a la Justícia que qualsevol trinxo que m'agradeixi, també sigui tractat com a delinqüent al marge de si sóc funcionari o no. Hi tinc dret.

I una reflexió final (encara que no sigui políticament correcte) dedicada als incauts -lliris que sempre s'omplen la boca defensant als *desafavorits* de casa o de la resta del món: SER UN DESAFAVORIT NO VOL DIR SER AUTOMÀTICAMENT UNA BONA PERSONA.

Trobareu el mateix percentatge de mala bava en tots els estaments socials. Repasseu la vostra vida i veureu que heu rebut bufetades de totes dues parts; dels més *desafavorits* que vosaltres i dels que no ho són. Això sense pensar de quina forma potser es comportarien molts "sensarecursos" si els hi toqués la rifa o arribassin a un càrrec públic amb poder. Quedariu esgarriats!! En tinc un munt d'exemples viscuts.

Frank Dubé

Pere Felip i Buades, cap de llista al Congrés dels Diputats per la Coalició Treballadors per la Democràcia

“Exigim un increment del salari mínim a 1.000 euros, i annular les reformes que retallen les pensions”

L històric Pere Felip i Buades, cap de llista al Congrés dels Diputats (que en els seus 65 anys està més actiu i reivindicatiu que mai) ens manifesta el que segueix:

“No volem cap mes govern que apliqui les ordres a les multinacionals trameses per Brussel·les. Cap govern més sotmès a les exigències del “concenc” amb els franquistes del PP. Volem un govern que no anteposi res a la voluntat de la majoria. Que recolzant se en les organitzacions dels treballadors, desenvolupi una vertadera política socialista, prengui mesures que puguin unir els treballadors i els pobles.

A continuació, en Pere Felip enumera algunes reivindicacions:

Libertats democràtiques

Separar l'Església de l'Estat, tallant tota financiació pública a l'Església Catòlica.

Implantar l'elecció de jutges per la població, mitjançant sufragi universal.

Mesures econòmiques d'urgència

Acabar amb la precarietat, la sub-contractació, les ETT.

Defensar la indústria, nacionalitzant fàbriques per tal d'impedir tancaments i deslocalitzacions, garantir els llocs de feina, les produccions clau.

Defensar l'agricultura, aturant l'abandonament de terres, recuperant cultius i impedir la ruïna de la pagesia i dels jornalers.

Garantir la vivenda mitjançant vivenda pública i lloguers no superiors al 25% del salari.

Acabar amb els privilegis fiscals de multimilionaris i especuladors, amb més progressivitat de les contribucions.

Augment general de salaris i pensions.

Anular les reformes que retallen les pensions. Increment el salari mínim a 1.000 euros.

Defensa dels serveis públics

Garantir l'ensenyança pública, laica i gratuïta a tots els nivells, tallant la sangria de fons públics que se lliuren per a l'adoctrinament religiós i els negocis privats i incorporant

l'ensenyança infantil gratuïta de 0 a 3 anys i la universitària. Incorporant a la xarxa pública a tots els centres privats.

Drets laborals i sindicals

Amnistia per a tots els sindicalistes processats.

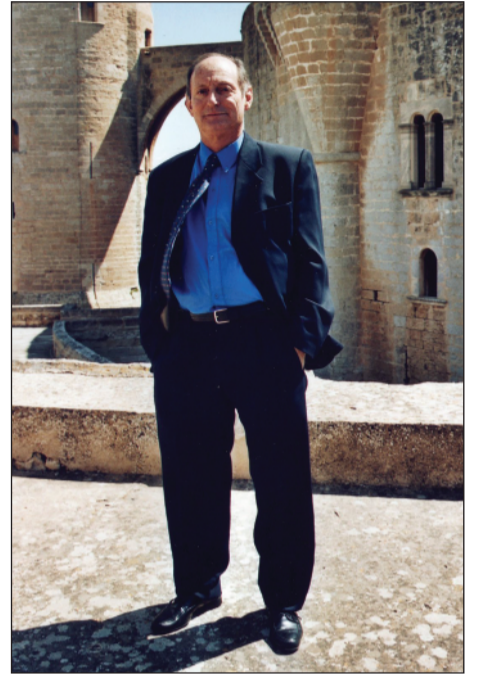
Drets de la dona

Garantir el dret de l'avortament i la seva cobertura pública.

Convocatòria

Convocatòria d'un referèndum sobre el nou tractat Europeu, a fi que cada poble decideixi.

Per a finalitzar, en Pere Felip afegeix: “Si els promotors i constructors reclamen que s'agilitzi la posada en marxa d'obra pública és que, vertaderament, a les Illes Balears patim una crisi econòmica i mental de primera divisió, doncs tothom sap que l'excés d'obra pública, en les nostres maltractades illes és la causa principal del deteriorament social, econòmic i ecològic que no ha fet més que començar. Aquesta fugida cap endavant acabarà per transformar la nostra terra en una pasterada irrecuperable. La coalició Treballadors per la Democràcia lluitarà, per evitar aquests desastres, que ens condueix a un desastre total. I per que tot això que he dit en aquesta entrevista, pugui tractar se i debatre's al Congrés dels Diputats, fa falta que els habitants de les Illes Balears obrin els ulls i no votin als polítics illencs traïdors i llepaculs d'un centralisme espany-

olista que ens tracta com si fossem indis. En la terra de la Cibeles, a les Illes Balears sols les utilitzen per a exprimir les, trepitjar les i espanyolitzar les amb el vist i plau dels politiquets de via estreta, votats a les Illes Balears, per illencs que encara no han pensat be que la independència dels Països Catalans és la millor alternativa per aquestes Illes meravelloses desferrades de la Península Ibèrica que tanta riquesa generen, riquesa que malauradament sempre va a parar al PP i al PSOE en el poder, al Banc d'Espanya. Per això, anem llaurant el camí que a poc a poc i democràticament ens dugui cap a l'autodeterminació i cap a la independència.

Redacció

La batalla de 2008

Les hemeroteques deixen els bisbes espanyols i els fatxes forasters del PP com un pedaç brut

Quina vergonya! Quina caradura! Ara que els bisbes espanyols i els fatxes forasters del PP diuen una i altra vegada que negociar amb ETA és immoral, convé llegir i difondre la infinitat d'articles dels mitjans d'agitació i de propaganda del PP quan aplaudien el diàleg del govern Aznar amb ETA i quan els bisbes espanyols es prestaven a fer d'intermediaris amb la banda terrorista.

Reproduït de <http://www.elmundo.es/papel/2005/05/22/espana/1804722.html>

EL FUTURO DEL PAIS VASCO / LA REUNION GOBIERNO-ETA DE

1998 Cita a ciegas en la ciudad del chocolate **Reconstrucción del encuentro de los hombres de Aznar y la cúpula de ETA, con el obispo Uriarte como notario, en Vevey (Suiza)** CASIMIRO GARCIA-ABAD I L L O M A - DRID.- El pasado 19 de mayo se cumplieron seis años de una reunión histórica entre la cúpula de ETA

y tres representantes del entonces presidente del Gobierno, José María Aznar.

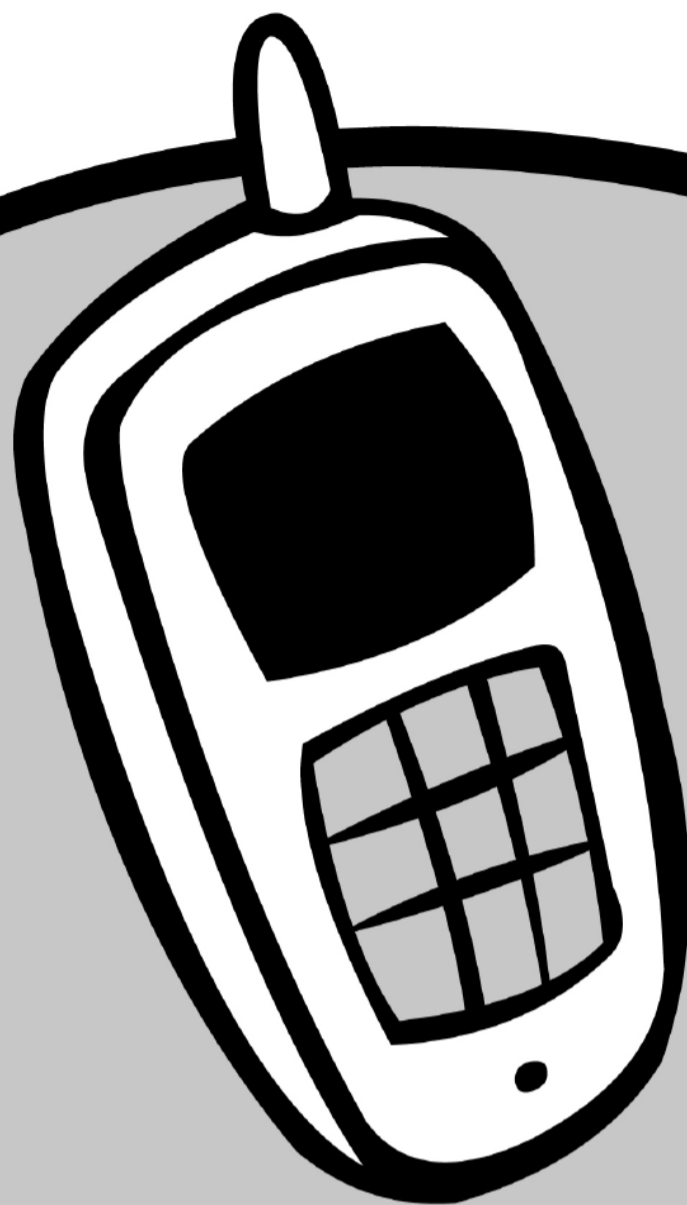

Las Vegas

Un home borratxo coneix una dona a las Vegas i per l'efecte de l'alcohol decideixen casar-se.

Quan es desperten, no recordaven res. La única cosa que sabien era que portaven un anell al dit. Al cap d'una estona acalorats pel sol baixen a la piscina i allà l'home es tira d'un trampoli fent un salt mortal cap endarrere. La dona li pregunta quina era la seva professió i ell respon que es dedicava als salt de trampolí.

Després es fica la noia a la piscina i comença a nedar fent un crawl perfecte i l'home li pregunta quina era la seva professió, ella respon: Prostituta a domicili a Venècia.

DEMANA CITA PRÈVIA
AL TEU CENTRE DE SALUT
902 079 079

DE DILLUNS A DISSABTE DE 07.00 A 21.00H

Ràpid, senzill i barat

GOVERN
de les ILLES
BALEARS

www.caib.es

Servei de Salut de les
Illes Balears (Ib-Salut)

902 079 079 és el telèfon que l'Ib-Salut posa a disposició dels ciutadans per demanar cita amb el metge de família, pediatria, odontologia, infermeria, ginecologia i analítica.

902 079 079 es el teléfono que el Ib-Salut pone a disposición de los ciudadanos para solicitar cita con el médico de familia, pediatria, odontología, enfermería, ginecología y analítica.

Els catalans que volen que Catalunya sigui una comunitat autònoma deixen de ser majoria

Divendres, 15 de febrer de 2008 a les 18:00

Informa: Guillem. Política

Un 36.4% dels principatins prefereixen que Catalunya sigui un Estat dins d'una Espanya federal. Aquesta és una de les dades que aporta el darrer Baròmetre d'Opinió Política (pdf) fet públic pel Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat. La dada és significativa, perquè per primer cop aquesta opció supera els partidaris de continuar essent una comunitat autònoma de l'Estat espanyol, que representen el 34.8% dels enquestats. L'opció de ser un estat dins una Espanya federal creix 2.6 punts percentuals respecte del darrer baròmetre del novembre, la de ser una comunitat decreix 3 punts exactes, i creix la dels partidaris de ser un Estat completament independent, que amb 19.4% puja 2.1 punts. El 3.8% restant prefereix ser només una regió espanyola.

Les dades de sentiment nacional dels principatins continuen aproximadament als mateixos valors. Un 18.5% se senten només catalans, un 28.2% més catalans que espanyols (sumats el 46.7%), un 41.9% tant catalans com espanyols, un 4.4% més espanyols que catalans, i un 3.7% només espanyols.

El procés vers la independència es va iniciar el 2003, després que el president Pujol deixés el càrrec. L'època de renaixença nacional després del franquista ja s'ha acabat. Maragall parlava de la 'desafecció' vers Espanya d'aquells que es senten "tan catalans com espanyols" fet que s'està confirmant mica en mica.

CADA DIA QUE PASSA ENS MANCA UN DIAMENYS PER RECUPERAR LA NOSTRA INDEPENDÈNCIA COM A NACIÓ

Desde fa uns anys es treballa en la bona línia i si aconseguís sumes esforços, el procés de sensibilització de la societat catalana vers la independència s'acceler-

aria facilitant molt més les coses.

Cal deixar-se de partidismes i treballar junts com molta gent ja fa i colze a colze ho farem possible. Avui, per sort, L'INDEPENDÈNCIA JA ÉS POSSIBLE.

Ànims a tots els que treballem dia a dia, sacrificant hores i donant la cara per el nostre país.

Mirem-ho en clau referèndum per la independència

-El 18,5 % que se senten només catalans, votaran Sí (pot haver-hi algun que fagi vot nul votant "Sense València no hi ha independència", però en fi no serien rellevants, diguem un 18 % voten Sí

- El 28,2 % que se senten + catalans que espanyols votaran Sí, suposem que el 23 % d'ells vota sí.

- El 4,4 % que se senten + espanyols que catalans votaran No, però una petita minoria podria votar sí, possem que el 4,2 % vota No

- El 3,7 % que només se senten espanyols votaran No

Total: Sí —> 41%

Total: No —> 7,9 %

O sigui que la cosa està més o menys clara, caldria aconseguir que almenys hi hagués un 20% dels 41% que se senten iguals de catalans que espanyols que voti pel Sí (està clar que el llinar que ens possaria la UE seria d'un 60%). Per tant, queda clar cap on s'ha d'anar a buscar gent per la causa.

Un **55,8%** dels ciutadans creu que Catalunya hauria de ser un estat (independent o associat)!

A les Illes Balears, per primera vegada, tots els partits d'aquí s'han ajuntant per anar contra els partits espanyols, i això de cada dia anirà a més

La cabra boja aragonesa de la KOPE i del PP amenaça Polònia amb una querrela

"Que se ríen de su padre"

El periodista de la Cope, Federico Jiménez Losantos, ha amenaçat durant l'emissió del seu programa a l'espai de TV3 'Polònia', dient que "como se les ocurra utilizar mi libro o a mi persona, vamos, no voy con la Guardia Civil porque no está a mano, pero el querrellón no se lo va a pagar toda la Corpo, como llaman allí, y si quieren reirse, que se ríen de su padre o de su madre, si lo conocen" ha afegit. Losantos ha afirmat que "lo aclaro porque luego no digan, no nos advirtieron". "Sí, os estamos advirtiendo, pero no porque sean un grupo de titiriteros, progres, más o menos mamarachos, bordes y tal, no, no... es porque es en TV3 donde se hace la apología del terrorismo, y además se anuncia que van a seguir, pos ya, la apología del terrorismo y el recochineo con las víctimas ni hablar, o sea, que ojo polonios, avisados quedáis, luego no digáis". Tot i això, el periodista creu que "estos te hacen la fechoría, luego encuentran un juez y tiran del presupuesto". Losantos també ha titllat el programa de "titiritero". En aquest sentit, Jiménez Losantos ha dit que a Catalunya, "si les llevas la contraria te atizan, te encarcelan, te persiguen, te multan, te acosan, te trituran, te injurian en TV3, te sumergen... es más, te ahogan" ha con-

Losantos, quan era jove

clòs. El periodista de la Cope ha fet aquestes declaracions després que, en el programa de dijous, hi hagués un 'gag' sobre ell. Jiménez Losantos apareixia, a començaments dels 70, amb un jove Joan Saura durant una protesta antinuclear. En un moment determinat, passava a l'acció directa i llançava un roc contra la central la qual cosa provocava una fuga radioactiva. El programa de TV3 es referia així a les recents memòries del periodista, que explica la seva estada a Barcelona a finals del franquisme, quan era proper al comunisme.

Reproduït de www.e-noticies.com

S'ha acabat el bròquil

12/02/2008 · Palma Els anys de govern del PP es varen caracteritzar a les Illes Balears per un creixement exponencial dels mitjans de comunicació. Tant la televisió —amb la creació d'IB3 i de la seva rèplica, Televisió de Mallorca— com la premsa escrita i digital varen viure una autèntica revolució. En gairebé tots els casos, es tractava de mitjans addictes al partit governant, que va utilitzar els pressuposts públics com a una menjadora sectària a favor dels seus interessos.

El cas de la premsa gratuïta va ser paradigmàtic: aquells anys varen néixer els mitjans com a bolets i tengueren un èxit considerable en la consolidació del matisme com a única opció política visible per als ciutadans. Bon dia, Ciutat, FEPAE i tants d'altres varen impartir lloances constants a la mà que els donava de menjar. També varen ser els anys de l'aparició de nous mitjans digitals, com Libertad Balear o Mallorcardiario, tots de la mateixa corda. Si no hagués estat per una detenció fora de programa i per la indignació ciutadana que va provocar, tots ells continuarien funcionant com a aparell de propaganda del règim i escampant merda contra l'oposició política i social.

Quan els nous responsables polítics han arribat a les institucions s'han trobat amb concessions multimilionàries a aquests mitjans, que expliquen clarament la seva opció per l'espanyolisme reaccionari. A tots ells els queda el consol d'haver viscut com a reis durant quatre anys. Però tot s'acaba i, en definitiva, els mitjans de comunicació que funcionen ho fan perquè tenen lectors i no degut als favors del papà estat, una premsa que defensa amb tanta convicció el liberalisme ho hauria de tenir en compte i deixar de plorar. Deu ser que cap d'aquests mitjans té lectors suficients per resistir en aquesta nova conjuntura, en què prima el mèrit i la capacitat a l'hora de concedir ajudes públiques.

Reproduït de www.tribunamallorca.org

SON FERRIOL

Fa mig any que n'Àngels Jimenez regenta la peixateria Son Ferriol al carrer Plató,64 de Son Ferriol.. A la foto amb la seva dependenta Carlina Braojos. Tel. 971 427 374

Fa 5 mesos que en Joan González i na Margalida Capó han obert la sucursal de Viatges Amaltea a l'avinguda del Cid,68 de Son Ferriol. La central la tenen a la Plaça de Santa Pagesa de Ciutat. Tel. 971 912 200

Fa 18 anys que na Joana Thomàs va obrir el super Fred i Fresc a l'avinguda del Cid,62 de Son Ferriol

Fa 15 dies que n'Estèphani i na Cristina regenten la perruqueria i estètica Dreams i Stars al carrer de Lleó XIII,55 de Son Ferriol. Demanau hora al 871 957 222

Fa 17 anys que en Vicenç Canyelles regenta el Bar Son Ferriol a l'avinguda del Cid,54 del poble. Tel. 971 427 799

Fa 11 anys que n'Antoni Crespí amb la seva filla Bàrbara va a vendre al mercat dels dissabtes les hortalisses que cultiva a s'hort de Puntiró. Tel. 670 910 058

SANTA MARGALIDA

Fa 20 anys que la família Martorell d'Inca va a vendre els dissabtes les hortalisses que cultiva a can Peronet. Tel. 678 312 964

En Sebastià Vaquer i en Tofol Garau són els amos de l'empresa de construcció l'Infern. Si voleu fer una casa telefonau-los al 610 274 311

Col·lectiu "Català Sempre" ...en favor de la llengua, el que no fem nosaltres no ho farà ningú

El 28 de Desembre del 2006, el professor Joan Solà va publicar un article al diari Avui amb el títol "Plantem cara" en el qual, de manera contundent, denunciava la greu situació de la nostra llengua i també la falta d'actituds decidides en la seva defensa. Tot seguit, altres articles i també moltes cartes al director es van solidaritzar amb el contingut de l'esmentat article reclamant, també, la creació d'un "moviment civil" que reaccionés en front d'aquesta greu situació. Finalment el 3 de març, al diari Avui, va ser publicada la carta d'un col·laborador d'aquest col·lectiu la qual reproduïm a continuació:

"El 31 de desembre passat, es va publicar una carta meua sota el títol "Ens cal un moviment civil". Posteriorment han estat moltes les cartes aparegudes reclamant engegar aquest moviment. En aprofundir en la conveniència de fer-ho, he considerat que els col·lectius ja existents poden donar resposta a les nostres inquietuds (Sobirania i Progrés, Plataforma pel Dret a Decidir, Omnium Cultural, Plataforma per la Llengua, Coordinadora d'Associacions per la Llengua i d'altres.) De tota manera i coincidint amb moltes persones i professionals de la llengua, considerem primordial potenciar l'hàbit de mantenir-nos sempre en l'ús del català, és a dir, no canviar de llengua. Si aquest hàbit es fa majoritari entre els catalanoparlants, estarem utilitzant "eina més valuosa i efectiva de què disposem. Com que aquest capteniment no és fàcil, ens proposem crear un col·lectiu, la finalitat del qual, serà ajudar a superar les dificultats que comporta aquesta actitud així com generar un sentiment de solidaritat entre les persones que compartim el mateix objectiu. Rebreu més dades sobre aquest projecte si envieu un missatge a

Així ha començat aquest projecte. Compartir les nostres idees i experiències, és el que més pot ajudar-nos en la manera que hem triat d'afavorir l'ús social del català. Gràcies a tots els que ja us hi heu afegit. Totes i tots, si som conscients de la nostra responsabilitat, hem d'adoptar aquest hàbit lingüístic i aconseguir que el col·lectiu "Català Sempre", sigui cada vegada més nombrós.

Per adherir-vos, envieu un correu a: catala@sempre.cat sereu molt benvingudes / benvinguts.

BAR
RESTAURANT
ES POU
CUINA MALLORQUINA

LLORET
C/ Ciutat, 1
Tel. 971 52 41 98
Mòbil: 679 40 59 87

BANQUETS · NOCES
COMUNIONS · CATERING

SON FERRIOL
El darrer diumenge de març hi haurà la fira de primavera a Son Ferriol. Convé anar-hi ja que és de les primeres fires de Mallorca.

Equació genocida

El genocidi lingüístic que el partit socialista està portant a terme metòdicament i sense aixecar polseguera amb la imposició del bilingüisme, fent innecessari el català i, per tant, condemnant-lo a una extinció segura i sense soroll, sembla massa lent als manaires del PP i als seus satèl·lits.

Els senyors del PP frisen per concloure el genocidi lingüístic tan aviat com puguin perquè són perversos, però no són rucs, i s'adonen que alguna cosa molt poderosa està remouvant les consciències del poble català, que ells volen agenollat i vençut.

Es per això que ara fan mans i mànigues per acabar la feina de substitució lingüística que els seus bons amics socialistes fan tan efectivament i discretament, amb guants blancs. Els capítosts del PP, hereus directes dels qui no han dubtat a matar i a imposar-se per la força de les armes, dels qui porten les mans tacades de sang i el cor corcat per la mentida, els sembla massa suau la mort per inanició a que els socialistes condemnin la llengua d'aquest poble. Els cal posar en evidència la seva prepotència i brutalitat fins i tot en el genocidi de la nostra llengua tan malferida.

I què fan davant d'això els polítics que diuen defensar la llengua dels catalans?

Què poden fer uns polítics que ja han claudicat davant de l'engany del bilingüisme, i s'han fet així còmplices, amb la seva passivitat i acceptació, de la mort

de la llengua?

Només el què han fet: llàstima!

El Sr. Vidal Cuadras i companyia esgrimeixen l'eterna cantarella de la primacia dels drets individuals per imposar el castellà a l'ensenyament primari. Aquesta cantarella no és res més que la fal·làcia amb què amaguen la voluntat d'entronitzar els drets dels colonitzadors i rematar la substitució lingüística. Uns drets, els que reclamen, que van ser imposats amb sang i després legalitzats amb les seves lleis, i ara amb una democràcia feta a la seva mida.

S'emparen en uns drets que ells han fet legals, però que no seran mai legítims, perquè el dret que es basa en l'anorreament i en el genocidi lingüístic de tot un poble és fora de tota justícia veritable!

Pe rebatre aquests arguments enganyosos i tragirats, els polítics catalanistes i "independentistes" "assenyats" es neguen a si mateixos l'únic argument que desmunta tot el castell de cartes sobre el qual es fonamenten els nostre botxins.

Es neguen a denunciar en veu alta al Parlament de Catalunya i a tot el poble català allò que és el desllorigador de tots els nostres mals. **Som una colònia. I els nostres colonitzadors volen acabar el genocidi ben de pressa, perquè els posa nerviosos una feina que se'ls allarga tant.**

Als polítics d'ERC i de CiU els fa por dir que els catalans tenim una llen-

gua pròpia, i els fa por actuar en conseqüència perquè el català sigui la única llengua en la vida pública, laboral, mediàtica i educativa. Els fa por dir que la presència abassegadora del castellà en la nostra vida social és la prova més evident de la nostra colonització.

I com que es neguen l'autèntic argument, l'únic que posa en evidència la mentida amb que ens volen fer beure a galet, entren en el joc del colonitzador i, els toca fer el paper assignat, el de la trista figura, el del perdedor.

A aquesta vella consciència, encarnada tant per l'esclau claudicant com pel colonitzador prepotent, se li escapa, però, un element cabdal d'aquesta equació genocida, de la qual uns en són els executors i els altres els qui submisament la permeten.

No han pres en consideració l'esperit d'aquest poble.

I no l'han pres en consideració perquè no el poden percebre. La mentida, en uns, i l'actitud mesella en els altres, els fa cecs a allò que la realitat té de més genuí i autèntic.

Els colonitzadors genocides no són conscients que no és un poble masegat i malferit el que volen acabar d'anorrear, sinó que pretenen ofegar el seu esperit.

En la seva arrogància no s'adonen que han esdevingut l'instrument d'aquest esperit que "sempre sobreviu als seus il·lusos enterradors", i amb el sofriment que ens estan infligint, forcen la purificació de l'ànima d'aquest poble, forcen

la separació del gra de la palla, forcen allò que tot home i tot poble no pot eludir: reconèixer la seva autèntica Realitat, la font última del seu poder.

I és la comunió íntima de l'ànima catalana amb l'Esperit que tot ho sus-tenta, el factor que mostrarà errònia l'equació humana que els colonitzadors d'aquest poble han planificat.

Hi ha una hora per a cada cosa sota el sol. El temps de l'imperi espanyol, presó de pobles, arriba a la seva fi. És evident per a qui sap llegir els signes dels temps. De la nació catalana saquejada i anorreada pels vells colonitzadors, en sorgirà una pàtria nova, assentada sobre uns fonaments fermes i liderada per homes i dones que serveixen la Veritat i treballen per l'alliberament i la justícia.

Són vostès senyors del PP, guiats per un auto-odi que els seria molt terapèutic mirar de fit a fit, els qui han triat enfrontar-se a aquest poble i al seu esperit. No cal que corrin. Ja se'ls ha acabat el temps. Totes les atrocitats que aconseguixin imposar als qui en aquest poble encara són esclaus, seran com les darreres boires del matí que clou la llarga nit fosca del nostre poble. Aquest sol que dirigeix ara la vida del nostre poble, i que està fent emergir la nova consciència dels homes lliures, les dissiparà en un obrir i tancar d'ulls, al moment que vostès menys s'ho esperin.

Maria Torrents

Consellera de Catalunya Acció

La mort d'un polític

Després de la mort d'un polític...

"Benvingut al paradís", li diu sant Pere. "Pots triar entre passar l'eternitat al cel o a l'infern, així que el que farem serà fer-te passar un dia a cada lloc i decideixes". Agafen l'ascensor de l'infern i just quan s'obren les portes apareixen al mig d'un verdíssim camp de golf. Al fons hi ha un club on els seus amics estan fent una festa. Després d'una partideta de golf, sauna, sopar al restaurant Gourmet del club i nit amb senyorettes que fumen i et parlen de tu. Quan arriba l'hora de marxar, tots li fan una encaixada de mans i el saluden mentre puja a l'ascensor que el durà al cel.

S'obre la porta i sant Pere l'està esperant. "Ara és el moment de passar un dia al cel", li diu. Així que el polític passa les 24 hores saltant de núvol en núvol, tocant l'arpa, cantant i més avorrit que un míting de Montilla. 24 hores després, sant Pere va a buscar-lo: "Ja has passat un dia

a l'infern i un altre al paradís. Has de triar la teva eternitat". "Home, és claríssim. Definitivament trio l'infern". Així que sant Pere l'acompanya fins a l'ascensor i ell hi baixa de nou.

Quan s'obren les portes, es troba al mig d'una terra deserta plena de rates i coberta d'excrements i immundícies. Veu tots els seus amics tristos, vestits amb par-racs, recollint porqueria i ficant-la en bosses negres. El Diable se li acosta i li passa un braç per les espatlles. "No ho entenc -balbujeja el polític-, ahir vaig ser aquí i hi havia noies boniques amb ganes de gresca, un camp de golf que ni a Múrcia, un club selecte on ens varem fotre un sopar que no el supera ni en Ferran Adrià, i ens ho vam passar de conya. En canvi avui això és un femer ple de merda i els meus amics semblen uns desgraciats".

El Diable el mira, somriu i diu: "És que ahir érem en campanya. Avui... ja ens has votat a nosaltres!"

Punt i Final

Ni nabs ni cols, ja n'hem menjat massa i de tots els gustos, NO EM VOLEM MES!!!.

Aquestes properes eleccions sols hi haurà dos maneres de VOTAR, a l'ecspanyola o a la catalana, -VOTAR a favor de la terra catalana, o VOTAR a favor de la castellana.

VOTAR a favor de la LLIBERTAT, o VOTAR que continui l'ESCLAVITUT. -Votar que la SAGRADA FAMILIA continui drete, o VOTAR la possibilitat de l'esbucament. -VOTAR a favor de seleccions catalanes o VETAR les seleccions catalanes. -VOTAR a favor d'etc. etc. o VOTAR la continuïtat d'etc. etc. -VOTAR a favor dels d'aquí o VOTAR a favor dels d'allà. -VOTAR a favor de TOTS o votar a favor d'unes POLTRONES. -com a mostra ja

val. allà cada ú amb la seva consciència!!.

Si guanya el REFERENDUM a les ELECCIONS. -ABOLICIO del DECRET DE NOVA PLANTA amb tot el que comporta INDEPENDENCIA i LLIBERTAT!! si el REFERENDUM es perd doncs continuar amb TOTA la mateixa MERDA!! el que NO podran fer, es posar les paperetes a la PRESÓ mireu que fa anys i més anys que els agrada posar la gent que NO ES castellana a la presó.

Fora d'INTERNET o de la revista l'ESTEL de Mallorca, no hi trobareu res a favor, per acabar, mirau com els POLTRONEROS defensen amb mans i ungles les seves POLTRONES.

Josep Casalta

Per la il·legalització del PP

Avui dia són molts els joves que es pregunten com és possible que Franco morís octogenari i al llit. Si els carrers espanyols estaven tan plens de demòcrates i de defensors de les llibertats com es diu, com és que el seu règim va durar gairebé 40 anys i va tenir una vida tan còmoda? Són preguntes amb sentit comú, perquè és evident que hi ha alguna cosa que no encaixa. Sempre s'ha justificat la passivitat espanyola amb la por, però no va ser la por allò que va donar longevitat a aquell règim sinó les inconfessades simpaties que despertaven en molts sectors de la societat espanyola alguns dels seus principis. En llegir això, molts espanyols d'esquerres s'escandalitzaran. Al capdavall és cert que hi havia una Espanya antifranquista amb vocació democràtica que anhelava recuperar les llibertats, però no per això era menys nacionalista. La prova és que la 'sagrada unidad' d'Espanya', continua vigent entre aquells que es proclamen demòcrates de tota la vida i ardits lluitadors antifranquistes.

I és que, més enllà de l'afany de recuperar-se de la humiliació soferta per la pèrdua de les colònies d'ultramar i de

la necessitat de mantenir els privilegis de l'oligarquia castellana, el famós Alzamiento Nacional va ser una guerra contra les llibertats nacionals de Catalunya i del País Basc. D'aquí que un dels principals objectius del franquisme fos la destrucció de la seva identitat, llengua i cultura. El dictador sabia molt bé que destruint aquestes tres coses destruïa també la personalitat nacional d'aquests països. L'assassinat de Lluís Companys és eloqüent en aquest sentit. El van assassinar per l'enorme càrrega simbòlica que tenia el fet de ser el president de Catalunya. També va ser per això que el van matar a Barcelona i no a Madrid, perquè la humiliació fos encara més gran.

Probablement hi haurà qui, intentant eludir responsabilitats, opinarà que no va ser l'Estat espanyol sinó Franco qui va assassinar Companys. A aquestes persones caldria dir-los que el mateix podria haver adduït l'Alemanya actual amb relació als crims de Hitler. Doncs no. Amb sentit de la responsabilitat-responsabilitat no significa culpabilitat- l'Alemanya d'avui ha demanat perdó pels crims de l'Alemanya d'ahir. Va ser precisament gràcies a aquest gest que la vídua de Companys, Carme Ballester, va rebre

les disculpes del govern alemany per haver lliurat el seu marit a les autoritats franquistes i li va passar una pensió fins el dia de la seva mort. A Espanya, la negativa dels governs socialista i popular a demanar perdó a Catalunya per l'assassinat del seu president, diu molt de quin és el nivell de cultura democràtica d'aquestes dues forces polítiques. Això explica coses com ara l'intent d'associar l'independentisme amb el terrorisme o les paraules del filòsof Gustavo Bueno lamentant que la Constitució espanyola no permeti fer un judici sumaríssim a Juan José Ibarretxe i afusellar-lo. Com veiem, l'esperit de Franco continua viu i si ell va morir matant també volen fer-ho els seus fills ideològics. Es va veure amb les amenaces de mort a Josep-Lluís

Carod-Rovira en aquella manifestació celebrada a Salamanca l'any 2005.

La il·legalització de partits és escandalosament antidemocràtica, però atès que la llei existeix, ningú no ha de ser més escrupolós amb el seu compliment que aquells que l'han creada, PP i PSOE. És per coherència, per tant, que el govern espanyol -ja que té la Justícia al seu servei-, hauria de procedir a la il·legalització del Partit Popular. S'imagina el lector què hauria succeït si en una manifestació convocada per l'esquerra abertzale s'haguessin exhibit pancartes dient "Rajoy al paredón" o "Zapatero ésta es tu caja"? Doncs bé, amb la llei espanyola a la mà, el Partit Popular, convocador d'aquella manifestació, és un partit terrorista que no sols no va retirar les pancartes sinó que les va mantenir fins el final. Per tant, d'acord amb la llei, la seva il·legalització hauria de ser immediata. Ho faran Zapatero, el jutge Garzón i el Tribunal Suprem? No, no ho faran, perquè la Llei de Partits no és una llei contra ells, és una llei contra nosaltres.

Víctor Alexandre

www.victoralexandre.cat

El fatxa de Logroño, Ramírez, acusa gallecs, bascos, catalans i mallorquins de tràfic de drogues

El sermó dominical del fatxa de Logroño i cap de la màfia madrilenya, **Pedro José Ramírez Codina**, és realment impressionant. Segons aquest psicòpata foraster neofranquista i representant de l'extrema dreta espanyolista i genocida **Sabino-Arana** era un "racista estafalario y trastornado"; CiU, el PNB i BNG són "los principales capos de los carteles de la droga nacionalista"; això a més de "trepas" mentre que ERC, BNG i Batasuna són "talibanes" i Unió Mallorquina representa la "clientocràcia".

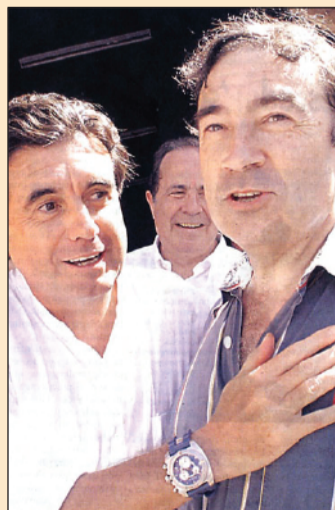
Segons el director fatxa foraster d'El (In)Mundo "en España y en general en la Europa que logró levantar para siempre el Telón de Acero ha ido germinando, creciendo y multiplicando una ideología que a la postre está resultando ser mucho más peligrosa y liberticida que el comunismo y que no

es en realidad sino una variante del fascismo" (...) el nacionalismo se ha convertido en los cuatro puntos cardinales de España -como en muchos otros lugares del mundo- en el verdadero opio de la democracia- También en una formidable base de poder que entontece a la ciudadanía y permite todo tipo de abusos -desde la condescendencia con el terrorismo en el País Vasco a la clientocràcia modelo Unió Mallorquina, pasando por el delirio de las galeoescolas- a la élite de fanáticos y oportunistas que se han erigido en expendedoros oficiales del estupefaciente".

Immers en el seu deliri d'exaltació de l'imperialisme espanyol, el corrupte i mafiós **Ramírez** arriba a investir fins i tot contra la seva camarada falangista del PP, **Esperanza Aguirre**, amb motiu de la proposta que va fer la setmana passada d'obrir un col·legi

català a Madrid. Per a l'ultra nacionalista espanyol, el boig, fanàtic i exaltat **Ramírez**, que des del seu pamflet merdós ja fa mesos que està celebrant el segon centenari de la Guerra de la independència espanyola contra els invasors francesos, aquest anunci d'**Aguirre** com a mínim és "desestabilitzador". I és que ja ho hem dit: i-m-p-r-e-s-s-i-o-n-a-n-t!!!

lobbyperlaindependencia.org

Jaume Reixach: La nota episcopal i la 'Novena' La Simfonia de Beethoven, la nota episcopal i la 'Novena'

La última nota de l'episcopat espanyol ha produït alarma social. Era de preveure que hi hauria crítiques per totes bandes. I és molt sorprenent (per no dir sospitós) que els bisbes se n'estranyin. Al capdavall, el que està passant és el mateix que passa sovint en els grans immobles en què un dels veïns -el melòman de torn- posa la música a tot volum en hores intempestives. El altres veïns -lògicament- es queixen. I amb raó. El que no trobaria lògic és que el melòman, en lloc de disculpar-se, increpés els veïns argumentant que la música que està sonant és la *Novena simfonia* de Beethoven. "Agraïts que haurien d'estar, colla d'ignorants". Surrealista, no? Doncs això és el que ara està passant. Els bisbes, en lloc de disculpar-se, s'han ofès per la mala acollida que ha tingut la seva nota, on tot el que es diu és "doctrina pura"

(la *Novena* de Beethoven). I el mateix cal dir d'alguns capellans que aprofiten totes les ocasions que poden per convèncer els seus feligresos que la famosa nota ha estat mal interpretada. Per força, ja que la signen els bisbes (la signa Beethoven), i per tant no és escaient criticar-la per inoportuna, bel·ligerant i partidista. "Tot el que fan els bisbes ho fan pel nostre bé". No sempre, evidentment, com en aquest cas, on tot el que han dit és en benefici d'ells. I en detriment de la laïcitat i els seus valors, que lluny de ser contraris als valors cristians més aviat els fomenten, facilitant la bona convivència i respectant els veïns, que també tenen les seves preferències, i no per això les fan sonar a tot volum, com la nota episcopal i la *Novena* de Beethoven.

Jaume Reixach / Capellà i escriptor

La llengua espanyola: via i fins i tot eina de subdesenvolupament socioeconòmic i fins i tot moral i ètic

Aquest assaig no és de cap de les maneres un atac contra els espanyols ni contra els hispanoparlants sinó contra la ideologia que entén la llengua com a arma de genocidi, d'imposició tirànica i d'anorreament psicològic i nacional.

1.-La segona llengua per als catalans no deu ser el castellà, ha de ser l'anglès:

Obligar els nens catalans (autòctons o fills d'immigrants) a estudiar llengua i literatura castellanen a les escoles catalanes, significa limitar-los en el seu desenvolupament humà i professional futur, ja que, si tenim el català com a idioma nacional de comunicació interna, per què havíem menester del castellà?; i a Europa el castellà és un idioma residual (en el sentit que no s'hi parla). Jo crec que els nens han d'aprendre idiomes a l'escola, però idiomes que, en el futur, els puguin ser d'utilitat. La castellana, no és una llengua d'utilitat en el context internacional en el qual es troba encabida Catalunya: Europa. El castellà no és una llengua de masses al continent europeu, que és el tros de planeta on els catalans tenim el nostre àmbit de relació més immediat. En les escoles catalanes s'haurien d'ensenyar dues llengües de gran validesa per al desenvolupament humà i econòmic dels catalans, si tenim en compte el nostre context europeu: l'anglès, com a idioma més internacional; i l'alemany, que és la llengua franca del centre d'Europa, la més parlada a la Unió Europea, l'idioma del món germànic amb el qual els catalans haurem d'enfortir relacions, sobretot de caire industrial i econòmic. Un cop eliminades o deixades com a optatives les assignatures de llengua i literatura espanyoles (o de literatura i llengua francesa a la Catalunya Nord) dels plans d'estudis catalans, podrem introduir-hi algunes hores lectives d'anglès i d'alemany, autèntica inversió de futur per als joves catalans.

El castellà no és cap idioma universal perquè:

1) L'ignora més del 90% de la població mundial.

2) L'ignora el 95 % de la població dels països desenvolupats, que es on es remenen les cireres, i 3) Perquè la influència del castellà en l'economia i la ciència mundial es menyspreable (a l'inrevés que el francès o l'alemany per exemple, que encara es mantenen amb una certa dignitat). Això és fàcil de veure a Internet, on fins i tot el portuguès va per davant del castellà, on per cada pàgina en castellà -5ª llengua més usada a Internet- sobre un tema en trobes centenars en anglès, i on el català, tot i ser una llengua assetjada,

modesta i en greu perill ocupa un molt distingit lloc tretzè quant a nombre de webs i un dinovè quant a nombre de pàgines.

Efectivament, aprendre anglès és una prioritat, és més, és una absoluta necessitat ara mateix i en el futur ja no cal ni dir-ho, però el castellà, per anar pel món, no serveix gaire. Una altra cosa és que t'entabanin amb deliris de grandesa, que és el que fan els mèdia espanyols, sempre tan pinxos, però la veritat és que, com a eina de comunicació, el castellà no té la importància derivada del nombre d'hispanoparlants (3ª llengua mundial). I no es tracta que el català competesca amb el castellà, sinó que els catalans dediquin llurs esforços a aprendre el que de veritat els interessa i no a perdre el temps amb idiomes, que, a més d'estar al servei d'una política d'anihilació -brutal i indigna- de la cultura pròpia indígena, no solament no els fan cap servei d'ordre pràctic, sinó que a més drenen recursos humans i econòmics que estarien molt millor aprofitats a protegir el que de debò és seu. Hi ha un exemple excel·lent, que és el dels flamencs de Bèlgica. Tots saben el seu idioma i l'anglès, i no s'encaparren ni 5 minuts per si no saben francès, i sovint, si els parles en francès, se'n fumen olímpicament de tu. Tant de bo en prenguéssim exemple.

Els pares castellanoparlants residents a Catalunya han d'oblidar-se d'absurds sentimentalismes lingüístics i triar allò que és millor per al desplegament professional futur de llurs fills i filles, i que no passa per l'aprenentatge del castellà (així ho han cregut, amb raó, la immensa majoria d'habitants de Califòrnia, que en juny de 1998, en referèndum popular, votaren a favor de la Proposició 227, en la qual s'establí l'ensenyament íntegrament en anglès en les escoles californianes, eliminant d'aquesta manera la imposició lingüística del castellà); i que sí que passa per la coneixença del català, l'anglès i l'alemany. Des de finals dels 80 els hispans als USA han optat per deixar els plans d'estudi bilingües i optar per la integració en anglès com a via de sortir de la marginalitat (els barris *hispanos* dels Estats Units tenen la trista fama de ser els barris més atrassats). En el darrer llibre de Samuel P. Huntington hi ha una taula amb els referèndums d'aquest tipus. A banda del de Califòrnia, hi són esmentats el d'Arizona l'any 2000 que posà fi a l'educació bilingüe (63% a favor), i el de Massachussets, l'any 2002 amb el mateix resultat (68% a favor). D'ençà 1980 als USAs s'han celebrat dotze referèndums sobre l'oficialitat de l'anglès i l'educació bilingüe en tres municipis i quatre estats. En tots, excepte en un (Colorado el 2002, sols amb el suport del 44) s'aprovà la proposta a favor de l'anglès o en contra de l'educació bilingüe. També

a Massachussets, i fins a vint estats i poblacions dels USA que d'ençà l'any 80 han dit NO a l'educació bilingüe anglès-espanyol. I això comptant amb el vots dels immigrants hispans que volen integrar-se el més aviat possible. "És veritat que hi ha un problema d'orgull. Molts hispans s'averonyeixen de llur idioma. L'espanyol és la llengua dels pobres. Només et discriminen si te'n deixes. El pitjor enemic d'un discriminat és ell mateix.. És menester d'aprofitar el rebuig per fer-se més fort i lluitar" (Edward Romero, ambaixador d'Estats Units a Madrid, a La Vanguardia, 16-7-98). Lluitar, caldria entendre, per parlar una llengua que vehiculi una ètica molt més digna que no la del totalitari, glotòfag i genocida castellà i que les cultures mafiosetes catòlico-mediterànies en general.

Un conegut meu, ciutadà nord-americà de família multilingüe (dos avis italians, avi alemanyòfon, àvia francòfona, muller hispana) em comentava que la percepció que els anglosaxons tenien dels hispans era com la que prou catalans tenen dels forasters (i fins i tot la tenen prou forasters de si mateixos com a col·lectivitat, no ens enganyem: ho he sentit dir a ells mateixos) o com la que bona part de la població tenen dels gitans o dels estrangers, però fins i tot més encara: que tenen llurs barris arrasats per la desestructuració social crònica, per la marginació i falta de valors (els famosos líders negres com King o Malcolm X intentaren canviar-ho amb regeneració moral, els hispans fins ara no han donat líders tan famosos ni rellevants). Els mateixos hispans que als '80 demanaven bilingüisme escolar, avui dia hi han renunciat gairebé en massa a causa que l'idioma és una de les vies per reproduir la cultura, tics i valors de la marginació. O sia, que **als Estats Units sí perceben el castellà com a via de reproducció del subdesplegament social.**

2) On hi ha castellà hi ha pobresa:

Allà on hom parla anglès o català quasi sempre l'economia rutlla bé.

Això ha de ser per alguna raó: tenim una major tendència al diàleg, a una major estructuració social més eficient i justa, a causa d'una tradició molt menys brutalment antidemocràtica que Castella/Espanya, i també un sentit del treball, mentre que la recerca del tresor (des de l'encomienda a la loteria nacional -tercer Estat del món que més gasta en loteries) ha estat sempre la fita promoguda des de Madrid per als colonitzadors espanyols i per als seus colonitzats.

No es tracta pas de cap dels típics

cofoïsmes estúpids del panxacontentisme català. Els catalans tenim sens dubte a muntó defectes, una greu degeneració caracteriològica molt empitjorada per la colonització espanyola: intel·lectualisme molt superficial i d'un racionalisme molt mecanicista (que genera una progressia-*gauche divine* desnacionalitzadora), i molt rutinari i fins i tot provincià, curull de prejudicis i pur disc ratllat, prepotent amb el dèbil i amb el poble autòcton i mesell cap al fort i el colonitzador - covardia-; materialisme i la consegüent descohesió moral i individualisme i manca d'autosolidaritat (que genera disgregació fins i tot política: mentre els partits espanyolistes pacten temes d'Estat, els catalanistes no són quasi mai capaços de pactar temes de fons per a la supervivència nacional); manca de paràmetres i referències globals que ens duen a romandre sota l'abassegadora i obsessiva colonització... Estem dominats, com deien Gandhi, Martin Luther King o Malcolm X perquè som corruptes. Renoir, al seu film "Aquesta terra és meua" (1941) presenta un mestre d'escola pusil·lànim, dominat per sa mare. L'assassinat d'un amic seu l'enfrontarà als alemanys i acabarà jutjat pels ocupants nazis. Al judici diu algunes coses com aquesta: "No hem pas de lluitar sols contra la fam i un tirà. Primer hem de lluitar contra nosaltres mateixos. L'ocupació, l'ocupació de qualsevol país és possible perquè som corruptes (...) Si l'ocupació dura prou, els homes que se n'aprofiten compraran tota la ciutat. No els culp per fer diners, però havien de sentir-se culpables per fer possible l'ocupació. Perquè no podrien fer res d'això sense posar-se en mans dels autèntics amos de la ciutat, els alemanys. Em faran callar, perquè no pot ésser permès que la llibertat visca sota l'ocupació. És massa perillós. L'ocupació viu de les mentides, igual que aquest món pervers anomenat el Nou Ordre...".

Però el castellà és -dades objectives canten- un llast per al desenvolupament social, cultural, moral i material dels pobles **no pas per raons intrínseques però sí per raons socials i històriques**, en haver estat eina de l'Imperi més sanguinari de la Història de la Humanitat (més de 100 milions de víctimes sols a l'Amèrica, el darrer Estat occidental a abolir l'esclavatge i la tracta de negres i més de 300 anys de sagnant Inquisició, per posar sols tres dels principals fets constatables) fet que ha conformat una mena de **pseudocultura de la intolerància antidemocràtica i la manipulació impositiva, tan típica de tot allò espanyol**. Que allà on el castellà brilla sol haver pobresa ho podem constatar fàcilment sols en fer una ullada a la situació econòmica del món. No existeix cap societat que, tenint la llengua espanyola com

a oficial i d'ús habitual, estigui desenvolupada de manera natural i endògena (excepte el Con Sud, amb molta immigració italiana; Madrid promocionat sempre de manera abusiva i burocràtica...). Tots els Estats que han imposat l'idioma castellà als propis ciutadans, n'han portat societats a la ruïna, només ens hem de fixar en els casos de Guinea Equatorial o en els països del centre i sud d'Amèrica, per adonar-nos d'aquesta circumstància.

“L'amic Riera em facilita aquestes dades de l'ONU del 2002. Renda per càpita de Noruega, 36.600 dòlars; Dinamarca, 30.940; Islàndia, 29.750. Tots tres països riquíssims, amb economies internacionalitzades i llengües més petites que la nostra però que les parlen sense complex. Contra aquesta absurda creença que el català ens tanca portes, aquestes dades prou eloqüents de si serveix o no serveix una llengua minoritària. En canvi en el meravellós món hispànic la pobresa és l'única dada. La mitjana dels 13 principals països americans que tenen l'espanyol com a llengua, comptat des de l'Argentina, Xile i Mèxic fins a Nicaragua, Hondures i l'Equador, és de 6.209 atrotinats dòlars de renda per càpita. Catalunya parlant català i malgrat l'espoli fiscal infligit per una Espanya que no té ni la decència de publicar les xifres del robatori, té una renda de 26.420 dòlars. Hem de triar model: Noruega o afegir-nos a la caravana de la misèria. Només cal veure com les zones més riques de l'Estat tenen una altra llengua pròpia: i és evident que l'Estat el mantenim, pagant molt i molt, els que no parlem en tercermundista” (Salvador Sostres, maig 2005).

Dins l'Estat espanyol, aquells pobles que tenen com a única llengua oficial l'espanyol, són també els més pobres i endarrerits (La Manxa, Extremadura,...); és més, dins la pròpia Catalunya, aquelles contrades on més és parlat el castellà, són també les més subdesenvolupades (el Racó d'Ademús, els Serrans, la Vall de Cofrents, etc.).

Si mirem dins les grans ciutats catalanes, copsarem com són els barris castellanoparlants els més endarrerits econòmicament, al temps que constatarem com la majoria de delictes de tota mena que es cometen a la nostra terra (robatoris, violacions, tràfic de drogues, homicidis i assassinats) són portats a terme molt majoritàriament per gent de parla espanyola; difícil serà que ningú trobi un violador, un traficant o un lladre que tingui com a llengua d'ús habitual la catalana... i això no és cap casualitat (les estadístiques també diuen que gran part de la població presidència espanyola és nascuda a l'Andalusia Oriental). Es tracta d'una nació, la catalana, greument oprimida durant segles, que ha desplegat un fort sentit cívic com a autodefensa de l'ocupació i la colonització espanyoles, les quals han actuat sempre a sac en els territoris que han conquerit per la força. Per contra, els espanyols que, en provenir d'una cultura i mentalitat embrutides per l'obscurantisme, la manipulació i una violenta injustícia social, cauen amb facilitat en la amoralitat i en la delinqüència, i més en terra conquerida.

Un cas significatiu: Fa uns anys hi hagué

pressions del Govern espanyol al sanguinari Dictador de Guinea Equatorial. Tal Dictador, que manté les ètnies de Guinea en un permanent estat de terror i angoixa, i especialment els bubis, contra els quals practica genocidi (fins i tot els ha ficat deixalles radioactives a l'illa on malviuen), diu que pensava de posar el francès com a idioma oficial de Guinea Equatorial, ja que es troben envoltats d'Estats oficialment francòfons i dependents monetàriament del franc francès. Immediatament Madrid callà i arribà a acords idiomàticocomercials amb aquest element. L'oficialitat del castellà, com de costum, sí que val uns quants milers més de morts, desapareguts, torturats, etc. (per a Madrid): “**el español, con la sangre entra**”, això no és pas cap novetat, és la Història de sempre.

En aquest cas recent veiem com **el castellà no sols és via, sinó també eina de subdesenvolupament**.

3) Per què allà on hi ha castellà hi ha, generalment, pobresa?:

Fos absurd de parlar d'idiomes inferiors per qüestions estrictament lingüístiques, si bé és cert que alguns tenen fama de ser difícils d'aprendre (el swahili tinc entès que és un idioma sense gramàtica, cada mot i expressió hi van a la seva; el xinès té una complicadíssima escriptura ideogràfica si bé gramaticalment és senzill; l'àrab té un complicat sistema d'escriptura i una gramàtica realment difícil, etc.). El problema del castellà és que, com digué Nebrija, “la lengua es compañera del Imperio” o Josemaria Aznar: “El idioma español es la fuerza de intervención rápida”: o sia *ellos* en tenen una idea d'idioma castellà com a arma llancívola de llur política colonialista i de genocidi cultural.

Isabel la Catòlica deia que “Castilla llega hasta donde llega mi caballo” (i Ferran el Catòlic -al que l'aristocràcia castellana menyspreava amb els malnoms de *catalanote* i *viejo catalán*-, “las boñigas de Castilla son oro en Aragón”). Al Tirant lo Blanc ve un altre adagi interessant: “Som com els ases de Soria, que porten or i mengen palla”. El cas és que el castellà s'expandí amb conquestes de cruels caps militars (bandolers i soldats) tipus el Cid, fora del feudalisme clàssic europeu, **les terres conquerides foren trastocades i convertides en latifundis (Al-Andalus, Ameríndia) a ferro i foc, sota brutals sistemes de domini caciquil**. És normal que això destruesca la mateixa identitat mental dels sotmesos i colonitzats, i per això allà on el castellà brilla hi ha pobresa i marginació, fet ben visible si el comparem a uns altres idiomes europeus. Fins i tot, essent segon-tercer idioma mundial per nombre de parlants, ocupa un modest cinquè lloc a Internet (el català hi ocupa un notori 15è lloc!). **L'espaordiment multiseular no és cap broma, deixa necessàriament una dura petja en l'ànima col·lectiva de tots els afectats: una mentalitat mesella i superficial, obscurantisme, descrèdit de la justícia i de la bona fe, de la cultura i de la lectura, de les tasques metòdiques** (“Una de les formes més típiques i xocants de la bèl·lica famfària espanyola és, sens dubte, el

menyspreu per l'esforç modest i continuat, a les tasques metòdiques i fosques”, Carlos Octavio Bunge, 1875-1918, polígraf argentí), **de la recerca científica** (“Que inventen ellos!”), **fins i tot dels negocis** (les tres eixides tradicionals dels castells eren la militar, l'eclesiàstica i la burocràtica), la passió per **trobar tresors** que visqué el corresponent paroxisme al genocidi contra Ameríndia i que ara subsisteix com a enorme devoció per tota mena de loteries (l'Estat espanyol és el tercer estat mundial que més despesa té en loteries i jocs d'atzar: “Els espanyols, o són catòlics, o són racionalistes. Els catòlics ho esperen tot del miracle. Els racionalistes tot ho esperen de la Loteria Nacional”, va escriure ja Manuel Ruiz Zorrilla, la falsa esperança en la “sort” és una manera de desinflar justes reivindicacions i tota lògica social), **la casuística més vana i embolicadora, la fòbia a conèixer la veritat de les coses** (i una societat ha avançat científicament però també moralment quan no ha tingut por a saber: tenir por a saber és la decadència, la perversió de valors i la confusió mental i vital). “En Espanya el mèrit no és premiat. És premiat el lladronici i ser poca vergonya. En Espanya tot allò dolent és premiat”. (Lucas de Bohemia, Ramon del Valle Inclán, novel·lista i poeta satíric de l'esperpento espanyol).

Les realitats no són pas casualitats, ho són per raons concretes, no pas metafísiques ni intrínseques, però sí per raons constatables i estudiades. La dominació colonial, el racisme crioll s'ha caracteritzat pel genocidi cultural sistemàtic i la manipulació (**negació de la realitat/ veritat**) i, qui desconeix allò real (allò que és ver), necessàriament anirà donant tombs a les palpentes, de mal a borràs per la vida, i això també es vehicula pels idiomes, com a una mena de **virus històricocultural**. “Felicíssim país el nostre, on la levita ministerial, la toga i el blasó no delinqueixen mai!” (Santiago Ramon y Cajal, 1806-1880, dramaturg i metge). “En Espanya és heretgia de tenir sentit comú”. (Juan E. de Harzenbusch, 1806-1880, dramaturg foraster). “Espanya és una nació un tant cruel, tal i com ho demostren les seves corregudes de toros i els seus autos de fe”. (Emmanuel Kant, 1724-1804, gran filòsof alemany).

Han fet de la desorganitzada i caòtica plebs colonitzadora carn de canó -però beneficiaris nacionalistament- de llurs bàrbars projectes, però alhora li han begut el cervell amb un ultranacionalisme (“Qui no té res d'individual per a vantar-se'n, es vanta d'haver nascut ací o allà”, Arthur Schopenhauer, 1788-1860, filòsof pessimista alemany) que sistemàticament posa en feblesa qualsevol idea de justícia i progrés, perquè **els genocidis necessàriament han enfortit sempre el militarisme, la fòbia a la diversitat i el pluralisme, les estructures piramidals i opressives, i la destrucció dels altres pobles i cultures**. “Aquells animals que no han estat capaços d'establir un pacte per a no agredir però tampoc no ser agredits, per a ells no hi ha res que sia just o injust. El mateix s'esdevé també amb aquells pobles que no han pogut o no han volgut establir un pacte pera no agredir ni ser agredits” (Epicur, filòsof grec, 341-270 a. C.). “Els Estats *de dret* mai no estan

en treva” (Mayor Oreja, exministre de la guerra mediàtica i major propietari d'empreses de guàrdies de seguretat privades de l'Estat, a La Vanguardia, 6-3-1999: l'Imperio-Estat *de dret*, o sia, del dret d'ells, els poderosos, Estats purament artificiosos, jacobins, centralistes- no para mai d'agredir les nacions sens Estat que ha conquerit, fins a exterminar-les). **És per això que la injustícia social és un tret tan característic d'allí on els espanyols han comès genocidis generals (Ameríndia i Andalusia)**. “En Espanya, allò que és pagat no és pas el treball, sinó la submissió” (Pío Baroja, 1872-1956, escriptor i metge foraster).

Un conciutadà explicava molt encertadament la caracteriologia subconscient mesella i agressiva de l'espanyol mitjà com a atavisme de tants segles de repressió del pensament (expressada per aquella frase de “Lejos de nosotros la funesta manía de pensar”):

“Observacions realitzades sobre l'opressió. Si observem als que es diuen espanyols podem observar com hi han quatre tipologies, que es corresponen al caràcter de quatre persones, donat que una de les característiques dels que s'anomenen espanyols és la falta de un pensament propi o individual. Aquestes quatre persones són un polític, un religiós, un militar i un xerraire grosser que per ocultar-se generen també uns antilidors que són un antipolític, un antireligiós, un antimilitar i un antixerraire que sembla que no estiguin supeditats a ells, però que en realitat sí que ho estan. Entre els vuit formen combinacions que, segons les necessitats, els permet un marge de maniobra per manipular el que els interressi i mantenir l'opressió encara que les circumstàncies canvien. Aquestes persones són reals i els seguidors d'ells són els que es diuen espanyols, els quals són els que no tenen pensament propi i esdevenen clons mentals d'aquestes persones.

Els catalans tenen pensament propi, de fet tenen pensament propi i individual tots els que són conscients de la seua nació vertadera, perquè això posa en contacte la persona que som amb la realitat individual, que és la que genera el pensament propi d'una forma natural i espontània.

Per tant, la nostra discussió és entre el pensament de quatre persones repetit pel nombre dels seus seguidors, i el pensament dels catalans, valencians i similars que en són molts més que quatre.

L'aparent interès dels espanyols per saber què pensen els altres no prové de cap inquietud intel·lectual sinó, tot el contrari, el que volen saber és si la persona en qüestió té un pensament diferenciat dels seus líders, perquè en el cas que sia d'aquesta manera, atacar-la, primer amb sentiments de culpa en fals (el religiós), després amb burles i insults (el xerraire groller), després amb obligacions (política) i després amb agressions (militar), en resum: exercir l'opressió a través dels seus clons mentals.

Aquestes quatre persones són contestades i superades: De la part militar, per l'OTAN o bé per qualsevol organització militar que defensi els drets humans. Des de la política, pel nacionalisme, l'ecolo-

gia, l'independentisme, el pacifisme, el feminisme i polítiques que parlin de la llibertat i dels drets. Des de la cultura, per la llengua, la ciència, l'art.. propi de cada nació. Des de lo espiritual per la veritat, l'honradesa, l'ètica i la moral.

Per això últimament han recorregut a la mentida més escandalosa amb l'esperança que la multiplicació de les mentides pels seus clons els mantinguin una mica de temps més al poder.

Si ens fixem una mica mes podem observar que la reacció d'un espanyol davant una circumstància que l'obligui a pensar sol ser alguna exclamació relacionada amb la sexualitat, perquè en la seva confusió té una percepció dels seus pensaments propis -que a vegades en té, perquè el cervell encara és viu-, com si fos quelcom que no pot evitar: com si fos un desig sexual, pensament que evidentment reprimeix immediatament amb alguna grolleria de tipus sexual. Es tracta d'una autoopressió o repressió per mantenir-se dins el pensament dels líders. (De Vilaweb-Fòrum general)

4) Els avantatges del plurilingüisme. Els castellanoparlants, una comunitat molt monolingüe per interessos polítics de llurs Oligarquies:

Igual que la manca de pluralitat i tolerància religiosa a la majoria de societats islàmiques: perquè els uns fan de la religió i els altres de la llengua una eina llancívola de cohesió uniformista darrere de les respectives Oligarquies.

El monolingüisme és el pulmó d'una llengua: fa necessària una llengua per poder comunicar-se. Actualment el monolingüisme catalanoparlant ha estat ja pràcticament exterminat per la imposició colonitzadora francocastellana, per això és molt important que tot catalanoparlant conscient miri de ser tan monolingüe com li sia possible. Tanmateix el plurilingüisme té també indubtables avantatges, no pas nacionals, però sí pedagògics, culturals i psicològics.

No fa gaires anys es realitzaren unes interessants enquestes als instituts eivissencs sobre ús i simpaties lingüístiques i futboleres. Els resultats hi foren prou significatius: sistemàticament, el major fracàs escolar (tant en autòctons com entre immigrants) anava de la mà amb poc ús i poca valoració de la llengua catalana i per simpaties envers el R. Madrid. Aquests resultats, que poden sobtar, tenen, tanmateix i sens dubte, una explicació lògica i contundent: la propaganda abusiva i supermanipuladora que les TVs i els mitjans esportius madrilenys (molt majoritaris dins la premsa esportiva) fan de l'equip

del Règim jacobí, i això ja en un tema que no ha menester de massa neurones; això duu als més acrítics i violents devers el madridisme i l'espanyolisme /anticatalanisme (que és la raó de fons de tot aquest apartat del **conductisme de masses espanyol**); mentre que els més sensibles prefereixen d'altres equips minoritaris i aprecien la llengua en injusta inferioritat de condicions. **No sols hi ha un coeficient d'intel·ligència escolar, sinó també un cert nivell moral, la qual cosa demostra un cop més que ser dolentot és també ser babau, és una estupidesa:** "I (Déu) digué a l'home: Vet ací que la temor del Senyor és la saviesa, i defugir el mal, la intel·ligència" (Job 28:28).

Que el bilingüisme o el plurilingüisme fomenten les capacitats mentals és cosa prou coneguda psicològicament i pedagògica, i **el menyspreu a aprendre (d'altres llengües o el que sia) traspua malfeïria i un grau de supèrbia (tret característic espanyol i de qualsevol colonització, una neronització a fi de mantenir-se a part i sotmetre la víctima indefensa a una situació d'inferiorització i de denigració permanent) que esterilitza i crea divisió i malestar social.** "Sempre ha estat un misteri per a mi que l'home pugui sentir-se honorat per la humiliació del seu proïme", digué Mahatma Gandhi quan veié una colla d'indis obligats

ats a caminar per sota la voravia, a fi de cedir el pas als blancs).

Igualment, val la pena de destacar les conclusions a les quals van arribar especialistes en un simposi a Morella (Els Ports) sobre llengües i desplegament econòmic: les àrees bilingües tendeixen a un major desplegament econòmic (a causa de la major tensió sociocultural i a la major plasticitat mental de la població a causa del constant ús de distintes llengües, concepcions i enregistraments mentals i culturals).

Per aquest motiu supòs que un mestissatge fet més en igualtat de condicions, com ara el dels orígens dels Estats Units (entre colons i immigrants de tot Europa, en un principi bàsicament descendents d'anglesos, holandesos, alemanys, suecs i escocessos, més avant francesos i irlandesos, després italians, polonesos i d'Europa Oriental i hispànics), dóna molt de joc quant a nivell de desplegament economicocultural que no pas un mestissatge fet a través del genocidi i la violació, com s'esdevingué a Hispanoamèrica, amb més de 100 milions d'infelços amerindis morts sols durant els dos primers segles de conquesta i colonització imperial castellana contra les cultures neolítiques indígenes. Lògic, oi?.

Castellà? No, gràcies!.

Ricard Colom

Hem de vigilar el nostre nivell de colesterol

Segons fonts expertes, gairebé el 60% de la població espanyola entre els 35 i els 64 anys supera els nivells acceptables de colesterol, calculats en 200 mil·ligrams. Aquestes xifres són preocupants, ja que el colesterol és un dels principals factors de risc de les malalties cardiovasculars, que causen gairebé el 40% de totes les morts que hi ha a Espanya.

En primer lloc, **cal diferenciar el colesterol de la sang, del colesterol dels aliments.**

El colesterol no sempre és dolent, sinó que també és necessari, ja que forma part de l'estructura de les membranes cel·lulars del cos. Encara més, a partir d'aquesta molècula se'n fabriquen d'altres (la vitamina D, algunes hormones i els àcids biliars) de gran importància per a l'organisme.

Gairebé la meitat del colesterol que circula per la sang el produeix el propi organisme de forma natural, i una altra porció del colesterol l'obtenim dels aliments.

Quan ens referim als aliments, hem de tenir en compte

que **té efectes més nocius la ingesta d'aliments rics en greixos saturats** que el propi colesterol, encara que sovint s'uneix l'elevat contingut en colesterol i el de greixos saturats, **com és el cas dels greixos animals (xai, mantega, porc, embotits, etc.).**

Una dieta rica en greix saturat pot afavorir l'aparició i desenvolupament d'hipercolesterolemia (excés de colesterol), per la capacitat que té aquest tipus de greix d'elevat els nivells de colesterol en sang.

Només contenen colesterol els aliments d'origen animal, entre els quals destaquen vísceres, carns i embotits, nata i mantega, brioixeria i pastisseria (si porten com a ingredients lac-

tis o greixos animals i ou).

Tanmateix, hi ha alguns greixos vegetals que també tenen una gran capacitat per elevar els nivells de colesterol i de triglicèrids: són els greixos de coco i de palma, utilitzats sobretot en pastisseria, brioixeria i plats preparats.

Ni l'oli d'oliva ni els olis de llavors, com el de gira-sol, contenen colesterol, ja que són d'origen vegetal.

Segons les recomanacions dels experts, per mantenir una dieta saludable cal limitar la ingesta de colesterol a menys de 300 mg/dia. S'ha de consumir sobretot **greix procedent de l'oli d'oliva**, i augmentar el consum d'aliments rics en antioxidants naturals (**aliments vegetals** en general), ja que aquests antioxidants, sobretot

vitamines i minerals, tenen la propietat de reduir o impedir l'oxidació de les partícules grasses i l'acumulació posterior en les parets de les artèries.

També se sap que la **fibra** que contenen certs aliments (**fruites, llegums i algues**) té la facultat de captar determinades substàncies a nivell intestinal (per exemple el colesterol i els greixos) i d'impedir-ne l'absorció.

En cas de colesterol elevat, la primera mesura consisteix a seguir una **dieta baixa en greixos saturats i colesterol**; i si així no és possible disminuir el colesterol, cal recórrer als **fàrmacs que hi ha per reduir-lo**, acompanyats sempre d'una dieta rica en fruites, verdures, cereals, llegums i peix, és a dir, amb un baix contingut en greixos saturats.

Consells:

Tenir el colesterol elevat no vol dir que no es pugui consumir cap aliment que contingui colesterol. És recomanable consumir com a màxim 300 mg al dia de colesterol (un ou conté al voltant de 200 mg de colesterol).

Per regular el nivell de colesterol, cal mantenir una dieta rica en antioxidants (fruites i vegetals), així com baixa en greixos saturats, que continguin abundants llegums, cereals, peix, lactis desnatats, etc.

Dra. Marta Castells.
Farmacèutica.
Col·legi de Farmacèutics de Barcelona.

El català, un valor afegit

Aquests dies, en què, per motius de càrrec públic, tenc una vinculació pràcticament diària amb el món del comerç, m'ha vengut al cap l'anècdota, succeïda fa ja una pila d'anys, d'un servei positiu i agraït. Érem a l'illa de Lançarote, a les Canàries, en un hotel devora la platja. Era a l'estiu i ens dedicàvem al relax pur i dur. Aquell any havíem decidit que no faríem turisme cultural, ni visitaríem cap ciutat plena d'història, ni ens ompliríem el cap amb res que no fos calma i tranquil·litat. I, d'illa a illa, anàrem a parar a un parell de Canàries. La nostra sorpresa la tenguérem la primera nit, en aquell hotel lançarotenc. Va acostar-se un cambrer, ens va escoltar i, de seguida, en va cridar un altre. "Bona nit", ens va saludar el nou personatge, "què volen prendre?". Erròniament, li vàrem demanar si era català (parlava un català del Principat perfecte, amb vocals neutres i tot. "No", ens va respondre, "sóc d'aquí, de Lançarote"). El felicitàrem pel seu català impecable. "No, si no té importància. El vaig aprendre a Barcelona, on vaig anar a l'Escola d'Hostaleria". No es podia

crear un ambient millor.

És obvi que, a les Canàries, no passa res si en un restaurant et serveixen en castellà. Fins i tot sembla bastant lògic. També ho és que, a més de castellà, la gent que atén el públic sàpiga alguna altra llengua. En un restaurant mínimament concorregut, toca que hi hagi algú que pugui atendre en anglès, i potser algú en alemany i en francès. Això entra dins la rutina més habitual. O hi hauria d'entrar. Ara bé, no és habitual que t'atenguin en català. Però, en qualsevol cas, constitueix un valor afegit. Ens hauríem entès exactament igual en castellà (tots els que compartíem taula el parlam sense dificultats i l'entem sense problemes, encara que moltes vegades no entenguem l'estructura profunda del que se'ns diu en aquesta llengua: entendre espanyol no implica poder entendre Rajoy o Zapatero). Però el fet de ser atesos en català, automàticament, va implicar un plus de benestar, un plus de confortabilitat, i, per tant, un valor afegit.

Per això aprenia català fa devers un any (i ara ja en deu parlar ben fluida-

ment) en Djörg, un való que treballa en un hotel on solc parar a Brussel·les. En demanar-li què l'havia portat a aprendre català, la resposta va ser d'allò més senzilla i més elemental: "Hi vénen molts catalans, en aquest hotel". Ja ho sap, en Djörg, que els catalans que hi van, generalment es poden entendre en francès. I ell mateix parla un espanyol bastant fluid. Però sap també que, amb això, no n'hi ha prou. Que qualsevol catalanoparlant valorarà molt més si, en arribar, es troba a recepció una persona com ell que se li adreça en català amb tota normalitat. Es tracta de donar el millor servei, d'oferir realment un servei de qualitat. I això passa no per fer les coses de manera passable, comfortable. S'han de fer realment ben fetes.

Quina no havia de ser la nostra consideració quan, buscant traductors i intèrprets que sabessin català, per treballar amb nosaltres al Parlament europeu, ens va arribar un holandès espigat, ros i ple de pigues, de nom i llinatge inexorablement neerlandès, que se'ns va oferir: "jo puc traduir al català, o del català, sense problemes". En aquests

casos, sempre se'ns acut de demanar per què. "Vaig fer un Erasmus a Barcelona, em va agradar, i vaig decidir aprendre català". Parla un català perfecte. Sense entrebancs. De seguida vàrem decidir que la cabina neerlandesa també era la nostra cabina d'interpretació.

Com tenim un accés molt més fàcil del que podríem suposar a l'equip del comissari pel Multilingüisme, en Léonard Órban. Al seu gabinet, hi treballa en Johan Haggman, un finès de la minoria sueca (bilingüe suec-finès), que un bon dia va anar a parar a Mallorca i va decidir que aprendria català. Avui parla també un català prou correcte. I influeix tant com pot a favor de la llengua catalana. És liberal, obert i políglota.

L'entorn del comissari Órban seria un altre, sense aquesta presència benefactora. Hi treballa, en canvi, una funcionària espanyola que no parla ni un borrall de català, ni de basc, ni de gal·lec. Valor afegit contra provincianisme de campanar, sense cap dubte.

Bernat Joan i Mari

L'orquestra dels 200.000

15/02/2008 · Bilbo · Crònica d'Euskal Herria

És un error aplicar a l'esquerra abertzale els mateixos paràmetres que a la resta de partits. Des del seu naixement, a la dècada dels anys 50 i fins a l'actualitat, el moviment independentista basc sempre ha nedat contracorrent i no ha tingut cap respir, ha estat sotmès a pressions de tota mena: presó, tortures, dispersió, exili, il·legalització, inclosa la guerra bruta de l'Estat. En la seva història la clandestinitat és una constant.

Per a qualsevol formació convencional -PSOE, PP, CiU o ERC, per exemple- la il·legalització, la no possibilitat de presentar-se a les eleccions, ni de convocar rodes de premsa i actes polítics, amb tota la direcció empresonada, amb tots els locals clausurats i amb els diners intervinguts pels tribunals, suposaria la mort civil.

Acostumades a sobreviure en condicions extremes, en canvi, les bases de l'esquerra abertzale resisteixen des de fa anys el bombardeig sistemàtic dels poders de l'Estat espanyol. A diferència dels partits "normals", l'orquestra de l'esquerra abertzale pot seguir tocant sense que un director li marqui la partitura amb una batuta. Aquest és el

secret de la seva força. Més de 200.000 bascos formen part d'aquesta orquestra impossible d'extirpar de l'entramat social. No serveixen, per tant, els càlculs policials o polítics de Zapatero i Rubalcaba per mesurar la feblesa o la fortalesa de l'esquerra abertzale després d'haver detingut més de 300 persones des que es va trencar l'alto el foc d'ETA i d'haver suspès les activitats de dues noves formacions, ANB i EHAK. Més o menys colpejat, l'objectiu del Moviment d'Alliberament Nacional Basc és resistir, seguir existint per sobre dels obstacles. No deixa de ser curiós que ara que els principals opinadors i analistes espanyols situen a l'esquerra abertzale en la Unitat de Cures Intensives, és precisament quan més es parla d'ella. L'independentisme basc continua ocupant grans titulars en els mitjans de comunicació. L'esquerra abertzale existeix per influir i condicionar l'acció política de la resta de formacions. Fa trenta anys va rebutjar l'Estatut d'Autonomia, va dir llavors que no serviria per crear en el futur un Estat basc independent. Avui el nacionalisme basc autonomista ha hagut d'acceptar la defunció de l'Estatut de Gernika, un pacte incomplert pels successius governs espanyols i que no ha portat la pau a Euskal Herria. La reivindicació del Dret d'Autodeterminació, que forma part

del bagatge històric de l'esquerra abertzale, també ha estat assumit ara pel nacionalisme autonomista sota l'eufemisme del "dret a decidir". La pressió i l'impuls dels 200.000 ha

situat el debat polític actual, de manera irreversible, en tres línies roges que ja no es poden ignorar si es vol abordar una autèntica resolució del conflicte: Euskal Herria és una nació formada per set territoris que té dret a decidir el seu futur. Conceptes que la majoria dels bascos assumeixen, aquest és l'èxit polític de la insistent orquestra independentista, la socialització de la seva música, del seu ideari. La feina de Zapatero se centra en continuar castigant a l'orquestra per obligar-la a que deixi de tocar o bé que toqui més baixet, perquè no molesti. El president espanyol creu que pot aconseguir-ho d'aquí al 9 de març. **"El tarannà està més fort que mai"**, va proclamar Zapatero en un recent míting a Sant Sebastià. Estem arribant a un

punt de saturació en aquest pols que manté l'independentisme basc amb el govern espanyol que resultarà clarificador i beneficiós: ETA no pot doblegar a l'Estat amb els seus atemptats -ja fa temps que ho sap- però Zapatero és a punt de descobrir que no pot derrotar a l'esquerra abertzale. Sense ella, simplement no hi ha solució. El pròxim 10 de març el pròxim president espanyol es trobarà sobre la taula el mateix dilema que els seus predecessors, i ja en són uns quants: com resoldre el conflicte basc. Aquests dies Zapatero no es cansa de repetir que descarta del tot una sortida dialogada per posar fi a la violència d'ETA. N'està segur? Com evitarà que l'orquestra dels 200.000 continuï tocant la partitura de l'Autodeterminació?

Kosova i Catalunya

La classe política espanyola, ja sigui de dretes o d'esquerres, és tan previsible com un ascensor. Només has de prémer un botó i puguen o baixen tant com vulguis. L'únic que els diferencia de l'ascensor és que l'ascensor és útil. N'hi ha prou que neixi o que s'albiri el naixement d'un nou Estat perquè repeteixin la cantarella de sempre: "el cas no és comparable amb Catalunya o el País Basc". Aquesta és tota la seva argumentació. Cosa lògica, per altra banda, tenint en compte que el nacionalisme espanyol sempre ha anat més ben servit de força bruta que d'arguments. Però bé, mal que pesi als nacionalistes espanyols i als dependentistes catalans —i els pesa, i tant que els pesa—, Kosova ja és un nou Estat d'Europa. I no pas com un fet aïllat, sinó com una baula més —després de Montenegro— del conjunt d'emancipacions encadenades que han d'arribar. Potser no ens adonem, però el cert és que som contemporanis d'una època que suposarà l'eclosió de molts nous estats, una eclosió que canviarà radicalment els mapes del món, en general, i d'Europa, en particular, i que marcarà el declivi imparabile d'hegemonies com l'espanyola que es creien eternes. Serà precisament fruit d'aquests processos d'autoafirmació nacional que Flandes, Escòcia, Catalunya i Euskal Herria esdevindran nous estats europeus en un termini inferior al d'una generació.

Mentrestant, això sí, amb la *cerrazón* que el caracteritza, l'espanyolisme continua repetint les velles frases del seu manual imperial. Ho ha fet María Teresa Fernández de la Vega, vicepresidenta primera espanyola, quan ha dit que la situació de Kosova "no és en absolut comparable amb cap situació d'aquest país" —ja es veu que dient "aquest país", la senyora Fernández té molt clara la plurinacionalitat de l'Estat— i ho ha fet el Partit Popular quan, sense el més mínim sentit del ridícul, ha qualificat d'"error" la independència kosovar i ha dit que fer un paral·lelisme entre aquest nou Estat i els pobles català, basc i gal·lec denota una "ignorància preocupant". El que és preocupant, tanmateix, és la incapacitat del PP i del PSOE per veure que hi ha processos que es poden alentar, però no aturar; i, sortosament, la nova configuració d'Europa és inaturoable. Es comprèn, per tant, que el president rus, Vladimir Putin, hagi tret de polleguera Espanya quan ha demanat a la Unió Europea que sigui conseqüent i que doni suport a la independència de Catalunya i del País Basc. Putin, fred com el gel, ha fet allò que més irrita Espanya: recordar-li que té la cua de palla. Ara convindria que el Parlament de Catalunya felicites Kosova per la seva decisió. Arribarà el dia en què necessitarem el seu reconeixement.

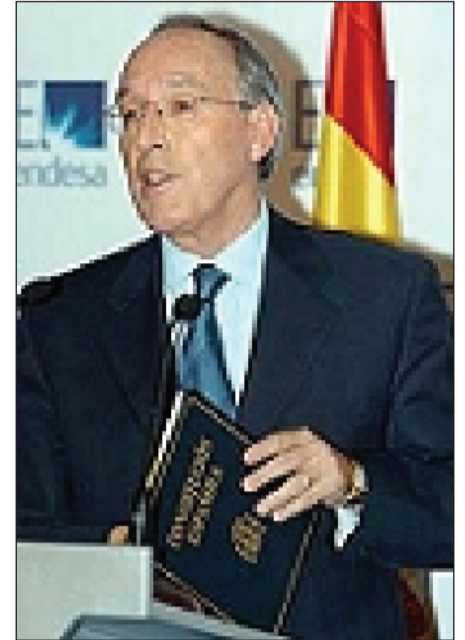
Pizarro atribueix la manca d'aigua a Barcelona a la llei de política lingüística catalana

Dilluns, 11 de febrer

Manuel Pizarro, expresident d'Endesa i actual número dos del PP a les properes eleccions espanyoles, ha dit avui que la manca d'aigua a la ciutat de Barcelona i els problemes en el subministrament es deuen a que el govern català dedica recursos a "perseguir els castellanoparlants" enlloc de dedicar-ho a les "necessitats reals" dels seus ciutadans. Pizarro, que va ser un dels principals responsables de que finalment no prosperés l'OPA de Gas Natural sobre Endesa fa ja forces mesos, ha aclarit també que "creu en l'autonomia" però que algunes creen "problemes ficticis".

Pizarro ha fet aquestes declara-

cions a l'emissora Punto Radio, on també ha dit que "cal buscar administracions que gastin el just i necessari", i ha defensat l'església catòlica afirmant que hi ha partits que "no respecten els sentiments religiosos de la gent". El número dos del PP a les eleccions espanyoles s'ha sumat doncs a les opinions com les de l'actual alcalde de Madrid, el popular Alberto Ruíz-Gallardón, o a les del president d'Extremadura, el socialista Juan Carlos Rodríguez Ibarra, que també van afirmar fa poc que el dèficit fiscal i d'infraestructures del Principat es devien a que la Generalitat gasta masses diners en promocionar el català o en tenir televisió i policia pròpies.

Putin: 'A Espanya hi ha gent que no vol viure dins el mateix estat. Ajudeu-los'

Divendres, 15 de febrer de 2008

Aquest diumenge 17 de febrer la província autònoma sèrbia de Kosovo va declarar la seva independència unilateral, amb el suport implícit dels Estats Units i la plana major de la Unió Europea (excepte Grècia, Espanya i Xipre —la part grecocipriota—). Sèrbia hi està totalment en contra, i afirma que només l'ONU podria validar aquest procés, ja que de moment les seves resolucions li donen la raó. Ahir matex Sèrbia aprovava una llei que declarava il·legal la futura independència kosovar, una llei que inclou un pla per tallar en sec el subministrament elèctric, telefònic

i d'aigua a Kosovo en cas de declaració unilateral.

Rússia, tradicional aliat de Sèrbia, va anunciar ahir que no s'oposarà frontalment al reconeixement de Kosovo com a nou Estat independent, ja que ho veu "inevitable". De totes maneres el seu president, Vladimir Putin, titllava ahir d'"hipòcrita" acceptar la independència de Kosovo, tenint en compte que en d'altres països com a Espanya "la gent no vol viure dins del mateix Estat". "Perquè no aneu a ajudar-los?" va espetar als periodistes europeus. Putin acusa els governs dels estats d'Europa de tractar diferent els problemes segons la regió on apareixen, citant el cas de Xipre, o el d'Espanya.

"Teniu una doble vara de mesurar", va acabar, mentre afirmava que la independència kosovar "no és ni moral ni jurídica". El mateix govern rus però afirmava que no imposarà sancions de cap tipus a un futur estat independent de Kosovo. De fet Putin va anar més

enllà i va proposar uns "principis universals" que s'haurien d'aplicar a nivell internacional per tractar els casos de territoris que tenen anhels independentistes.

Tal i com hem dit al principi, ahir el govern espanyol va fer pública la seva postura oficial respecte al reconeixement d'una eventual independència kosovar, afirmant que no pensa reconèixer-la "ni a curt ni a mig termini".

Rússia dona suport a la independència de Catalunya

Us remetem a la informació que s'ha publicat avui al diari EL PUNT: http://www.vilaweb.cat/www/elpunt/noticia?p_idcmp=2740221

Putin denuncia la falsa moral dels europeus que reconeixen algunes independències i altres no, com les dels pobles de l'estat espanyol (catalans i bascos) que no volen viure en un sol estat amb Espanya.

Si tenim el suport tàcit i històric

d'EUA a totes les independències d'Europa ara resulta que Rússia i EUA, els dos països més grans del món, ens donen suport. Aleshores perquè esperem tant per declarar-nos independents?

La meua fórmula de fer al mateix dia els referèndums d'Escòcia, Flandes, Euskadi i Catalunya, només ha trobat reticències en els polítics catalans, els altres l'han trobada genial per la terrible força que ens donaria de cara la Unió Europea i perquè bloquejaria

l'actitud troglodita dels espanyols.

Cordialment,

Enric Garriga Trullols
President IPECC
IPECC - Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana
Hotel Entitats. Providència, 42
08024 BARCELONA
www.ipecc.cat
ipecc@ipecc.cat

Eroscatalà

Llegendes de l'erotisme

Remöhead (13/02/2008)

Debbie Harry, bella i madura

Coneguda com a veu i líder dels Blondie, Debbie Harry va marcar un abans i un després de la new wave anglesa. La seva presència va reconvertir un grup originàriament punk, en una de les formacions més glamuroses de tots els temps. Perllongant des dels darrers anys de la dècada dels setanta i fins a l'actualitat, la seva activitat al capdavant dels Blondie, Deborah Harry va iniciar però també la seva trajectòria en solitari, amb el pop melòdic sempre com a referent. L'acceptació que el públic va mostrar cap a aquesta rossa guapíssima, va permetre també que es fes un

forat dins del món cinematogràfic, on va participar en nombroses pel·lícules, entre elles Videodrome o Hairspray. A més Debbie va crear escola, i a la seva ombra van sorgir altres bandes amb cantant femenina rossa, com Primitives, Darling Buds, Transvision Vamp o Lucky Soul, que fins a l'actualitat han perpetuat una imatge que els propis Blondie tampoc han enterrat mai. Grandíssima Harry.

Publicitat Clare Quilty (11/02/2008)

Martini i l'erotisme

La marca de vermut italià Martini, s'ha caracteritzat des de fa dècades en explotar l'erotisme per publicitar els seus productes. Des d'aquells anuncis murals de Ramos, fins a l'actual utilització de George Clooney i Penélope Cruz decapitant els gen-

itals d'un toro de gel, i passant per la cambrera amb minifaldilla i patins o el noi que es passava el dit polze pels llavis, el Martini s'ha dedicat a posar-nos una mica calentots. De vegades a més de calents, també ens ha posat una mica beneïts després d'ingerir-ne unes quantes dosis amb gel.

Humor Clare Quilty (07/02/2008)

L'autèntica treballadora del mes

Actualitat Dolores Haze (07/02/2008)

Primer festival eròtic a Israel

Ahir va obrir les portes el primer festival eròtic que té lloc a Israel. El Sextival se celebrarà fins divendres i està patrocinat per la revista Playboy, amb l'aportació de convidades de luxe com les playgirl 2005 i 2006 de Grècia. A més hi haurà venda de pel·lícules eròtiques, roba íntima per fetitxistes i amants del sado. També hi haurà espectacles en viu, sortejos i concursos de strip-tease. El festival s'està fent a Tel-Aviv i servirà sens dubte per trencar alguns tabús relacionats amb la societat jueva.

Prensa Chinaski (06/02/2008)

Una Spears de segona mà a Blender

La cantant Britney Spears segueix portant la negra a sobre. Aquesta setmana ha aparegut un número de la revista Blender on suposadament la cantant hi apareix en actitud eròtica. En tot cas la noia de la foto sembla que no és la veritable

Spears, i només ha servit perquè a les pàgines interiors hi hagi un acarnissament cap a la vida més aviat dissipada de la Britney.

Enquestes Humbert Humbert (06/02/2008)

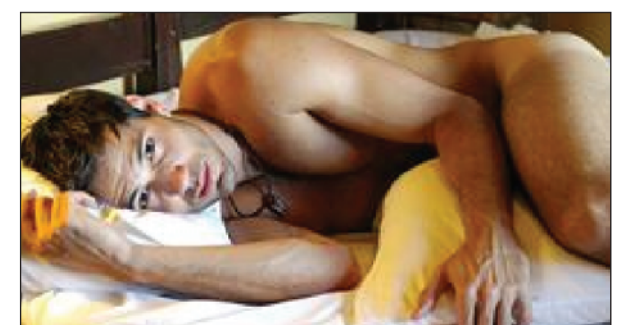
Com anem del tema orgies, els catalans?

La nova enquesta d'Eroscatalà vol saber com està el tema de les orgies. Us oferim deu possibilitats, des dels què sou habituals de les orgies, fins als què ho consideren un aspecte vergonyant del sexe. Esperem la vostra opinió, amb les cames obertes.

Pollastre de la setmana Gwen Stacy (05/02/2008)

Joaquim Josep

En Joaquim Josep està pensant. No sap què fer, si trucar a una noia que li va donar el telèfon, però que en realitat no li agrada massa, o bé si tocar-se i passar-ho bé tot sol sense noies. L'excita la primera opció, però sap que li costarà desempallegar-se de la mossa. En canvi la segona ja la podria haver executat, però ara mateix no troba arguments per fer-se una bona palla. Mentre segueix pensant en Joaquim Josep no s'adona que l'estona se li escolta, i que si vol trucar a la noia aquesta ja haurà quedat amb algun altres dels seus amics a qui també ha donat el telèfon, i que si no se la pela aviat, tampoc podrà fer-ho perquè d'aquí a cinc minuts ha de marxar de casa per ser a la feina. Ai, Joaquim Josep, quina empanada que portem.

Abandonada

Maria Guilera

Em vas deixar feta una peleringa, no tenia ningú a qui explicar-li i per això vaig començar a menjar d'aquella manera. Potser si m'haguessis dit que m'estimaries tota la vida com no havies estimat mai a ningú, però que tenies por de deixar a la teva santa dona i que se suïcidés, m'ho hagués cregut i no hauria corregut al quiosc dels jardinetes i no m'hauria comprat cinc sobres sorpresa amb llepolies. Allò va ser l'inici, l'empenta que em va llençar tobogan avall, l'imparable descens cap els inferns dels grans obesos.

Si m'haguessis trucat algun dia, mira que et vaig esperar temps, sempre mirant la merda de mòbil i res, ni trucades perdudes, ni missatges, res, de res, de res.

Si per exemple m'haguessis dit, estimada, tinc tres fills que depenen de mi, tres vampirs que em xuclen fins la última gota de sang, no els puc abandonar, sóc un home a l'antiga, perdona'm, sóc un covard, és el destí, no puc triar, la vida és així, no l'he inventada jo.

Però ni una paraula, ni el més petit senyal. No tenia cap taulella de salvació, cap ferro roent al qual agafar-me. Per això vaig prendre-li el paquet de galetes Príncipe banyades amb xocolata al nen del veí. Ho vaig fer sense cap precaució, ficant descaradament la mà a la seva motxilla, mentre baixàvem junts amb l'ascensor. Es va quedar sorprès, fins i tot diria que comocionat, però no va gosar dir-me res. Ni la seva mare se'l devia creure quan li va explicar, perquè la dona va seguir saludant-me amb la cortesia de sempre. Ell ara em té por, ho noto. Sempre que coincidim se'n va corrents

escales avall. M'és igual, tot m'és igual.

Et veig de vegades quan vas a buscar el cotxe al pàrquing, que guapo ets, quina figura tan elegant tens, quin somriure.

Una vegada vaig fer veure que em creuava casualment amb tu. No em va donar resultat, vas dir-me adéu amb un gest amable i ni tan sols et vas aturar, quina vergonya, quin ridícul espantós, m'hagués volgut fondre. Va ser el dia que vaig entrar al Forn del Rosendo i em vaig menjar el plumcake de pomes i panses allà mateix, dreta davant del taulell, mentre la somera de la dependent em deia vol que li posi un platet, vol que li tallem? Què havia de voler, només desitjava empassar-me la ràbia i vomitar-te-la a sobre, fill de puta.

Però vaig vomitar a casa, per sort.

L'endemà et vaig escriure un missatge amb una pregunta inútil, desesperada, et deia, Manel, s'ha acabat lo nostre, Manel? i quan vaig prémer el botonet d'enviar ja m'estava bufetejant mil vegades. Tenia la llauna de tomàquet a mig obrir, anava a fer el sofregit per a l'arròs i vaig pensar això no engreixa, és sa, és cru. I vaig començar a beure-me'l amb una set i una fúria tremendes, plorant com una desesperada, per això em vaig tallar d'aquella manera, i ni me'n vaig adonar, pensava que era el tomàquet, aquella empastifada de sobre el marbre, fins que la nena es va posar a xisclar mamà, mamà, què t'has fet.

Quina creu, allà al Clínic. Es pensaven que era una agressió i tan sí com no volien que denunciés el meu marit. Què marit ni què marit, siestic més sola que la una. Ni company, no senyora. Les ganes.

Van trigar molt a cicatritzar els punts, perquè m'era impossible deixar de menjar. Només sortir de l'hospital ja vaig comprar-me un entrepà de salmó i tres formatges. Al Pans, encara me'n recordo, es deia Fantasia Sueca. Vaig guardar el gotet de gelat de vainilla i gerds a la butxaca, però de seguida el vaig haver de barrejar amb la Fantasia perquè em refresqués la cremor de la ferida.

Han passat els dies, Manel, i els mesos també. Ja farà un any que vas donar-me el passe, com pot ser que no hagi tingut ni el detall d'enviar-me una rosa per Sant Jordi. Anònima, una cosa que no et pogués comprometre. Però ja em coneixes, ho hagués agraït tant. Una rosa, Manel, encara que fos de les que venen els pakistanesos, encara que fos de les que regalen al mercat. Tu saps el que hauria significat per a mi? Des de la teva indiferència no pots imaginar-ho, però una rosa és una rosa, és una rosa, és una rosa. No calia ni que fes olor, ni que portés el llaç amb la senyera. L'espiga sí, veus, l'espiga l'hagués anat barrejant: un pètal, un granet de blat, un pètal, un granet de blat... Una mossegadeta de cada.

Comentaris

- Jo el dia que et va donar el "passe", hauria agafat el telèfon i hauria contractat els serveis d'un professional, perquè m'alegrés el cos i em tragués el dolor i la ràbia de dins.

Sense cap remordiment, i en comptes de gastar-m'ho en menjar, m'ho hauria gastat amb el gícolo, cada dijous, a les tres de la tarda.

Per veure les estrelles, directament.
gypsy

- Dius tu, en un comentari teu anterior, que pretens desmitificar amb humor àcid una situació que suposes real. Potser la situació que plantejes és una mica extrema (sobretot per allò de l'espiga i la llauna de tomàquet), però el comportament humà que descrius tant de l'home, un bon cabronàs, com de la dona, que també s'ho hauria de fer mirar, són ben reals.
Maurici

- M'agrada molt la manera com has narrat la història, tot explicat des dels pensaments d'ella. La veu interior està molt i molt ben portada.

La història en si és un fet més o menys habitual portat a l'extrem més bèstia. Moltes dones (homes no ho sé, potser també), quan tenen problemes amb la parella cauen en un pou tan fons i d'on els és tan difícil sortir que o deixen de menjar, o mengen desmesuradament. Encara no conec ningú que hagi arribat a aquest extrem que tu descrius, però tot pot ser.

I aprofito per fer una crida a totes les dones: la vostra vida és vostra i de ningú més, i la podeu viure pel vostre compte. Potser acompanyades hi esteu millor, però no depeneu de ningú, de cap home. Per tant, que ninguna faci bogeries o es deixi perdre la vida per un home que no la sap apreciar!!!! (avui m'ha sortit la vena feminista...)
Yáiza

- M'ha encantat! Àgil i corrosiu. M'agrada la utilització de la gola com a símptoma de desídia, de deixadesa, de depressió, de ràbia. M'agraden també la ironia i la clau d'humor de les que et serveixes: potencien la vesant grotesca i miserable del personatge.

Una salutació! Mateu

El PP i la premsa de Madrid ara recullen l'odi i el racisme que han sembrat contra Catalunya

Qui pets envia, merda arreplega! Qui sembla vents, recull tempestes! Durant quatre anys el PP i els seus mitjans de comunicació madrilenys (**El (In)Mundo, la KOPE...**) han anat sembrant el racisme i l'odi fanàtic contra tot allò que no sigui estrictament espanyol, és a dir, castellà-andalús. Avui en dia els catalans, gallecs, bascos, mallorquins... que viuen a Madrid veuen com la seva vida corre perill si surten al carrer o agafen un taxi i són identi-

ficats com a tals. D'això, els diputats de CiU, del PNB, d'ERC, del BNG, etc. poden donar testimoni d'infinidats d'insults, vexacions i d'intents d'agressió. El PP i els seus mitjans de comunicació han convertit Madrid en un infern per a tots els ciutadans ciutadanes de les colònies. Aleshores, es pot saber per què es queixen els fatxes forasters del PP si són escridassats a Galícia, al País Basc, a Catalunya, etc.? Però si són ells els qui durant aque-

sts quatre anys han sembrat tot aquest odi! O és que ja no se'n recorden de la campanya de boicot contra el cava o les empreses catalanes? I de l'hostilitat i la violència contra el Barça, potser ja se n'han oblidat?

Es recomana de no anar-hi: Espanya, el primer país terrorista per als catalanoparlants

“Castilla ayer dominadora, hoy envuelta en harapos desprecia cuanto ignora” (Manuel Machado)

Per RAMON SERRA, editor

Des que de jovenet vaig entendre que Catalunya era un país ocupat he tingut molt clar que el problema més important d'Espanya és que es parli català. No dic que no n'hi hagi cap més, però sí que és el principal. Per qüestions professionals he viscut alguns anys a Espanya i pràcticament em conec la majoria de capitals de província. Per tant, parlo amb experiència i la conclusió d'ahir, d'avui i de sempre és que no hi ha res a fer, absolutament res. No hem de perdre més temps fent-nos comprendre sinó fent-nos respectar.

Naturalment, captent-me en aquesta opinió m'ha causat alguns maldecaps. És el preu que s'ha de pagar per ser políticament incorrecte i per creure que només tenim una llengua, una mare i una pàtria. Desgraciadament el temps m'ha donat la raó. Alguns es pensaven que amb la mort de Franco s'obria una nova etapa. Però, ca Manela, les coses han anat cada dia empitjorant fins al punt que hem entrat en un cul de sac sense sortida: o som catalans o som espanyols amb totes les conseqüències. No hi ha mitges tintes.

Recordarem que l'inici de la guerra civil a Espanya va ser propiciat per aquests fets: problemes socials, especialment a Andalusia; el problema de l'agricultura; l'exèrcit d'una gran tradició colpista; l'església i finalment el problema de les nacionalitats, que aleshores en deien “regions”. És indiscutible que Espanya ha fet un gran salt en els últims anys en el capítol de drets. N'hi ha prou de recordar que si fa unes poques dècades algú hagués proposat el divorci o el casament homosexual l'haurien penjat com

aquell qui diu. Espanya, doncs, ha avançat molt en el capítol de drets, cal reconèixer-ho, però gens i ni mica en la plurinacionalitat, tot i que en teoria hi hagi autonomies i llengües cooficials.

Santiago Carrillo, un dels pocs polítics espanyols que va donar suport a l'Estatut sorgit del Parlament, diu que a Espanya només no han canviat dues coses: la dreta i l'església. I té tota la raó. Però com a bon espanyol s'oblida del problema de les nacions / nacionalitats, si bé l'espanyola església—seria absurd dir-ne església espanyola, perquè tota la cúria primer és espanyola que catòlica— i els del PP han atiat el foc d'una nova guerra civil presentant els catalans i sobretot la seva llengua com a culpables de tots els mals. Són uns genocides, uns terroristes que exerceixen el terrorisme legal que té la cobertura de l'Estat i la benedicció de l'església. Contra Catalunya tot s'hi val. Foteu-li aquí que és de Reus!

En aquestes condicions no és estrany que la massa espanyola reaccioni amb virulència contra tot el que faci olor a català. De sempre els catalans hem estat mal vistos a Espanya i l'anticatalanisme és com la borsa que puja o baixa segons el moment, però sempre es manté ens uns mínims. No cal que parlem del boicot als nostres productes, o de la negativa estatal que les empreses catalanes ocupessin llocs de poder en sectors estratègics, etc, etc.

Amb tot la virulència espanyolista ha estat i és especialment agressiva amb la nostra llengua. Si el menyspreu ha estat la seva moneda habitual ara ha arri-

bat a uns límits insospitats, fet que no succeeix en cap altra part del món, potser amb l'excepció de Turquia amb els kurds. Doncs, vaja exemple!

Els catalanoparlants que han viatjat per Espanya ja saben quin pa s'hi dona quan els espanyols senten que parlem la nostra llengua encara que sigui entre nosaltres. I quan dic catalanoparlants em refereixo a tota l'àrea lingüística. Recordem que fa unes setmanes uns menorquins van tenir un incident en un restaurant de Cantàbria. Prou que ells deien “nosotros no somos catalanes, somos menorquinas”. Doncs, no, per als espanyols el gran odi és la llengua catalana i no la procedència geogràfica de la gent. Ara s'ha estès la “moda” de cridar l'atenció de les persones que parlen en català només entre elles. El president Pujol ens acaba de recordar el cas de dos taxistes de Madrid que van fer baixar els clients per parlar en català. Quim Monzó escrivia fa poc sobre una persona que en un taxi a Sevilla va haver de dir que parlava en italià en un mòbil i no en català per tal de poder continuar el trajecte. A Burgos l'any passat van dir a uns clients que si parlaven en català anirien a cercar una escopeta. A Toledo un matrimoni va ser escridassat i insultat per la mateixa raó quan anava a comprar un diari. Uns familiars meus els va passar el mateix a un hotel de Granada. Podríem continuar amb mil i un exemples. I això sense oblidar les agressions de la guàrdia civil, policia espanyola, jutges, aparell de l'Estat...

O sigui que ja no podem parlar en català ni entre nosaltres a Espanya. Quan s'arriba a aquesta límits demostra que

som en un Estat primari, terrorista i genocida. I encara hi ha gent que els va bé!

D'altra banda, els Estats civilitzats d'un temps ençà acostumen a fer recomanacions per tal que el seus ciutadans no visitin certs països perquè s'exposen a grans perills. A mi m'agradaria que nosaltres tinguéssim un Govern Provisional fins a l'Autodeterminació com té Occitània. Estic segur que una de les seves funcions seria fer una llista de països no recomanables per visitar per culpa sobretot del terrorisme. I, sens dubte, en aquesta llista Espanya ocuparia el primer lloc dels països terroristes amb un gran perill per als catalanoparlants que hi vagin. Com que per desgràcia no tenim aquest Govern jo em veig en la necessitat de dir-vos-ho: per favor, no aneu a Espanya si no és en un cas de necessitat. Espanya és el primer país terrorista per als catalans. O encara en voleu més evidències?

Els catalans tenim fama de viatgers i és veritat. En lloc de visitar Espanya on serem agredits pel cap baix psicològicament potser podríem passar uns dies, per exemple, a la Catalunya del Nord que necessita del nostre ajut. Primer solidaritzem-nos amb nosaltres mateixos. No fem el joc als nostres enemics, uns terroristes de cap i peus. O és que som un país de masoquistes? Dels altres països ja se n'ocupen les ONG's, sempre pendents de tothom menys de nosaltres.

Esteu avisats. Com diem sempre, un dia més amb Espanya un dia menys de vida. Una veritat tan clara com el sol que ens il·lumina.

www.radiocatalunya.ca/editorial/4381

Mercenaris sud-americans

Una fatxa xilena mercenària de merda del PP, Marisol Sánchez, insulta la llengua dels mallorquins

En agafar un diari, sóc capaç de llegir-ho tot, fins i tot moltes coses que inicialment em fa l'efecte que no m'han d'interessar. Això fa que, sovint, em trobi amb petites curiositat o amb autèntiques joies. A l'edició del **Diario de Mallorca** d'aquest dimarts, hi havia el suplement setmanal **Juntos**, dedicat a la immigració. A la segona pàgina, obrint-la, una mini enquesta en la qual es demanava a quatre immigrants, tots els llati-

noamericans, si entenen i parlen el català.

Les respostes han estat les de sempre, les previsible: l'entenc justet, m'agradaria aprendre'l, encara que mai no m'ha fet falta i no tinc temps per culpa de la feina. Vaja, per sortir del pas. Però, en canvi,

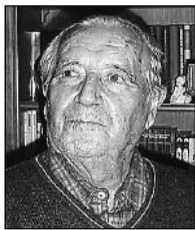
la senyora **Marisol Sánchez**, xilena, s'ha despatxat a gust: “*No lo entiendo ni al escucharlo ni al leerlo. Iría a un curso de otra cosa, por ejemplo de inglés, pero de catalán no. Es más más, me desespera cuando oigo hablar catalán; me pone muy nerviosa.*”

Què te pareix, secretari!

Suposo que el senyor **Rajoy**, quan parlava d'un contracte amb els immigrants que, entre d'altres coses, els obligàs a parlar l'idioma oficial -cosa, d'altra banda, que passa sovint a altres Estats-, no estava pensant en nosaltres, ni en la senyora Sánchez.

Reproduït de <http://peprossello.baleaerweb.net/post/46097>

Poesia

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Tot recordant el passat

Quan el Rei Jaume Primer
Conquerí nostra Mallorca,
Digué a mi m'aconhorta,
Ses gran riqueses que te.
Va dir de tu cuidaré,
Com delicada princesa,
Sa teva digna bellesa,
Dins mon cor jo guardaré.

Terra grossa trepitjava,
De Manacor a Sant Joan,
Era un terreny molt gran,
Que fa extensa explanada.
Als quatre vents se girava,
Per ses muntanyes mirar,
No és estrany si es sarrassà,
tot això molt estimava.

Privilegi molt gros te,
Nostra terra mallorquina,
A tota la gent captiva
Aquella que de fora ve.
És lo mateix que el roser,
D'aquell jardí ben cuidat,
Que sempre és olorat,
Quant d'aquella planta ve.

Si ens sentim mallorquins,
Ham de defensar ca nostra,
Que va vèncer als sarrains.
Ens deixa lliure els camins,
Per poder continuar-los,
Posem hi nostres amors,
Parlant la llengua d'aquí.

El mallorquí va tenir,
Molt de gust amb sa bassetja,
Va ser una arma aquesta,
Que ell sabé descobrir.
Molta lluita va haver-hi,

Amb forasters que vengueren,
Molt sorpresos romangueren,
Amb sa gent de per aquí.

Mallorca fou envaïda,
Un temps pels cartaginesos,
Eren homes molt desmesos,
Lluitaven amb energia.
A Sicília s'aniria
Volien conquerir la,
El mallorquí de dever,
Amb bassetja lluitaria.

Anaven ben despullats,
Ells no duïen gens de roba,
Així demostraven prova,
Que eren ben reforçats,
A bassetja habituats,
Eren com tro d'escopeta,
Tenien a la maretta
Los havia ensenyats.

Aquell temps se destacaren
Aquells garrits mallorquins,
Hem de seguir sos camins,
Que els padrins ens ensenyaren,
En noltros ells confiaren,
Per seguir sa tradició.
Hem de tenir per traïdor
Aquells que el parlar deixaren.

Ara és s'hora de votar,
Votau partits mallorquins,
Espanyols de terra endins,
Ja ens podeu deixar estar.
Els partits de per allà,
No ens estimen gens ni mica.
L'espanyol a ells els pica,
El català volen matar.

Música Otis Toole (12/02/2008)

“La solució” d'Els Pets

El primer anava encès i tu et feies l'estreta,
el segon al cap d'un mes ja es volia casar,
el tercer et va fer el salt amb una amiga teva
i el següent et treia els quartos per fotre-se'ls pel nas.

Sempre el mateix final,
sola pel teu mal cap;
mai has sabut triar.

Ja sé que no em coneixes,
però al bar on sempre menges,
quan et poso els coberts et veig tant trista que vull dir-te

Que jo tinc la solució
per fer una mica veritat
tot el que havies suposat
quan eres jove.

Que tinc la solució
la que per fi farà marxar
la mala sort dels últims anys,
mira'm i escolta:
la solució sóc jo.

El sisè era un encant sense cap defecte,
segur que la seva dona opinava igual;
el darrer era banquer carregat de peles,
el que passa és que només volia el sexe anal,

Sempre el mateix final...
Que tinc la solució...

Sota aquest davantal
hi ha un home bo i covard
que et donaria tant,
però tampoc sóc perfecte
i cada dia al veure't

sé que mai tindrè prou valor per dir-te amb un somriure

Que tinc la solució...
La solució d'Els Pets

Lladó: “El nostre Parlament ha de fer com el de Kosovo”

Segons el dirigent republicà no és creïble l'Espanya plural de Zapatero, quan aquest no reconeix l'Europa plural

Arran de la recent declaració sobiranista del parlament Kosovar, el president d'Esquerra a les Illes Balears ha declarat que “si volem superar l'espòli fiscal i la discriminació cultural i lingüística que patim les Illes Balears, el nostre Parlament ha de fer com el de Kosovo, és tant senzill com això”.

Segons Lladó “Deixaríem automàticament de ser qui més pagam i menys rebem de l'Estat”. El president d'Esquerra creu que “després de l'exercici democràtic del poble de Kosovo, queda més palès que mai que de la sobirania plena només ens en separa la voluntat”. En aquest sentit ha recordat que dels 27 actuals estats de la Unió Europea, 13 no ho eren l'any 1900 i cap d'ells no se n'ha penedit. És evident que l'Europa dels Pobles avança en paral·lel

al desmembrament dels estats colonials. Lladó s'ha felicitat per la posició de França, Alemanya, el Regne Unit i Itàlia de reconèixer la sobirania de Kosovo i ha criticat l'oposició d'Espanya en aquest reconeixement i ha sentenciat que “no és creïble l'Espanya plural de Zapatero, quan aquest no reconeix l'Europa plural”.

Per a més informació parlau amb **Joan Lladó** al 615 425 012

Salut

Pneumònia

És la inflamació del teixit pulmonar que s'acompanya de condensació i organització de secrecions en els espais alveolars.

Existeixen diferents terminologies depenent de la seva localització en el parènquima pulmonar.

D'aquesta manera quan es parla de pneumònia lobular ens indica que la pneumònia està localitzada en un o diversos lòbuls del pulmó (regions o segments en que es divideixen els pulmons, així el pulmó dret està format per tres lòbuls i l'esquerre per dos).

La Broncopneumònia fa referència a la inflamació del pulmó que afecta els bronquíols (vies respiratòries de petit calibre) però que afecta gairebé sempre a múltiples lòbuls.

Pneumonitis és el terme general que designa la inflamació del pulmó que pot o no estar associada a condensació.

Quins agents són els causants d'aquesta malaltia?

Pot presentar-se a qualsevol edat des de la lactància fins a l'adolescència.

Les causes poden ser:

a) Agents infecciosos (virus, bacteris, fongs, paràsits, etc.) els quals varien segons l'edat del pacient. No obstant això, la majoria dels agents infecciosos són virus i només en un 10-30% dels casos les infeccions bacterianes són responsables d'aquesta patologia en l'edat pediàtrica.

b) Substàncies tòxiques (hidrocarburs, polsos, agents químics, contingut gàstric, gasos) que s'inhalen o s'aspiren.

c) Amb menor freqüència acompanyen a processos inflamatoris sistèmics com lupus eritematos, sarcoidosi, histiocitosi, etc.

Quina clínica ens fa sospitar aquesta patologia?

La presentació clínica varia d'acord a l'edat del pacient però existeixen símptomes comuns com malestar general, febre, tos, augment de la freqüència respiratòria, i també poden observar-se signes previs o simultanis d'infecció de vies respiratòries superiors.

En lactants és freqüent que s'acompanyi de rebuig de l'aliment. Els nens grans i els adolescents poden referir dolor toràcic.

Com es realitza el diagnòstic?

El diagnòstic es realitza mitjançant: a) Un correcte interrogatori, per valorar: forma i temps de començament dels símptomes (febre, tos, dificultat respiratòria, alteració en l'alimentació, descans, etc.). b) En l'exploració física observarem l'estat general del nen, augment de la freqüència respiratòria, sorolls i raneres en l'auscultació, etc. c) Hemograma complet. Cultius de sang i de secrecions, depenent de l'edat i de l'estat general de pacient. d) Radiologia de tòrax. Gairebé sempre s'observa una imatge patològica en la radiografia, però en ocasions, sobretot a l'inici, els signes radiològics no es corresponen amb la clínica.

Quin és el tractament?

El tractament de la pneumònia depèn de l'edat del pacient i de la presentació clínica.

Com a norma general per a totes les

edats és important mantenir una correcta hidratació oferint-los líquids de manera fraccionada, baixar la temperatura mitjançant l'administració d'antitèrmics i mitjans físics (banys o dutxes d'aigua temperada), assegurar el confort i tranquil·litat del nen i no abrigar-los de manera excessiva.

Tenint en compte l'edat, les pneumònies diagnosticades en menors d'un mes, requereixen hospitalització en centres que comptin amb serveis de neonatologia.

Entre 1 i 3 mesos és convenient l'administració d'antibiòtics per via intravenosa, el que requereix una infraestructura de tipus hospitalari almenys els primers dies de tractament.

Si bé la majoria dels pacients es tracten de forma ambulatoria, el tractament sempre és individualitzat tenint en compte l'estat general del pacient, el predomini de gèrmens segons l'edat, els microorganismes que poden ser aïllats, i tota una sèrie de paràmetres que només el facultatiu considerarà en cada cas.

Quines complicacions poden presentar-se?

Una complicació de la pneumònia és el vessament pleural (líquid acumulat entre les membranes que recobreixen el parènquima pulmonar), reactiva al procés pneumònic subjacent, i en ocasions pel pas del germen a l'espai pleural. Existeix un augment en la freqüència en els últims anys, això és degut a un major predomini de bacteris (Pneumococ) com agent causal. En aquest cas la terapèutica antimicrobiana ha de complementar-se amb la col·locació de

drenatges pleurals d'acord a la quantitat de líquid, i generalment de posterior fisioteràpia respiratòria.

Quin pronòstic tenen? Poden deixar algun tipus de seqüela?

La majoria dels nens es recuperen de forma ràpida i completa. Les imatges radiològiques es normalitzen en un termini de 6 a 8 setmanes.

Només en un petit percentatge, la pneumònia persisteix més d'un mes o pot ser recurrent. En aquests casos la realització d'altres proves ens portarà a les causes i el tractament més adient en cada cas.

(Revisat i actualitzat el Novembre del 2007)

BIBLIOGRAFIA

- NELSON. ESSENTIALS OF PEDIATRICS de R.E.Behrman y R.M.Kligman. Edición Española, 1999.

- KENDIG 'S. DISORDERS OF THE RESPIRATORY TRACT IN CHILDREN. 5ta Edición, 1996.

- HILMAN. PEDIATRICS RESPIRATORY DISEASE.: Diagnosis y Treatment. 4ta Edición, 1996.

- FELSÓN. RADIOLOGÍA TORÁCICA. 2da Edición española 1995.

- American Academy Of Pediatrics. Report of the Committee on Infectious Diseases. Red Book, 2000, Edición Española.

Treball elaborat el Març del 2002

Dra. N. Ruggeri

Servei de Pneumologia i Urgències Hospital de Nens de Barcelona

Malaltia

S'entén per malaltia un determinat estat de l'organisme que dificulta la supervivència i reproducció de l'individu. Alguns biòlegs també consideren que és una malaltia l'estat de l'organisme que desfavoreix la perduració de l'espècie.

La patologia és l'estudi de les malalties. La nosologia és la classificació sistemàtica de les malalties.

El camp del coneixement més ample sobre les malalties i els seus tractaments és la medicina.

Classes de malalties per la seva causa

Malalties infeccioses són aquelles causades per agents infecciosos transmissibles, com poden ser les bacteris, els fongs, els paràsits, els virus, i els prions.

Estretament relacionades amb les malalties infeccioses, encara que *strictu sensu* no se les pot considerar com a tals, les malalties parasitàries són aquelles causades per protozous i cucs.

Malalties genètiques són les causades per la presència o absència de gens que afecten l'ADN del pacient.

Malalties tòxiques són

les causades per la exposició a toxines mediambientals, com per exemple, els metalls pesats.

Malalties nutricionals són les causades per la manca o la deficiència de determinats nutrients. També hi ha les malalties causades per ferides, malformacions, o desús de parts del cos.

Malalties autoimmunitàries són aquelles en què

el sistema immunitari de l'afectat ataca els teixits del seu propi cos. També cal tenir en compte les malalties causades per les pròpies creences del pacient, les malalties causades per una combinació de les causes exposades i les malalties d'origen desconegut

Obtingut de

"<http://ca.wikipedia.org/wiki/Malaltia>

PETITS ANUNCIS

BORSA IMMOBILIÀRIA

Finca a la carretera de Santa Maria a Pòrtol. 330 m. Sense tancar, bon accés, vista a la muntanya, se ven. Tel. 661 427 008

IMMOBILIARIAARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna,92 Sóller Tel. 629478226inmobiarbona.com.

Compartiria pis a s'Arenal amb dona d'una quarantena d'anys. Jaume Sánchez. Tel. 617 005 901

Cala d'Or, venc casa adossada,96 m2. tres hab. Ximenea, terrassa amb porxo. Aparcament exterior, piscina comunitària. Tel 607 160 010

SERVEIS PROFESSIONALS

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinness, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

CAN FESOL. Ferreteria,adrogue-ria,pintures,articles de piscina,objectes de regal,parament, juguetes. Carrer Bisbe,1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS IFONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització,piscines, recs. Es Camp den Ventura,2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

INTERBALEARES.ES Disseny i tecnologia, pàgines web, imatge corporativa, infografia i software, gestió de qualitat, so i protecció de dades. Ponent,1 Maria. Info@balears.es

PERFORACIONS AIGÜES MAL-LORCA. . Sondejos d'aigua garantida. Tel 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pa mal-lorquí forn de llenya, ensaimades i pastissos. Sa Lluna,7. Sóller

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Masutí,22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera,27 Sóller. Tel. 656951382

NOULLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent,1-1 Tel. 666588405 Llucmajor

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús,34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructores i margers. Sant Josep,66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I,6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany,17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa,restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció,16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora,2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/ 902 200 940

MRT INFORMÀTICA. Sant Roc,32 Porreres. Tel. 971 168 478

info@mrtinformatica.com
www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers,16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner,43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor,19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre,2 Porreres Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd,14 Porreres. Tel. 971 168 414

EXPERT J. GARCIA. Venta d'electrodomèstics. Instal·lacions elèctriques i fontaneria. Carretera Porreres-Montuïri K. 4'8. Tel. 677 449 608. Correu electrònic: garcia.v@wanadoo.es

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta,10 Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICARAVIMA. Major,148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrena. Instal·lador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major,148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu,3. Tel.971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel.971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa,20 Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuïri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuïri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís,31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa,27 Tel.971 166 628- 629 005 089 itgrimalt-sl@hotmail.com www.itgrimalt-sl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeopatia, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 - 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla,30 Tel. 649031 287 - 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgaymorla.com www.gabrielgaymorla.com

FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany,40 Vilafranca Tel. 610 057 779 jofoba@terra.es

CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina,29 Tel. 606 270 305 Porreres

Senyora 41 anys, diplomada en tenir cura d'ancians cerca feina. Tel. 671 871 405E

S'ofereix cap de cuina, especialista en cuina antiga, selecta mallorquina. Tel. 680 281 873

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Afinació de pianos. Sol·licitar termini al 639 518 471.

PERSONALS

Home de 51 anys cerca feina d'ajudant de menjador. Telefonar hora-baixes al 617 005 901

Home de 51 anys de Mallorca cerca dona de la mateixa edat o un poc més Jove. Si et trobes sola, crida'm Tel. 617 005 901

Mallorquí de 49 anys cerca mallorquina fins a 45 anys per noble relació. 1'65 d'altària mínima, Correu electrònic: xmuntaner@yahoo.es

Universitària, divorciada de 50 anys, li agradaria trobar una bona persona per compartir la vida. Correu electrònic: xisca9tv3.mail.com

Mallorquí de 34 anys sense lligams de cap tipus, coneixeria dona per compartir amistat i possible relació de futur. Electrocorreu cavallers53@hotmail.com

Universitària,49 anys, divorciada, voldria compartir amistat i amor amb home afí. Teresajuliol@hotmail.com

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommieu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia,32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala

fe. Bústia postal 1792- 07080 Ciutat.

Anoia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home madur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

La Colla Castellera des Raiguer cerca gent castellera per pujar, fer pinya o tocar la gralla o el tabal. Assatgem els divendres a les 8'30 a can Beia d'Alaró. Tel. 620776181.

Es Lloga habitació a Palma en lloc centric amb dret a cuina i els altres serveis de la casa. Interesats Telefonar 971757831 665246023.

COMUNICATS

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, c/ Sant Miquel, 58, pral. 3. 07002 Ciutat de Mallorca. Tel. 971 72 88 26.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@.servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaut de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Llengua (Ensenyans a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com/lluïta

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

BORSA DEL MOTOR

Josep Vallespir i Gost, S.L. Exposició i venda, servei de mecànica. Venta de cotxes usats. Avinguda del Cid,44. Carroceria i Pintura, carrer Sant Joan de la Creu,65- Tel.971 427 586. Mòbil 610 427 614 - SA RENAULT SON FERRIOL

VENDES

Se ven piano (88(digital Roland multifuncional 1200€. Tel. 655 417 727 Joan.

Aigua, gas, calefacció. Exposició i venda de material sanitari. Carrer del fletxa jover coll,19. Tel. 971 428 064. 07198 Son Ferriol.

Mobiliari de cuina, bany i electrodomèstics. Carrer Llevant, Local 4 Tel. 971 866 313. 07470 Port de Pollença.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI.....

CognomsTel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el quadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

Cuina

Guacamole

Ingredients:

2 avocats madurs, 3 grans d'all, 1 tomàquet gros, 1 pebrot verd (millor si és picant), sal, pebre negre i bitxo o bitxo en pols. Opcionalment, un ou dur o una mica de panís bullit

Preparació:

Al morter piquem els alls amb la sal, el pebre i el bitxo. Hi posem el pebrot i tornem a picar. Pelem els avocats, en treiem els ossos, els afegim a la picada i seguim picant. Ratllem el tomàquet, l'afegim i ho barregem tot. Rectifiquem de sal, pebre i bitxo. S'hi pot posar també un ou dur picat o panís bullit.

Amanida d'arròs blanc

Ingredients:

Arròs, pèsols, pernil, pebrot escalivat, tonyina en conserva, gambes salades, olives negres, aigua, oli, sal i maionesa.

Preparació:

Es bull l'arròs i els pèsols, en una olla amb aigua, sal i un raig d'oli. Es deixa escórrer, es renta a raig d'aixeta i es deixa refredar a la nevera. Es barregen l'arròs i els pèsols amb el pernil, el pebrot, la tonyina, la gamba salada pelada i les olives negres, tot fet a trossets petits. S'amaneix amb maionesa i es remena bé. S'emmotlla en un bol i s'aboca a cada plat. Es decora amb una oliva negra i una tireta de pebrot o dues, o amb una gamba

Sopes seques de matances

Sopes en el sentit medieval del mot (llesca prima de pa).

Ingredients:

Pa moreno mallorquí, per a sopes, llescat ben prim i sec; llom, esclata-sangs (rovellons), porros, alls, cebes, tomàquet, col, bledes, col-i-flor, bròquil, aigua, oli, sal i pebre negre. Per acompanyar, tàperes, olives trencades, bitxo i fonoll marí envinagrats.

Preparació:

Es posen les llesques de pa ben posades i planes, en una cassola. En una olla amb un bon raig d'oli, es fregeixen el llom, fet a daus, fins que comenci a ésser cuit, llavors s'hi afegeixen el porro, la ceba i el tomàquet, a trossos, i unes quantes dents d'all, esclafades amb la mà. Quan estigui fregit, s'hi afegeix la col, les bledes, la col-i-flor i el bròquil, tallats a trossets i una mica d'aigua. Es tapa i es deixa coure a poc foc fins que la verdura estigui ben ofegada. Llavors s'hi afegeix un bon raig d'oli i s'apaga el foc. S'aboca l'olla sobre el pa, repartint bé la verdura i prement-la amb l'escumadora, es tapa la cassola i es deixa reposar uns minuts, fins que el pa s'hagi begut tot el suc. Les tàperes, olives i envinagrats es serveixen a part.

Pops amb patates

Plat tan simple, que sembla impossible que sigui tan bo. Cal que l'allioli sigui valentet d'all.

Ingredients:

Pops (que facin d'un pam a un i mig), patates, aigua, sal i pebre negre. Per amanir-ho, un allioli.

Preparació:

Es netegen i es renten els pops. Es pelen les patates, es tallen a trossos grossos i es renten, també. Es posa tot a l'olla a pressió, amb una mica de sal, pebre negre i aigua. Es tapa i es deixa coure durant deu minuts, comptats a partir de quan la vàlvula comenci a desvaporar. Mentre bull, es fa l'allioli. Quan ha acabat el temps, es destapa i es serveix de seguida, junt amb el morter de l'allioli.

Llom de porc amb salsitxes, panses i pinyons

6 persones. 1 hora i 15 minuts

Ingredients:

1 quilo de llom en un tros, 1/2 quilo de salsitxes, 200 g de panses, 100 g. de pinyons, 1 ceba, 2 cullerades de farina, 2 dl. de llet, oli, sal, pebre, nou moscada, canyella en rama, 1 dl de vi blanc de bona qualitat

Preparació:

Poseu en remull les panses i els pinyons amb una mica d'aigua tèbia, durant un parell d'hores.

En una cassola de terrissa, col-loqueu-hi el llom salpebrat, la ceba tallada a tires i la canyella en rama; daureu una mica el llom, afegiu-hi les salsitxes i deixeu-les fregir; després retireu-ho del foc i reserveu-ho.

Deixeu coure lentament el llom, a mitja cocció ruixeu-lo amb vi blanc, banyeu-lo repetides vegades amb el seu propi suc. Deixeu que cogui uns trenta minuts.

Quan estigui al punt, traieu-lo i deixeu-lo refredar.

En la mateixa cassola, traieu la canyella, afegiu-hi la farina, deixeu daurar una mica, removeu una mica i poseu la llet

tèbia; removeu amb compte per tal que no es formin grumolls, aromatitzeu-ho amb un xic de nou moscada i proveu el punt de sal.

Coleu les panses i pinyons i afegiu-los a la salsa.

Afegiu a la cassola les salsitxes. Talleu el llom a rodanxes i torneu-lo a posar a la cassola. Deixeu-lo coure suaument uns quinze minuts més, per tal que s'impregni del sabor de la salsa. Serveu-lo calent en la mateixa cassola.

Fricandó a la catalana

Encara que el nom se'n derivi, no és la mateixa recepta del fricandeau francès.

Ingredients:

Conills, llata gruixuda o galta de vedella, tallada prima; farina, ceba, tomàquet, cama-secs o ceps secs, o bé bolets conservats al natural o frescos, vi blanc sec, oli, sal i pebre negre.

Preparació:

Es pica una ceba, ben fina. En una cassola de cul pla, a foc viu, amb un bon raig d'oli i un pessic de sal, es fregeix la carn, adobada amb sal i

pebre molt i enfarinada. A mesura que es va fent rossa, es reserva.

Quan tota la carn és fora, s'hi tira la ceba picada i es deixa enrossir bé, remenant-la de tant en tant.

Quan té color, s'hi afegeix el tomàquet, pelat i ratllat i es deixa coure.

Quan el tomàquet és cuit, s'apaga el foc, s'hi tira una mica d'aigua i es passa tot per la picadora.

Llavors, es torna a la cassola i s'hi posa el tall, un bon raig de vi blanc i els bolets. Es tapa la cassola i es posa al forn a 120°C., durant unes quantes hores, fins que la carn estigui ben cuita. Si es fa en un fogó, cal que el foc sigui el mínim i remenar sovint, per a què no s'agafi la farina.

PLA DE NA TESA

Fa 27 anys que na Margalida Santos regenta el Bar can Membre al carrer del General Weiler, 20 des Pla de na Tesa. Despatxa els entrepans i els variats. Tel. 971 600 104

Fa 3 mesos que na Maria del Mar Crespi regenta la Perruqueria Unisex Somnis al carrer del General Weiler, 26 des Pla de na Tesa. Tel. 971 422 487

ES PONT D'INCA

Fa un any que en Pere Golombardes i na Marga Bibiloni regenten el Bar sa Bauxa a la Plaça de l'Església des Pont d'Inca. Terrassa per a bauxes amb variats. Tel. 971 601 805

FELANITX

Fa 15 anys que en Mariano i na Teo regenten el Bar can Pinto a la plaça de la Constitució, 7, davant l'Ajuntament de Felanitx. Tel. 971 582 850

Fa un any que na Marly Jimenez i na Maria Florit regenten l'autoservei can Cantó al camí can Frontera, 1 des Pla de na Tesa. Tel. 971 794 801

Acudits

Un borratxo puja a un autobús i topa amb un sacerdot.
 -Vas a l'infern! -li diu aquest.
 -Ostres! M'he tornat a confondre d'autobús -respon el borratxo.

Sortia en Joan de l'església. El sacerdot el va cridar a part i li va demanar que s'unís a l'exèrcit del Senyor.
 -Però si ja pertany a l'exèrcit del Senyor!
 -Llavors, per què només véns a l'església en Nadal i Pasqua? -va preguntar el sacerdot.

-Perquè estic al servei secret.
 -Acabo de comprar-me un aparell per a la sordesa que és una meravella -li diu un home al seu amic.
 -Que bé! I, digue'm, quant t'ha costat?
 -Un quart de dues.

Una parella va anar a la consulta d'un conseller matrimonial.
 -En set anys de matrimoni -es queixava el marit- no hem aconseguit posar-nos d'acord.
 -Sis anys -va corregir la dona.

Dos estudiants reflexionen sobre el seu futur.
 -I tu, a què et dedicaràs? -pregunta un.
 -El meu treball obligarà la gent a formar llargues cues mentre m'esperen, i tots s'alegraran quan em vegin arribar -respon l'altre.
 -Que interessant! -diu el primer.
 -Quina carrera escolliràs?
 -Seré conductor d'autobús!

Per què els funcionaris són ateus? Doncs perquè consideren que no hi pot haver una vida millor.

La NASA convoca un concurs públic per finançar un projecte espacial. Entre els finalistes que opten al premi hi ha un equip rus, un altre d'Estats Units i, finalment, un d'espanyol. Arribat el dia, tots tres presenten els seus projectes. Els russos diuen que poden fer una nau capaç d'anar a Júpiter, fer cent voltes al planeta i tornar a la Terra en perfecte estat. Els nord-americans diuen que han construït una nau que pot anar a Plutó, fer-hi cinc-centes voltes, quedar-se sis mesos per a

estudiar el planeta i tornar a la Terra en perfectes condicions. Finalment arriba el torn dels espanyols, que es reien del projectes 'rídics' dels altres dos equips. Davant la mofa dels espanyols els portaveus dels dos equips pregunten quin projecte 'brillant' tenen ells per riure's dels seus. La resposta és contundent:
 -Nosaltres hem fet una nau que és capaç d'anar al Sol! -diuen els espanyols.
 -Al Sol!? Però si només que us hi apropéssiu us desfaria! -contesten els russos i els nord-americans, perplexos.
 -Ah, però és que no som idiotes. Hi anirem de nit, no de dia!

Diuen que sóc mandrós, però raonin una cosa...
 L'any té 365 dies de 24 hores, de les quals 12 hores estan dedicades a la nit i fan un total de 182,5 dies (finalment arrodonim a 183, perquè no diguin que som 'mandrosos'). Per tant, només queden 183 dies hàbils; menys 52 diumenges, queden 131 dies; menys 52 dissabtes, queden un total de 79 dies de treball. Però hi ha quatre hores diàries dedicades als menjars, que sumen 60 dies, que vol dir que queden 19 dies dedicats al treball. No oblidem que gaudim de 15 dies de vacances anuals, llavors només queden 4 dies per treballar. Menys aproximadament 3 dies de permís que utilitzem per estar malalts o per fer diligències, només ens queda 1 dia per treballar. El dia restant és, precisament, el 'Dia del Treball' (1 de maig), que és festiu i per tant no es treballa. Llavors... per què coi em diuen mandrós?

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça.....

C.P..... Població

C.I.F..... Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)